นิทานปล่อยสัตว์
๑๐๐ เรื่อง

อาจารย์หลิว อ้าย เหลี่ยน แปล : วัฒนีวรรณ เวียนเวียง

นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง
วัฒนีวรรณ เวียนเวียง
อาจารย์หลิว อ้าย เหลี่ยน แปล

ธรรมสภา

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี

นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง

ธรรมสภา และ สถาบันบันลือธรรม

จัดพิมพ์เผยแพร่

เป็น พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

"นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง"

แปลจากหนังสือ : เหลียน ฉือ ต้า ซือ เจี้ย ซา ฟั่ง เซิน เหวิน ถู ซัว

ภาพประกอบต้นฉบับ : หอศิลป์ ต๋า หยัง

ผู้แปล : อาจารย์ หลิว อ้าย เหลียน

ผู้เรียบเรียง : "รัศมีธรรม"

พิมพ์ครั้งที่ 1 : เมษายน ๒๕๓๙

จำนวนพิมพ์ : ๒,๐๐๐ เล่ม

ภาพหน้าปก : นายจีรพรรณ บุญเจริญ

พิสูจน์อักษร : นายปรีชา ชุมภูวงศ์ นายเจริญ ชุมภู
นายนเรศ ศิลปสาระ นายสุรศักดิ์ ขันตี
นางบัญญัติ ศรีโยทัย นางสาวภาวินี เลิศตระการนนท์
นางช่อทิพย์ ชุมภู นางสาวสมพร ไชยดวงศรี
นางสาวปิยวรรณ ทองพันธ์ นางสาวอรทัย แก้วทิพย์

ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

จัดพิมพ์รักษาต้นฉบับเดิมของมูลนิธิรัศมีธรรม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กรกฎาคม ๒๕๕๖

พิมพ์ปกแข็ง : ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ปกอ่อน : ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์พระพุทธศาสนาของธรรมสภา

เลขที่ ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐

โทร.๐๒-๘๘๘๗๙๔๐, ๐๘๙-๒๑๐๕๑๓๓ โทรสาร.๐๒-๔๔๑๑๔๖๔ www.thammasapa.com

คำนำ

(ในการจัดพิมพ์ครั้งแรก)*

หนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ต้นฉบับเดิมเป็นภาษาจีน ซึ่งพระคุณเจ้าเหลียนฉือต้าซือ พระมหาเถระในพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานแห่งประเทศจีน ผู้เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของบรรดาสาธุชน จำนวนมาก ได้รวบรวมเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับชีวิตจริงของผู้คนจากที่ต่างๆ ในแต่ละยุคสมัย โดยเรียบเรียงเขียนไว้เป็นนิทานสั้นๆ รวมทั้งหมด ๑๐๐ เรื่อง ต่อมาด้วยความเมตตาของนักธรรมอาวุโสที่มุ่งหวังจะให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ศึกษาเรื่องราวอันเป็นประโยชน์และทรงคุณค่ายิ่งนี้ จึงได้แปลและเรียบเรียงพิมพ์เป็นภาษาไทยขึ้นเป็นครั้งแรกในปีพุทธศักราช ๒๕๓๕ โดยจัดแบ่งพิมพ์เป็นเล่มเล็ก ๓ เล่ม ในระยะเวลา ๔-๕ ปีที่ผ่านมา หนังสือนิทานปล่อยสัตว์เป็นที่นิยมอ่านกันแพร่หลาย และได้รับความสนใจจากชนทุกเพศทุกวัยทุกหมู่เหล่า จึงต้องพิมพ์ครั้งแล้วครั้งเล่า จนมียอดจำนวนพิมพ์มากกว่าหนึ่งแสนเล่ม

ดังนั้น เนื่องในวโรกาสที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จเถลิงถวัลยราชสมบัติครบ ๕๐ ปี ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ โดยจะมีพระราชพิธีกาญจนาภิเศก เพื่อเฉลิมฉลองมหามงคลวโรกาสสำคัญนี้ มูลนิธิรัศมีธรรมจึงได้จัดพิมพ์หนังสือ " นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง " ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์ขึ้นแจกจ่ายมอบไว้ให้เป็น สาธารณะสมบัติแก่วัดวาอาราม โรงเรียนและสถานศึกษาที่อยู่ห่างไกลในถิ่นทุรกันดาร เพื่อน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศล อีกทั้งเพื่อแสดงถึงกตัญญุตาของเหล่าปวงชนชาวไทยทุกคนแด่พระองค์พระผู้ทรงอุทิศพระวรกายเพื่อประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎร์ทุกหมู่เหล่ามาตลอดระยะเวลา ๕๐ ปี แห่งการครองราชย์

มูลนิธิรัศมีธรรมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ซึ่งมีเนื้อหาสาระที่เน้นในเรื่องการให้ความรัก ความเมตตา แก่สรรพสัตว์ร่วมโลกเล่มนี้ จะช่วยให้ผู้ที่ได้ยินได้ฟังได้ศึกษา นำพาชีวิตของตนไปสู่หนทางที่ราบรื่นและรุ่งโรจน์ สามารถนำเอาสันติ ความสงบสุขมาสู่เพื่อนมนุษย์และ สรรพสัตว์ทั้งหลาย สมดังพระราชปณิธานแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงมุ่งหวังให้ปวงชนชาวไทยได้รับความร่มเย็นเป็นสุข อยู่บนผืน "แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง" โดยถ้วนหน้าทุกหมู่เหล่า

คณะกรรมการมูลนิธิรัศมีธรรม

* **คำนำในการจัดพิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๓๙** ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ขออนุญาตมูลนิธิรัศมีธรรมจารึกไว้เพื่อเป็นเกียรติประวัติของหนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์ พ.ศ. ๒๕๕๖

คำนำในการจัดพิมพ์

พ.ศ. ๒๕๕๖

หนังสือเรื่อง **"นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์"** เล่มนี้ ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ได้จัดพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา เผยแพร่พระพุทธบารมี ธรรมบารมี และสังฆบารมีแห่งพระพุทธศาสนา ในวาระ ๒๕๕๖ ปีแห่งการเสด็จดับขันธปรินิพพานขององค์พระบรมศาสดาผู้ทรงพระปัญญาธิคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระกรุณาธิคุณอันประเสริฐแก่เหล่าสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ในเรื่องความเป็นมาของหนังสือเรื่อง **"นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์"**เล่มนี้ มูลนิธิรัศมีธรรม ได้จารึกไว้ในคำนำในการพิมพ์ครั้งแรกแล้ว สำหรับในการจัดพิมพ์ครั้งนี้มีมูลเหตุและความเป็นมาดังต่อไปนี้...

สืบเนื่องจากข้าพเจ้าได้รับหนังสือเล่มนี้จากท่านผู้เฒ่าใจบุญท่านหนึ่ง ปลายปี ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าอ่านชื่อเรื่องแล้วสะดุดใจว่า หนังสือเล่มนี้ชื่อแปลกดี หนังสือมีชื่อว่า **"นิทานปล่อยสัตว์"** ในขณะนั้นข้าพเจ้ามีบุตรชายและหญิง อายุ ๑๐ และ ๖ ขวบ ตามลำดับ ข้าพเจ้าจึงนำกลับมาที่บ้าน ให้บุตรชายและหญิงอ่าน เพื่อเป็นการฝึกหัดอ่านหนังสือภาษาไทยให้แตกฉาน แต่การณ์มิได้เป็นเช่นนั้น บุตรทั้งสองของข้าพเจ้าชอบหนังสือเล่มนี้มาก และนำมาอ่านให้ข้าพเจ้าฟังหลังจากสวดมนต์ไหว้พระในเวลา ๒ ทุ่มทุกคืน และให้ข้าพเจ้าอธิบายเสริมเพิ่มเติมจากประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสพมา เขาจะฟังอย่างตั้งใจ ครอบครัวของเราสนุกสนานมากในเวลาอ่านหนังสือนิทานปล่อยสัตว์ เนื้อหา สำคัญของหนังสือเล่มนี้ ทำให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้ามีนิสัยรักสัตว์ เมตตาสัตว์ ชอบ ช่วยเหลือสัตว์ที่ตกน้ำ สุนัขถูกรถชน เต่าเดินกลางถนน ลูกนกตกจากรัง แม้กระทั่ง มด-แมลงสาบ-หนู ก็ไม่ทำร้าย เราใช้วิธีป้องกันและหาอาหารให้กับสัตว์ต่าง ๆ ไม่ให้มารบกวน เช่น แม่บ้านจะเป็นผู้เอาน้ำตาลมาวางให้มดกิน หาอาหารมาใส่ภาชนะให้หนูและแมลงสาบ ทำให้ไม่มารบกวนในบ้าน ฯลฯ ที่บ้านของเราไม่มียาฆ่าแมลงก็เพราะอ่านหนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง เล่มนี้

มาถึงขณะนี้บุตรชายและหญิงของข้าพเจ้าอายุกว่า ๒๐ ปีทั้งสองคน มารับหน้าที่ดำเนินการเผยแพร่ธรรมะต่อจากข้าพเจ้าตามรอยของบรรพบุรุษ (นายบันลือ สุขธรรม) ผู้ก่อตั้งธรรมสภา บิดาของข้าพเจ้า ซึ่งได้ดำเนินการเผยแพร่ธรรมะมากกว่า

๔๐ ปี กระทั่งท่านสิ้นชีวิตลงในปี ๒๕๑๕ ครอบครัวของข้าพเจ้าและญาติพี่น้อง พร้อมทั้งผู้ร่วมงาน ได้ดำเนินรอยตามบิดาและบรรพบุรุษ ในการเผยแพร่ธรรมะต่อมาอีกกว่า ๔๐ ปี ในช่วงต้นปีบุตรของข้าพเจ้าทั้งสองได้มาปรึกษากับข้าพเจ้าว่าต้องการจัดพิมพ์หนังสือ **นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง** เพื่อเผยแพร่แก่ประชาชน เพราะเขาทั้งสองได้ประโยชน์จากหนังสือนิทานปล่อยสัตว์เล่มนี้เป็นอย่างมาก ปรารถนาให้เด็กและเยาวชนสมัยนี้ รู้จักบาปบุญคุณโทษ และมีเมตตากรุณาต่อสรรพสัตว์และต่อมวลมนุษยชาติ

ข้าพเจ้าในฐานะบิดามีความยินดีและปีติเป็นอย่างยิ่ง จึงมอบหมายให้บุตรชาย นายธรรมะ สุขธรรม ติดต่อขออนุญาตจากมูลนิธิรัศมีธรรม ก็ได้รับความกรุณาให้คำแนะนำเป็นอย่างดีจาก คุณกิตติศักดิ์ ขันตี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เอกสาร-ธุรการ มูลนิธิรัศมีธรรม ข้าพเจ้าจึงได้ทำจดหมายขออนุญาตจัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมทานและเผยแพร่จำหน่ายตามวัตถุประสงค์ของธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจาก **คุณท่านศิริชัย ค้าดี** ประธานมูลนิธิรัศมีธรรม เป็นอย่างยิ่ง อนุญาตให้ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรมจัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่และจำหน่ายได้ โดยมิได้คิดค่าลิขสิทธิ์แต่อย่างใด ท่านหวังเพียงการได้เผยแพร่ศีลธรรม คุณธรรม ให้บังเกิดแก่สรรพชีวิตทั้งปวง กระผมขอกราบขอบพระคุณ คุณท่านศิริชัย ค้าดี ประธานมูลนิธิ ฯ เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ข้าพเจ้า ในนามของธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า **"หนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์"** เล่มนี้ จักบังเกิดประโยชน์แก่บิดา-มารดา และบุตรหลานของท่าน ตลอดถึงเด็กและเยาวชนที่เป็นอนาคตของชาติไทย เมื่อได้อ่านแล้วจักมีความประทับใจในนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่องนี้ บังเกิดความสำนึกรู้จักบาปบุญคุณโทษ บังเกิดความรักความเมตตาและกรุณาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย รวมถึงมวลมนุษยชาติ อันจักทำให้โลกได้พบกับความสันติสุขโดยทั่วกัน

ด้วยความสุจริต หวังดี
ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบความสงบสุข

สุทธิรักษ์ สุขธรรม
(ผู้ดำเนินงานธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม)

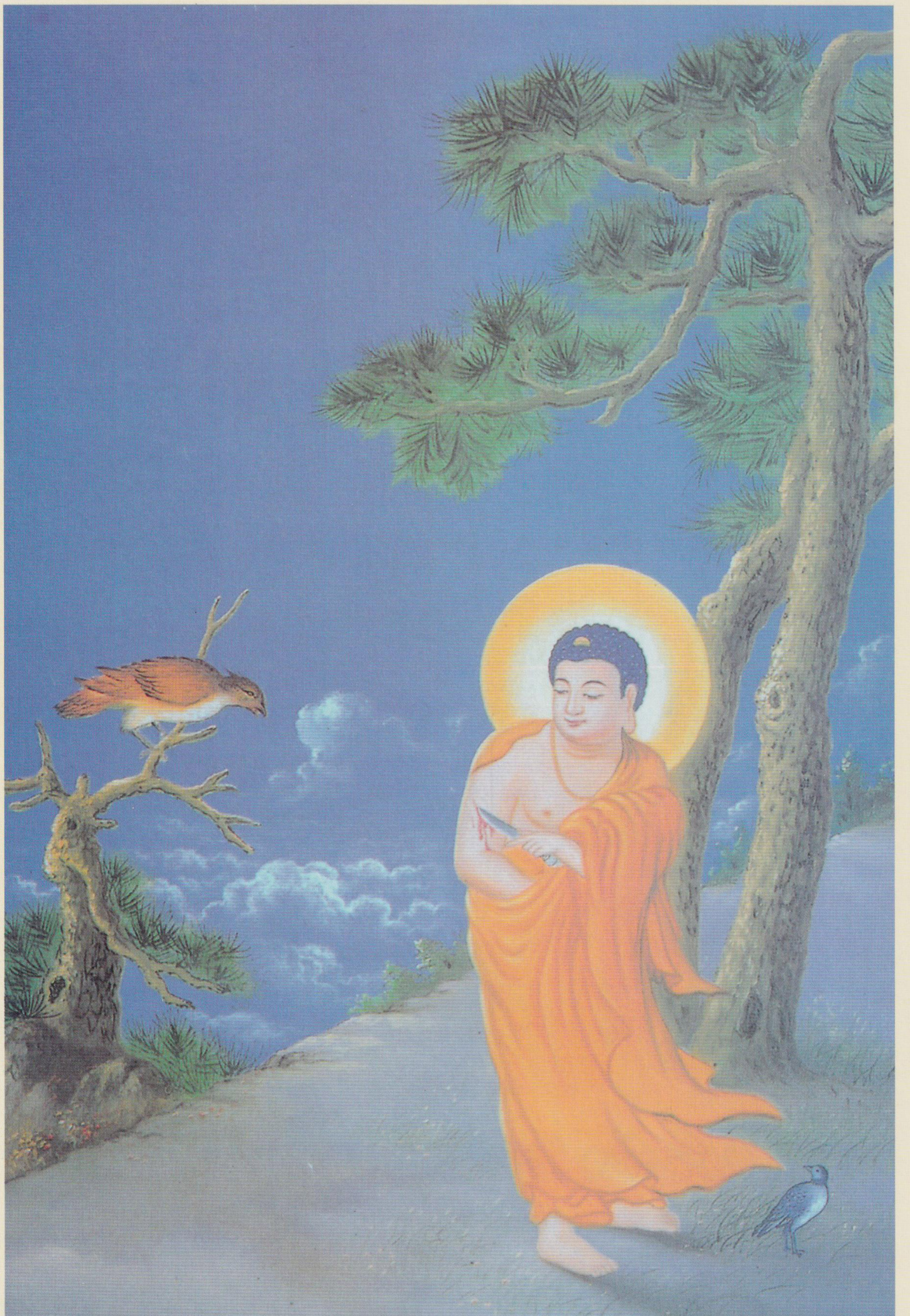

月
日
佛

สารบัญ

หนังสือนิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ฉบับรวมเล่มสมบูรณ์ เล่มนี้
จัดพิมพ์ด้วยวัสดุอย่างดี เข้าเล่มด้วยการเย็บกี่ พร้อมพิมพ์ด้วยภาพสีตลอดเล่ม
หวังให้หนังสือเล่มนี้มีอายุนานนับ ๑๐๐ ปี
เพื่อในกาลต่อไปภายภาคหน้าไม่มีใครพิมพ์หนังสือธรรมะเช่นนี้ออกเผยแพร่
ลูกหลานของเราจักได้มีหนังสือที่ดีไว้ศึกษา เป็นประทีปส่องทางชีวิต

ພຣະໂພທິສັຕວ໌ອວໂລກິເຕຨວຣກວນອິມ

๑

สละเนื้อช่วยนก

ในกาลก่อน เมื่อครั้งที่พระพุทธองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่บำเพ็ญโพธิสัตว์ธรรม ยังมิได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันหนึ่งพระองค์ได้ทรงทอดพระเนตรเห็นเหยี่ยวตัวใหญ่ที่ผอมโซ กำลังบินไล่ล่านกตัวเล็กๆ หมายจะกินเป็นอาหาร วิหคน้อยหวาดกลัวเป็นอันมาก มันพยายามบินหนีเพื่อเอาชีวิตรอดจนสุดกำลัง ครั้นได้แลเห็นพระบรมโพธิสัตว์ประทับอันอยู่มิไกล นกน้อยตัวนั้นจึงโผบินลงสู่อ้อมอกของพระองค์ทันที

พญาเหยี่ยวไม่กล้าติดตามเข้าไปใกล้ ได้แต่เฝ้าบินวนอยู่ไม่ไปไหน เมื่อเป็นเช่นนี้พญาเหยี่ยวผู้หิวโหยจึงพูดขึ้นด้วยความโมโหว่า

"ข้าแต่พระโพธิสัตว์เจ้า! พระองค์อยากช่วยนกตัวเล็กๆ แล้วจะปล่อยให้ข้าบาทต้องอดตายหรืออย่างไร?"

พระมหาโพธิสัตว์เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็ทรงยิ้มแล้วตรัสแก่พญานกว่า

"ท่านประสงค์จะกินสิ่งใด เพื่อคลายหิวเล่า?"

พญาเหยี่ยวได้ทูลตอบทันทีว่า

"ข้าฯพระองค์ อยากกินเนื้อเป็นอาหาร"

พระโพธิสัตว์จึงตรัสว่า

"ถ้าเช่นนั้นเรายินดีมอบเนื้อของเรา ให้เป็นอาหารแก่ท่านแทนเนื้อของนกน้อยตัวนี้"

ขณะที่พระมหาโพธิสัตว์กำลังจะตัดเนื้อที่แขนของพระองค์ พญาเหยี่ยวก็พูดแย้งขึ้นว่า ***"ช้าก่อน! ...หากพระองค์ประสงค์จะแลกเอาชีวิตนกน้อยด้วยเนื้อของพระองค์เองแล้วละก็พระองค์จะต้องตัดเอาก้อนเนื้อออกมาให้ได้น้ำหนักเท่ากับเนื้อของเจ้านกตัวนั้น !"***

โดยมิได้รั้งรอแต่ประการใด พระโพธิสัตว์เจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาคุณจึงใช้มีดเฉือนเอาเนื้อที่ต้นแขนออกมามอบให้พญาเหยี่ยวทันที

พญาเหยี่ยวเมื่อได้รับเอาก้อนเนื้ออันองค์พระบรมโพธิสัตว์ทรงยื่นให้แล้ว กลับกล่าวบ่ายเบี่ยงว่า ***"เบาไป!"*** ครั้นพระโพธิสัตว์ทรงเฉือนเนื้อก้อนใหม่ให้ก็ติอีกว่า ***"หนักไป!"*** เป็นดังนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า

อนิจจา...พระโพธิสัตว์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยมหากรุณาจิตพระองค์ยิ่งเฉือนเนื้อไปเท่าไรก้อนเนื้อก็ยิ่งเบาลงๆ เป็นเช่นนี้จนกระทั่งเนื้อถูกตัดออกไปจนหมดแขนก็ยังไม่สามารถตัดเนื้อออกมาให้ได้เท่ากับน้ำหนักของนกน้อยสักที พญาเหยี่ยวจึงเอ่ยถามพระโพธิสัตว์ว่า

"จนถึงบัดนี้ พระองค์ทรงรู้สึกเสียพระทัยบ้างแล้วหรือยัง?"

พระบรมโพธิสัตว์ผู้มีพระทัยมั่นคงมิหวั่นไหว จึงตรัสด้วยพระสุรเสียงอันหนักแน่นว่า

"เพื่อปกป้องรักษาชีวิตของเวไนยสัตว์ทั้งหลาย เราไม่รู้สึกเสียใจเลยแม้แต่นิดเดียว หากแม้นว่าเรากล่าวด้วยคำสัตย์จริง ขอเนื้อที่ขาดหายไปจงงอกขึ้นมาใหม่ เพื่อเราจะได้ตัดออกเป็นกุศลทานอีก"

ครั้นสิ้นสุดอธิษฐานวาจา ด้วยพลานุภาพแห่งสัจจะบารมีอันพระบรมโพธิสัตว์ตั้งพระทัยจักบำเพ็ญมหาเมตตาบารมีทานให้สำเร็จ แขนของพระองค์ก็ปรากฏเนื้อเพิ่มพูนครบบริบูรณ์ดีขึ้นดังเดิม

พญาเหยี่ยวได้เห็นเช่นนั้นก็รู้สึกซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่งและแล้วพญาเหยี่ยวผู้มีกายอันซูบผอมก็พลันกลับกลายร่างปรากฏเป็นพระวิสุทธิเทพผู้มีรัศมีเรืองรองสง่างาม พร้อมกับกล่าวอนุโมทนากถาขึ้นด้วยความปิติยินดีว่า

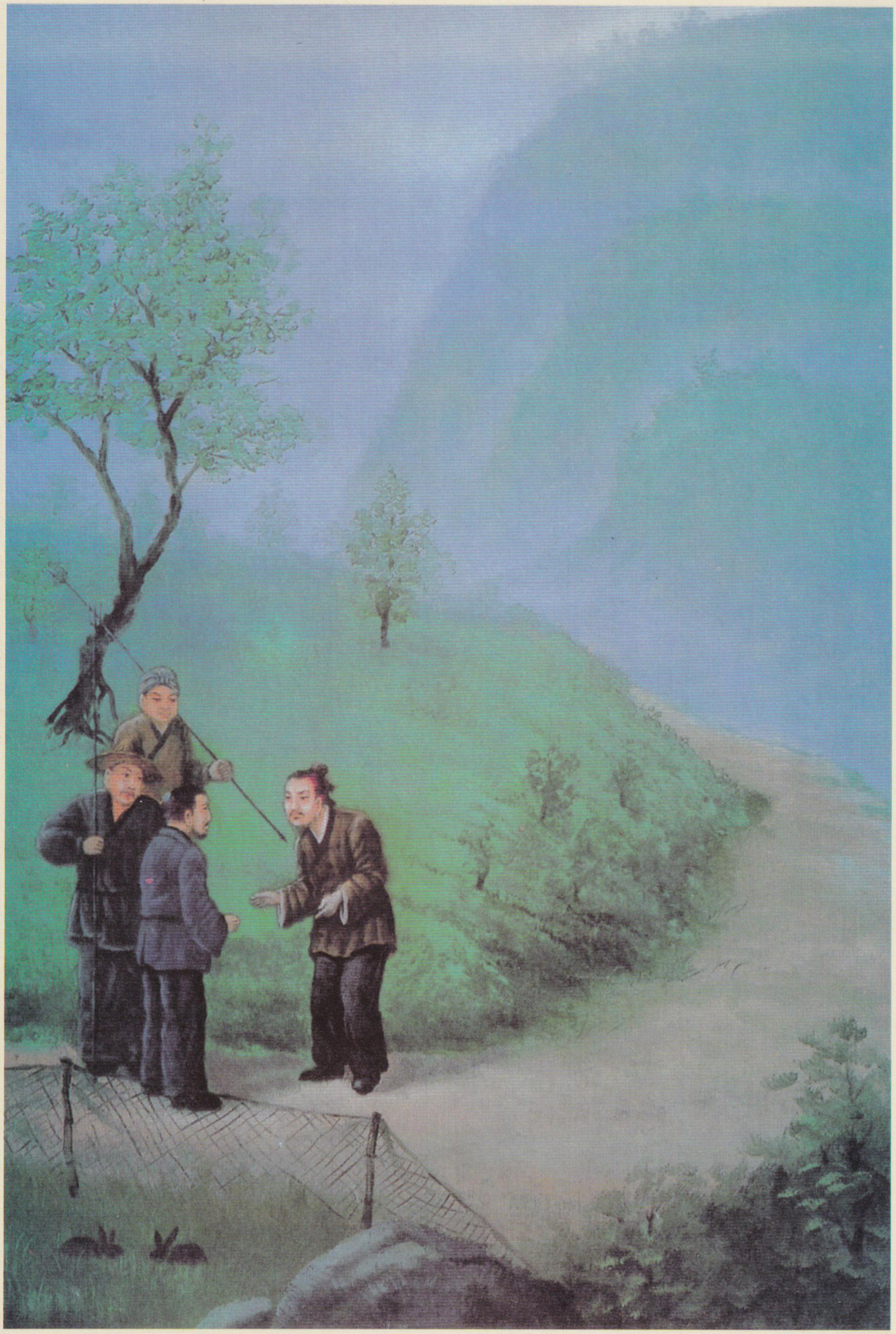
"สิ่งที่คนทั้งหลายไม่อาจทนได้ พระองค์สามารถทนได้ในสิ่งนั้น"

สิ่งที่ไม่มีผู้ใดจักกระทำได้ พระมหาโพธิสัตว์ผู้จักสำเร็จเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้กระทำแล้ว

"ช่างหาได้ยากยิ่ง...ยากยิ่งจริง ๆ"

แม้นกกายังเลือกหาต้นไม้ที่ร่มเย็นเพื่อพักพิง
เฝ้าแต่มองหาบ้านของผู้มีเมตตาจิต
เมื่อใดที่ได้พบแล้ว...........
ต่างก็พากันมาสร้างรังอาศัยอยู่

๒

ปลดตาข่ายปล่อยกระต่าย

ท่าน **เว่ย หล่าง** พระสังฆปริณายกองค์ที่หกของประเทศจีน ตั้งแต่ครั้งที่ยังเป็นเด็กหนุ่มชาวป่าชาวดอย ท่านก็ได้รับการถ่ายทอดธรรมะจากพระธรรมาจารย์ หง อิ้ง พระสังฆปริณายกองค์ที่ห้า

เมื่อข่าวแพร่สะพัดออกไปทำให้ผู้คนแตกตื่นและมีศิษย์ร่วมสำนักหลายร้อยติดตามมาต่างหวังช่วงชิงผ้ากาสาวพัสตร์และบาตรของพระพุทธองค์ที่ได้รับมอบอันเป็นสัญญลักษณ์ของผู้ดำรงตำแหน่งประมุขสูงสุด

ท่าน เว่ย หล่าง เห็นว่าตนตกอยู่ในอันตรายจึงปลอมตัวเป็นคนธรรมดาหลบซ่อนอยู่กับพวกพรานป่า ในเวลานั้นท่านมักหาโอกาสสั่งสอนพวกนายพรานอยู่เสมอๆ เมื่อคนเหล่านั้นเห็นว่าท่านไม่มีใจออกไปล่าสัตว์จึงใช้ให้คอยนั่งเฝ้าตาข่ายดักสัตว์ แต่พอปลอดคนท่านก็แอบปลดตาข่ายให้สัตว์ที่ติดอยู่หนีออกไปจนหมด

ตลอดระยะเวลาถึง ๑๖ ปี ที่ท่าน เว่ย หล่าง อาศัยอยู่กับพวกพรานป่า ท่านช่วยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปจนนับไม่ถ้วน

และเมื่อบุญวาระมาถึง ท่านจึงออกจากป่าเดินทางไปยังมณฑลกวางตง แล้วได้เข้าบรรพชาอุปสมบทเป็นพระภิกษุในพระบวรพุทธศาสนา

หลังจากนั้นไม่นานท่านก็ได้สร้างพระอารามใหญ่ และเทศนาอบรมสั่งสอนผู้คนทั้งหลาย ฉุดช่วยสาธุชนให้ได้บรรลุแจ้งในสัจจธรรม จนกุศลบารมีและพระเกียรติคุณขจรขจายแผ่ไพศาล เป็นที่เคารพเลื่อมใสของมหาชนทั่วทั้งแผ่นดิน

๓

ผู้นำที่แท้จริง

ในรัชสมัยราชวงศ์ ซัง ท่านอ๋อง **เฉิน ทั่ง** เป็นผู้ที่ทรงคุณธรรม ต่อเบื้องบนพระองค์เคารพยำเกรงยึดมั่นในหลักธรรมของฟ้า ต่อเบื้องล่างก็ทรงรักใคร่เมตตาประชาราษฎร ขณะนั้นเป็นเวลาที่พระองค์กำลังฟื้นฟูทะนุบำรุงบ้านเมือง

วันหนึ่งท่านอ๋องได้เสด็จออกไปตรวจดูความเป็นอยู่ของราษฎร ไม่ว่าพระองค์จะทอดพระเนตรไปทางไหนก็ทรงพบเห็นแต่แห อวน ตาข่าย ซึ่งชาวบ้านตั้งขึ้นไว้เพื่อดักสัตว์ เจ้าของกับดักต่างพากันพร่ำอธิษฐานอยู่แต่ว่า

"สัตว์ที่อยู่บนฟ้าก็ขอให้บินลงมา
สัตว์ที่อยู่บนดินก็ขอให้วิ่งเข้ามา
สัตว์ที่อยู่ข้างล่างก็ขอให้โผล่ขึ้นมา
ขอให้สัตว์ทั้งหลายเข้ามาอยู่ในกับดักของข้าพเจ้าด้วยเถิด"

ท่านอ๋องได้ยินคำอธิษฐานเหล่านี้แล้ว ก็ทรงรู้สึกสลดหดหู่พระทัยสงสารราษฎรของพระองค์ยิ่งนัก ที่พากันลุ่มหลงก่อแต่บาปเวรไม่รู้จักจบสิ้น

ครั้นแล้วท่านอ๋อง เฉิน ทั่ง ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาจิต จึงเสด็จตรงไปที่ตาข่ายของชาวบ้านทั้งหลาย ทรงเปิดตาข่ายออกทั้ง ๓ ด้านให้เหลือเพียงด้านเดียว แล้วแหงนพระพักตร์ขึ้นสู่ท้องฟ้าพร้อมกับกล่าวอธิษฐานด้วยพระสุรเสียงอันดังว่า

"สัตว์ที่มาจากท้องฟ้าก็ขอให้บินสู่เบื้องบน
สัตว์ที่อยู่บนพื้นดิน ก็ขอให้วิ่งออกไป
สัตว์ที่อยู่เบื้องล่าง ก็ขอให้มุดลงดิน
ขอให้สัตว์ที่มีชีวิตทั้งหลายจงหนีไปให้หมด อย่าได้เข้ามาสู่กับดักของผู้ใดเลย
ขอให้แห อวน ตาข่าย ทั้งหลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ที่ตายแล้วเท่านั้นเถิด"

ชาวบ้านผู้มาตั้งกับดักสัตว์ ได้ยินเช่นนั้นแล้วก็รู้สึกซาบซึ้งในความมีพระทัยเมตตาของท่านอ๋อง ต่างก็เชื่อฟังและเลิกดักจับสัตว์

แม้กระนั้นท่านอ๋อง เฉิน ทั่ง ก็ยังทรงวิตกห่วงใยว่าประชาชนมากมายในแผ่นดินที่ยังฝักใฝ่ในการล่าดักจับสัตว์นั้นยากที่จะเปลี่ยนนิสัยได้ในเวลาอันสั้น พระองค์จึงมีพระราชโองการออกคำสั่งให้ตัดแหออกทั้ง ๓ ด้านเหลือไว้เพียง ๑ ด้านเท่านั้น

ด้วยพระปรีชาญาณอันวิริยะพากเพียรและเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา ที่พระองค์ทรงอบรมสั่งสอนให้ละเว้นจากการเบียดเบียนฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เป็นเหตุให้ประชาชนลดการสร้างบาปกรรมลงได้อย่างมากมายมหาศาล ท่านอ๋อง เฉิน ทั่ง จึงสมกับเป็นผู้นำที่ห่วงใยเมตตารักใคร่เหล่าทวยราษฎร์ของพระองค์อย่างแท้จริง.

๔

ดวงใจแม่กวาง

ในรัชสมัย จิ่ง ฉาว นายทหารหนุ่มชาวมณฑล ยู้หนัน นามว่า **สี่ เจิน จิง** เป็นคน มี นิสัยชอบล่าสัตว์

วันหนึ่ง สี่ เจิน จิง ขึ้นไปล่าสัตว์บนภูเขา สามารถยิงลูกกวางตัวเล็กๆ ได้ตัวหนึ่ง ขณะที่เขากำลังจะเข้าไปเอา ก็มีแม่กวางตัวหนึ่งวิ่งอย่างสุดชีวิตตรงเข้ามาหาลูกกวางน้อยทันที! มันค่อยๆ ใช้ลิ้นเลียบาดแผลที่ถูกธนูปักคาอยู่ ด้วยความระทมใจ สักครู่เดียวแม่กวางก็ล้มลงขาดใจตาย!

ทหารหนุ่มนักล่าได้แบกเอากวางทั้งแม่และลูกกลับไปด้วยความฉงนสงสัย ไม่เข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเลย

ครั้นถึงบ้าน สี่ เจิน จิง จึงจัดแจงเตรียมชำแหละเนื้อกวางไปทำอาหาร ทันทีที่ผ่าหน้าอกแม่กวาง หนุ่มนักล่ามือฉมังก็ต้องตกตะลึงเมื่อได้เห็นลำไส้ของมันขาดเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย ส่วนตับก็แตกสลายเละไปหมด ภาพที่ปรากฏต่อหน้ามันช่างน่าเวทนา จนไม่อาจหาคำพรรณาได้ นายทหารหนุ่มร้องไห้ฟูมฟายพร่ำรำพันแต่ว่า **"ไม่น่าทำเลย!.....ไม่น่าทำเลยจริงๆ !"** ด้วยความเศร้าโศกเสียใจอย่างสุดซึ้งเขาหักคันธนูกระชากสายขาดสะบั้น แล้วตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่ว่า **"นับตั้งแต่บัดนี้ เราจะไม่ล่าสัตว์อีกไปจนตลอดชีวิต"**

ไม่ว่าสัตว์อะไรก็ตามต่างก็เกิดมาบนโลกด้วยความรักความผูกพันกันระหว่างแม่และลูก ถึงคราวที่ชีวิตใดชีวิตหนึ่งต้องถูกพรากให้ตายจากกันไป มันเป็นเรื่องน่าเศร้าสลดเพียงใด...

ดูเอาเถิด...ดวงใจของแม่กวางที่รักลูกจนไม่ยอมหนีเอาตัวรอด ต้องเห็นภาพลูกน้อยถูกฆ่าตายไปต่อหน้า ความเจ็บปวดทุกข์ระทมใจสุดอาลัยอาวรณ์ มันช่างมากมายท่วมท้นขนาดไหนกัน ถึงกับทำให้ภายในร่างกายของแม่กวางต้องแหลกสลายจนสิ้นใจตายตามลูกไป สำหรับคนที่มีหัวใจแล้วในโลกนี้ยังจะมีเรื่องน่าเศร้าสลดไปกว่านี้อีกไหม?

ทหารหนุ่ม สี่ เจิน จิง อยู่รับราชการต่อมาจนกระทั่งได้เป็นนายอำเภอ กระทั่งถึงปลายรัชสมัย จิ่ง ฉาว บ้านเมืองวุ่นวายยุ่งเหยิง นายอำเภอ สี่ เจิน จิง จึงลาออกราชการแล้วเดินทางติดตามท่านนักพรตอู่เมิ่ง เพื่อฝึกฝนปฏิบัติธรรม

ท่าน สี่ เจิน จิง บำเพ็ญธรรมอยู่บนภูเขาด้วยความมุ่งมั่นจนกระทั่งอีก ๒ ปีต่อมา บนเทือกเขาซีซานมณฑล หง โจว ท่านก็ได้สำเร็จธรรมรู้แจ้งในสรรพสิ่ง แล้วจึงออกจาริกเผยแพร่หลักธรรมฉุดช่วยสาธุชน และสั่งสอนอบรมคนชั่วให้กลับตัวกลับใจ

แม้ว่าท่านจะล่วงลับดับขันธ์ไปแล้ว แต่ชื่อเสียงเกียรติคุณและบุญญาภินิหารที่คอยให้ความช่วยเหลือแก่เวไนยสัตว์ผู้ทุกข์ยากกลับยิ่งเลื่องลือระบือไกล จวบจนถึงรัชสมัยราชวงศ์ซ้ง ท่านสี่ เจิน จิง จึงได้รับการยกย่องสถาปนาขึ้นเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีพระนามว่า *"เมี่ยว จี้ เจิน จิง"*

๕
ชะนีน้ำตาร่วง

ในรัชสมัย ชุนชิว มีทหารราชองครักษ์ผู้หนึ่งนามว่า **หยัง ยิ่ว จี** เขาเป็นนักยิงธนูที่เก่งฉกาจและทรงพลัง ไม่ว่าจะใกล้หรือไกลแค่ไหนเขาไม่เคยยิงพลาดเลยสักครั้ง และภายในระยะ ๑๐๐ ก้าว ลูกธนูที่เขายิงออกไปจะต้องทะลุเป้าเสมอ ความสามารถเหล่านี้เป็นที่เลื่องลือในแผ่นดินจนทุกคนยกย่องให้เขาเป็น "ยอดขุนพลธนู"

วันหนึ่ง หยัง ยิ่ว จี ได้ติดตามพระราชบุตร ฉู่ หวาง องค์รัชทายาทซึ่งเสด็จออกไปล่าสัตว์ เมื่อถึงชายป่าองค์รัชทายาทได้ทอดพระเนตรเห็นชะนีขาวตัวหนึ่งอยู่บนต้นไม้ พระองค์จึงตรัสสั่ง หยัง ยิ่ว จี ยิงให้ตกลงมา!

ชะนีขาวตัวนี้สามารถเข้าใจภาษามนุษย์ ขณะที่ หยัง ยิ่ง จี กำลังน้าวคันธนูเล็งมาที่ตน เมื่อรู้ถึงมรณะภัยที่จะเกิดขึ้น มันก็น้ำตาร่วงพร้อมกับส่งเสียงร่ำไห้อย่างน่าสงสาร

ธรรมชาติของชะนีนั้นคล่องแคล่วและมีมือที่ว่องไวสามารถจะจับคว้าลูกธนูไว้ได้ แต่ครั้นพอได้ยินชื่อ *"หยัง ยิ่ว จี"* มันก็รู้ดีว่าแม้ตัวจะคล่องแคล่วว่องไวสักปานใด ก็ไม่มีทางหลีกพ้นธนูประกาศิตของยอดขุนพลผู้นี้ไปได้ มันแสนสุดรักสุดอาลัยในชีวิตถึงกับน้ำตาตก รู้สึกสังเวชตัวเองที่ต้องมาตายอย่างน่าอนาถเมื่อยามแก่ชรา

องค์รัชทายาททอดพระเนตรเห็นภาพชะนีเฒ่าน้ำตาไหลร่ำไห้คร่ำครวญอาลัยในชีวิตตน ก็บังเกิดจิตเมตตาทรงทอดถอนพระทัยแล้วมีพระบัญชาให้ หยัง ยิ่ว จี หยุดยิงทันที!

และแล้ว พระองค์ทรงเลิกการเข่นฆ่าล่าสัตว์นับตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ความมีพระทัยอันเปี่ยมด้วยมหาเมตตาธรรมขององค์รัชทายาท ฉู่ หวาง เป็นที่แซ่ซ้องสรรเสริญในหมู่ไพร่ฟ้าประชาราษฎร์ทั่วทั้งแผ่นดิน

๖

ทำไม่ดีตายไม่ดี

คนแซ่ วุ้ย เป็นช่างตีเหล็ก ด้วยความมีนิสัยชอบฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เขาจึงคิดทำแต่เครื่องมือที่ใช้ฆ่าสัตว์และจับสัตว์ ทุกวันช่างตีเหล็กคนนี้จะต้องออกไปล่า กบ เขียด เต่า ยิงนก จับแมลง หรือแม้แต่ใช้ยาพิษเทลงในน้ำให้ปลาตาย ไม่ว่าสัตว์ประเภทไหนเขาจะฆ่าได้ทุกอย่าง เมื่อเพื่อนฝูงคนรอบข้างที่หวังดีพูดให้ฟังถึงเรื่องกฎแห่งกรรม ขอร้องให้เขาเลิกนิสัยชอบการเข่นฆ่าเสีย ก็กลับถูกเขาหัวเราะเยาะเย้ยพูดถากถางทุกรายไป

เวลาผ่านไป นับวันเขาก็ยิ่งสร้างบาปกรรมมากขึ้นๆ และแล้วต่อมาไม่นานช่างตีเหล็กนักล่าสัตว์ผู้นี้ก็ป่วยเป็นโรคตัวเน่า ทั้งเนื้อทั้งตัวมีตุ่มเล็กๆ แตกออกเป็นหนองเละไปหมด! เขาต้องนอนทรมานอยู่บนเตียงลุกไปไหนไม่ได้เลย!

เป็นเช่นนี้อยู่นานหลายเดือนจนกระทั่งก่อนที่เขาจะตาย ได้มีกบ เขียด เต่า นก และแมลงมากมาย เข้ามารุมกัดกินเนื้อตัวเต็มไปหมด! ภรรยาและลูกของเขาไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร ได้แต่ยืนมองดูร่างของสามีถูกแทะกินเนื้อจนเหลือแต่กระดูกตายไปต่อหน้าต่อตา!

ช่างตีเหล็ก แซ่ วุ้ย ตายลงอย่างน่าสะพรึงกลัวในปีที่ ๑๐ แห่งรัชสมัยราชวงศ์ชิง

๗

สร้างกรรมให้ลูก

ในรัชสมัยของกษัตริย์ ถัง เกา จง ชาวนาคนหนึ่งเป็นคนจิตใจโหดเหี้ยมมาก วันหนึ่งขณะที่เขากำลังทำนาอยู่ มีควายของเพื่อนบ้านใกล้เคียงเดินเข้ามาเหยียบถูกต้นข้าวในนาของเขา ชายผู้เป็นเจ้าของโมโหมาก เพราะคิดว่ามันจะกินรวงข้าว เขาจับหัวควายไว้ใช้เชือกมัดลิ้นของมัน แล้วกระชากอย่างแรงจนลิ้นขาดออกมา ควายที่น่าสงสารปากเต็มไปด้วยเลือดซึ่งไหลไม่หยุด เจ็บปวดแสนสาหัส ชาวบ้านที่ผ่านมาพบเห็นต่างรู้สึกเวทนาสัตว์ที่ไร้เดียงสา บางคนก็สาบแช่งวิพากวิจารณ์ว่า

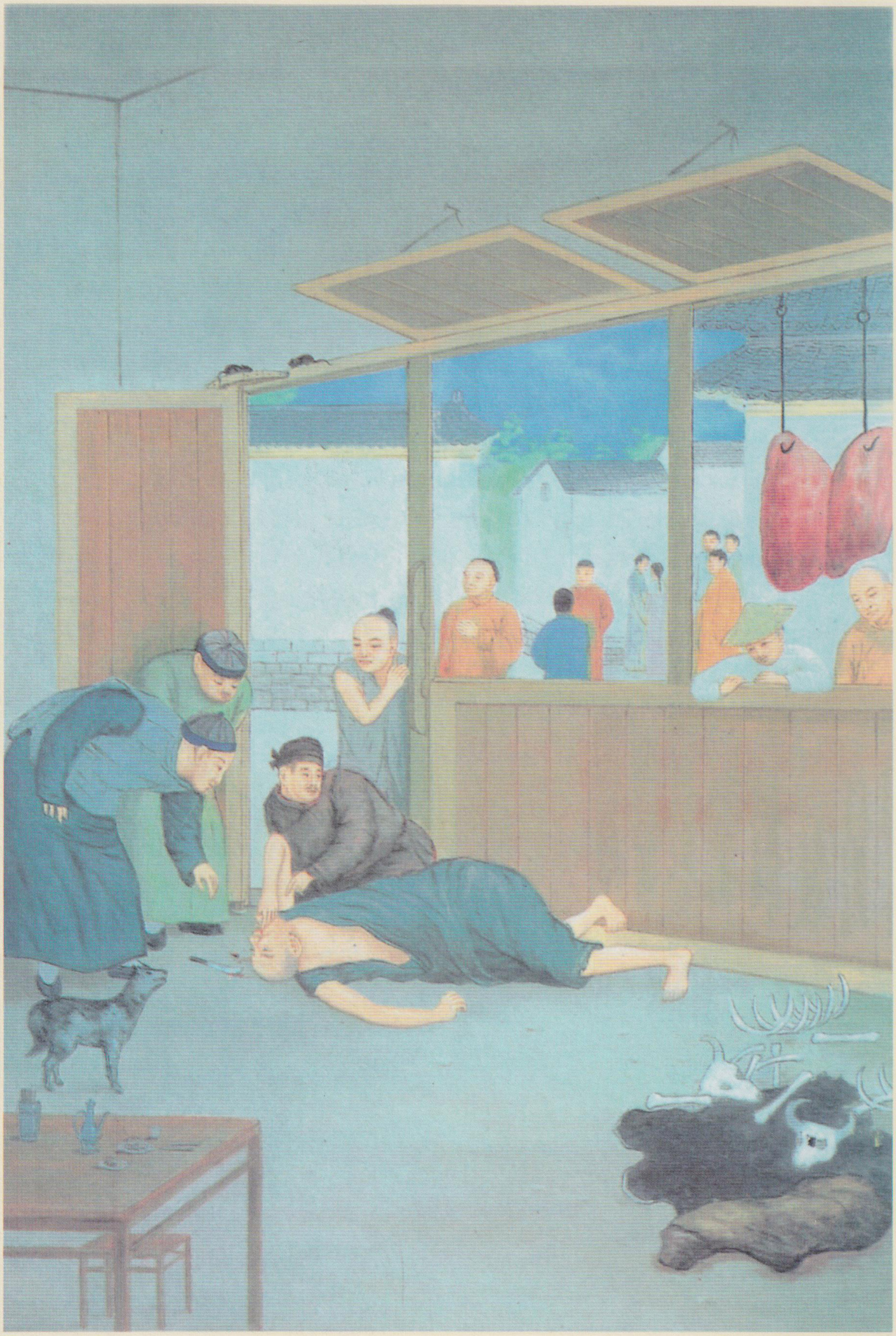
"เพียงข้าวไม่กี่รวง ยังทำกันถึงขนาดนี้เชียวหรือ?"

"ต่อสัตว์ผู้มีพระคุณ ทำไมไม่คิดถึงบ้าง?"

"เป็นคนแท้ ๆ ทำไมจิตใจมันถึงโหดเหี้ยมผิดมนุษย์อย่างนี้?"

ต่อมาไม่นานชาวนาผู้นี้ก็ได้แต่งงาน ภรรยาของเขาได้ให้กำเนิดลูกชายที่น่ารักน่าเอ็นดู **แต่อนิจจา!...ลูกชายทั้ง ๓ คนเป็นใบ้พูดไม่ได้เลยตั้งแต่เกิด!**

ชาวบ้านต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ***"เป็นเพราะพ่อของเขาเป็นคนโหดเหี้ยม ลูก ๆ จึงต้องพลอยรับกรรมไปด้วย"***

๘

มีดฆ่าควายตัดลิ้น

ที่มณฑล เจียง ซู ในสมัยก่อน ชายคนหนึ่งแซ่ ซี มีอาชีพเป็นพ่อค้าเนื้อควาย ทุกๆ ครั้งก่อนที่จะลงมือฆ่า เขาจะใช้มีดตัดเอาลิ้นควายออกมาเสียก่อน และแม้ว่าสัตว์ที่เคราะห์ร้ายเมื่อถูกตัดลิ้นจะส่งเสียงร้องอย่างน่าเวทนาสักเพียงใดก็ตาม นายเพชรฆาตผู้โหดเหี้ยมก็ไม่เคยมีใจสงสารเลยจนนิดเดียว

หลังจากที่ฆ่าควายเสร็จแล้ว นายซีก็จะนำเอาลิ้นควายไปตุ๋นกินเป็นของแกล้มเหล้า เขาคิดแต่ว่ารสชาดของลิ้นควายตุ๋น มันช่างเอร็ดอร่อยเสียเหลือเกิน!

อยู่มาวันหนึ่ง หลังจากเสร็จภาระกิจแล้วเขาได้นำเอามีดฆ่าควายไปเก็บไว้หลังขอบประตู ดังเช่นที่เขาปฏิบัติเป็นประจำ สักประเดี๋ยวหนึ่งนายซีก็ได้ยินเสียงหนูกำลังวิ่งไล่กัดกันอยู่บนขอบประตู เขาจึงแหงนหน้าขึ้นส่องดู ขณะนั้นเองหนูเจ้ากรรมได้เบียดเอามีดที่วางไว้ตกลงมาเชือดลิ้นของนายซีขาดทันที! นักฆ่าควายร้องสุดเสียงด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส เขาล้มลงดิ้น ทุรนทุรายไปมาจนกระทั่งขาดใจตาย!

เฮ้อ!...น่าอนาถใจ ทำอย่างไรไว้ก็ต้องตายอย่างนั้น ตลอดชีวิตฆ่าสัตว์ให้ตายอย่างทุกข์ทรมานเป็นอาจิณ ตัดลิ้นของเขาเพื่อให้อร่อยลิ้นตัวเอง ผลสุดท้ายหารู้ไม่ว่าตัวเองต้องมาถูกตัดลิ้นจนตายด้วยมีดเล่มเดียวกัน

พิจารณาดูให้ดี มันก็คือ *"กฎแห่งกรรม"* นั่นเอง
เรื่องเช่นนี้ไม่ใช่พูดโดยไร้เหตุผล
มองดูอย่างผิวเผิน เหมือนไม่น่าเป็นไปได้
แท้ที่จริง มันช่างน่ากลัวเสียเหลือเกิน!

๙

สุนัขประหลาด

ที่หมู่บ้าน เจิ้นเซียงหนาน ตำบล เจียติ้ง อำเภอ เจียงซู มีชายคนหนึ่งแซ่เฉา ชอบกินเนื้อสุนัขเป็นประจำ

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่เขานำเอาสุนัขที่เพิ่งฆ่าตายใหม่ ๆจุ่มลงไปในถังน้ำร้อนเพื่อเตรียมถลกหนังแล่เนื้อ ทันใดนั้นเองสุนัขที่นอนแน่นิ่งหมดสติไปแล้ว กลับกระโจนขึ้นจากถังกระโดดกัดเข้าที่คอหอยของนายเฉาอย่างอาฆาตแค้น! บาดแผลที่คอเลือดไหลไม่หยุด เขาดิ้นทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวดจนสลบไป!

ต่อมาชาวบ้านได้ช่วยนำตัวนายเฉาไปหาหมอเพื่อทำการรักษา แต่อาการก็ไม่ทุเลา ยิ่งรักษาแผลก็ยิ่งเน่าและลุกลามมากขึ้น จนกระทั่งหมอทั้งหมู่บ้านหมดปัญญาช่วยเหลือ

ทุก ๆวันเขาจะร้องอย่างโหยหวลจนสุดเสียง ราวกับเสียงของสุนัข นายเฉาต้องทนทุกข์ทรมานเช่นนี้เป็นเวลาถึง ๓ เดือน และตายลงไปในที่สุด!

บรรดาผู้ที่ชอบกินเนื้อสุนัขพึงสังวรไว้บ้าง!

๑๐
กินแบบพิสดาร

สมัยก่อนมีนายอำเภอคนหนึ่งชอบกินน่องห่านย่างและหัวใจแพะ แต่วิธีกินของเขาพิสดารผิดมนุษย์ ถ้าจะกินน่องห่านเขาก็จะสั่งให้ลูกน้องจับห่านขังไว้ในกรงมรณะที่มีถังไฟลนอยู่ข้างล่างแล้วโหมไฟใส่ฟืนจนพื้นกรงเหล็กร้อนแดง เมื่อห่านทนไม่ไหวก็จะกระโดดไปเรื่อยๆ และร้องจนเสียงแหบ นายอำเภอก็จะนั่งเฝ้ารออาหารจานโปรดอย่างใจเย็น

ไม่นานนัก น่องห่านจะถูกไฟเผาจนสุก และบวมเป่งเพราะเลือดลงมาคลั่งอยู่ที่ขาทั้งสอง ต่อจากนั้นเขาจึงจะปาดน่องห่านออกมาลิ้มรส โดยที่มันยังคงหายใจอยู่!

อาหารพิสดารอีกจานหนึ่งของนายอำเภอคนนี้ ก็คือหัวใจแพะสดๆ! เขาจะให้ลูกน้องจับแพะมามัดยืนติดกับเสาไว้ แล้วใช้มีดแทงที่หน้าอกควักเอาหัวใจออกมาสดๆ! แพะที่ตกเป็นเหยื่อของความอำมหิตจะร้องสุดเสียงด้วยความเจ็บปวดจนกระทั่งขาดใจตายไปอย่างน่าเวทนา

คนหนอคน!....เพียงแค่จะกินลงท้องนี่เอง

ชีวิตของสัตว์จะเป็นอย่างไรไม่เคยสนใจ

อยู่ต่อมาไม่นาน นายอำเภอผู้ชอบ *"กินแบบพิสดาร"* ก็เกิดเป็นโรคประหลาด ผิวหนังของเขาพุพองเน่าเฟะ ทั้งเลือดและน้ำหนองที่เป็นพิษไหลออกมาอยู่ตลอดเวลา จะรักษาอย่างไรอาการก็ไม่ดีขึ้น เขาได้แต่นอนร้องครวญคราง ทุกข์ทรมานต่อไปอีกนานกว่าจะตาย.

๑๑

แค่กระพริบตาก็ตายได้

ที่มณฑล ฝู่เจี่ยน มีผู้ใหญ่บ้านคนหนึ่งเป็นคนดีมีศีลธรรม เขาไม่กินเนื้อสัตว์ใดๆเลย แต่ภรรยาเขาช่างตรงกันข้ามราวกับสีขาวและสีดำ เพราะนางมีนิสัยชอบฆ่าสัตว์ชอบกินแต่เนื้อสัตว์เป็นประจำ

อยู่มาปีหนึ่ง ภรรยาของผู้ใหญ่บ้านตั้งใจจะจัดงานครบรอบวันเกิดของตน นางจึงสั่งให้พ่อครัวนำเอา หมู แพะ เป็ด ไก่ มาขังกรงไว้ เพื่อฆ่าเป็นอาหารเลี้ยงเพื่อนฝูงในวันรุ่งขึ้น

เมื่อผู้ใหญ่บ้านกลับมาถึงเห็นสัตว์มากมายถูกกักขัง ต่างยื่นคอออกจากกรงส่งเสียงร้องดังระงม เขารู้สึกสงสารจับใจจึงเข้าไปพูดจาขอร้องให้ละเว้นชีวิตสัตว์เหล่านั้นเสีย แต่ภรรยาผู้มีจิตใจหยาบกระด้างกลับปฏิเสธอย่างแข็งกร้าว

ตกกลางดึกคืนนั้น ภรรยาของผู้ใหญ่บ้านก็ฝันไปว่านางเดินเข้าไปในห้องครัวเห็นพ่อครัวกำลังจะฆ่าหมูแล้วฉับพลันทันใดเพียงแค่กระพริบตา จิตวิญญาณของนางก็ถูกดึงเข้าไปสิงอยู่ในตัวหมูอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ พ่อครัวจับหัวหมูแล้วเอามีดที่คมกริบเชือดคอทันที! เลือดสดๆ ไหลออกมา วิญญาณของนางในร่างหมูดิ้นทุรนทุรายร้องอย่างเจ็บปวดจนสุดเสียง แต่คนทำครัวทั้งหลายกลับมองไม่เห็นและไม่ได้ยินเสียงของนางเลย มิหนำซ้ำยังเอาน้ำเดือดมาเทราดจนทั่วตัวแล้วลอกหนังแล่เนื้อสับกระดูกเป็นชิ้นๆ!

ทุกครั้งที่มีดสับลงบนก้อนเนื้อและกระดูกหมู มันช่างเจ็บปวดทรมานสุดจะบรรยาย จนหมูทั้งตัวถูกสับจนหมดแล้ว แต่จิตวิญญาณของภรรยาผู้ใหญ่บ้านก็ยังไปไหนไม่ได้ พอนางกระพริบตาก็ถูกจับเข้าไปอยู่ในตัวแพะ ไก่ เป็ด ฯลฯ เป็นดังนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีกจนกระทั่งสัตว์ทั้งหมดถูกฆ่าไม่มีเหลือ ภรรยาของผู้ใหญ่บ้านก็ตกใจตื่นขึ้นใบหน้าซีดเผือดตัวเย็นเฉียบเหงื่อโทรมกายแล้วตะโกนร้องโวยวายว่า ***"ไม่น่าทำแบบนี้เลย! ไม่น่าทำแบบนี้เลย!"***

ในงานวันครบรอบวันเกิดปีนั้นนางจึงงดเลี้ยงโต๊ะฉลอง หลังจากนั้นแล้วภรรยาของผู้ใหญ่บ้านก็เปลี่ยนไป และหันมากินเจตามสามีไปจนตลอดชีวิต

養天地正氣
古今完人

๑๒
อย่าคิดว่าไม่ผิด

ครอบครัวของ เกิ่น เปิ่น สู นับตั้งแต่บรรพบุรุษลงมาหลายชั่วคน ไม่อนุญาตให้คนในบ้านรับประทานเนื้อวัวควาย

ครั้งหนึ่ง เกิ่น เปิ่น สู เกิดล้มป่วย หมอได้ตรวจดูในตำรายาและบอกแก่เขาว่า ต้องใช้สมองวัวมากินรักษาโรค เมื่อเพื่อนฝูงรู้ข่าวจึงมาเยี่ยมพร้อมกับนำสมองวัวมาให้ แต่เขาก็ไม่ยอมกินกลับนำไปให้คนรับใช้กินเสีย เขาคิดว่าทำเช่นนี้คงไม่ผิดอะไร

คืนต่อมาเขาเคลิ้มฝันไปว่า มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งสวมมงกุฎสีทองใส่เสื้อสีเหลืองอร่ามน่าเกรงขาม ได้กล่าวตำหนิเขาว่า

"เจ้าเป็นคนกินเนื้อวัว! ตัวช่างเหม็นเสียจริง ๆ"

เกิ่น เปิ่น สู รีบตอบทันทีว่า

"ข้าพเจ้าไม่เคยกินเนื้อวัวควายเลยในชีวิต".

สิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์นั้นจึงหยิบเอาสมุดเล่มหนึ่งออกมาดูแล้วกล่าวว่า

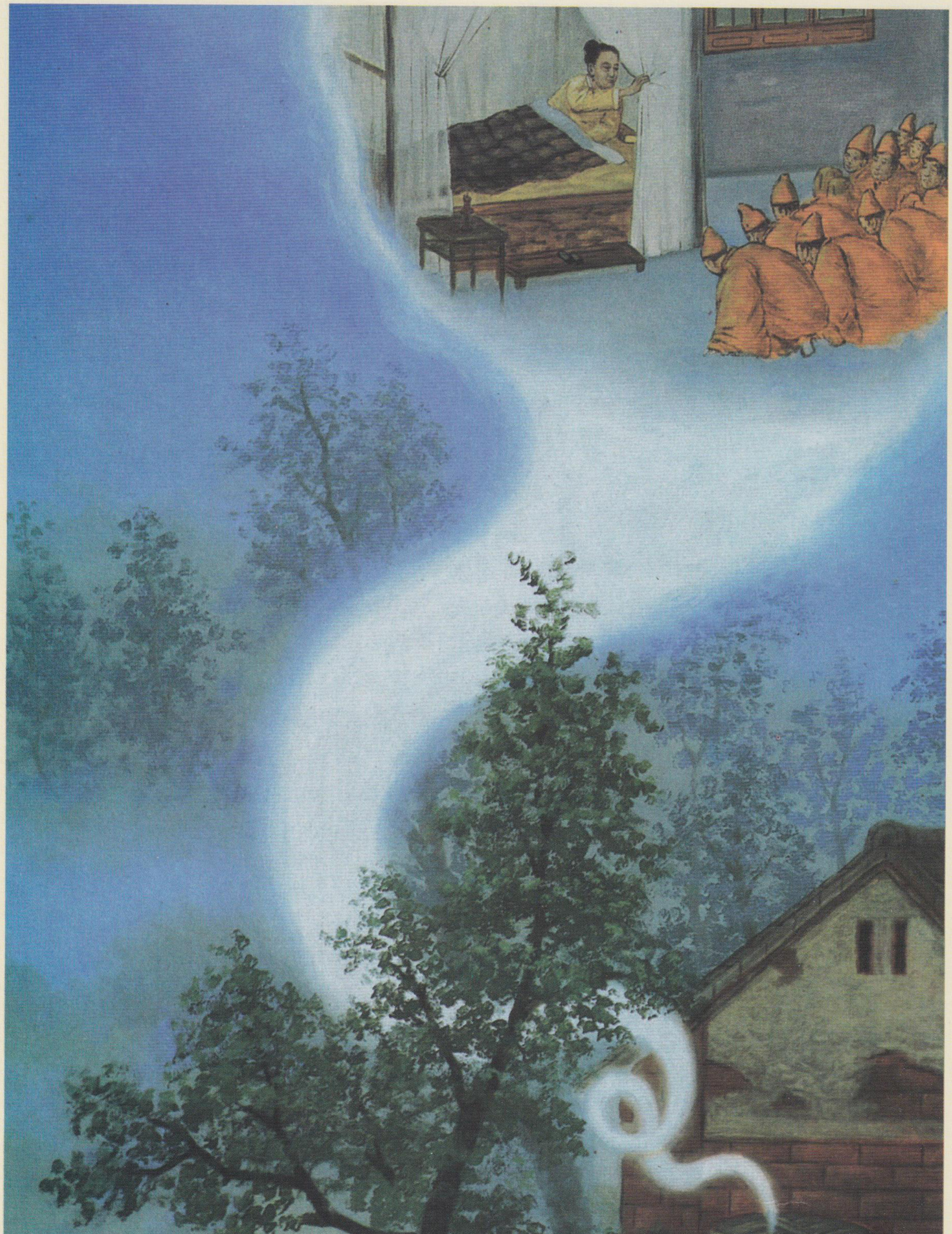
"เจ้าไม่ได้กินเองแต่ก็ล่วงละเมิดทำผิดกฎของบรรพชนนำไปให้คนอื่นกิน เป็นเหตุให้ถูกบั่นทอนอายุขัยของตนเอง แต่เจ้ายังพอมีจิตเมตตาเหลืออยู่ ที่แม้จะล้มป่วยก็ไม่ยอมกิน ฉะนั้นเราจะให้โอกาสเจ้าสักครั้งหนึ่ง หากสามารถสร้างบุญกุศลพูดให้คน ๑๐๐ ครอบครัวหยุดกินเนื้อสัตว์ได้เจ้าก็จะมีอายุยืนยาวต่อไป"

ในฝัน เกิ่น เปิ่น สู ก้มหน้าครุ่นคิดอยู่ในใจว่า เขาจะทำอย่างไรให้คนตั้งมากมายเลิกกินเนื้อได้ และสำหรับตัวเขาเองหากต่อไปมีคนเอาเนื้อมาให้อยู่เรื่อยๆ แล้วจะจัดการอย่างไรเล่า?

สิ่งศักดิ์สิทธิ์สามารถล่วงรู้วาระจิตของเขา จึงหัวเราะและพูดขึ้นว่า **"ถ้าเจ้ามีความแน่วแน่มั่นคง ก็ย่อมที่จะช่วยพวกเขาได้ อย่าว่าแต่เพียง ร้อยครอบครัวเลย ส่วนเนื้อที่มีคนให้มาหากไม่กินก็นำไปฝังเสีย ทำเช่นนี้แล้วมีอะไรที่ต้องหวาดหวั่นอีก เรากลัวแต่ว่าจิตใจของเจ้าจะไม่หนักแน่นพอล่ะซิ"**

ครั้นตกใจตื่นขึ้น เกิ่น เปิ่น สู จึงรีบลุกขึ้นไปบันทึกเรื่องราวในความฝันของเขาไว้ แล้วตั้งเป็นกฎให้คนในบ้านทุกคนปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พร้อมกับออกไปชักชวนให้คนเป็นจำนวนมากเลิกฆ่าสัตว์มากิน

หลังจากนั้น เกิ่น เปิ่น สู ก็หายเจ็บป่วยมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง และอายุยืนต่อไปอีกนาน.

๑๓

ปลาไหลขอชีวิต

ในปีที่ ๙ แห่งรัชสมัยของกษัตริย์ หมิง เสิน จง ที่เมืองหังโจวใกล้ๆกับพระราชวังริมทะเลสาบ บ้านของครอบครัวสกุลอี้ ได้ถูกโจรเข้าปล้น

ครั้นบุตรสาวของสกุลอี้ทราบข่าว จึงกลับมาเยี่ยมมารดาพร้อมกับนำเอาปลาไหลมามอบให้ ๑๐ ตัว แต่นางอี้ผู้เป็นมารดาไม่ชอบฆ่าสัตว์ จึงพูดบ่ายเบี่ยงให้นำไปเก็บไว้ก่อนบุตรสาวของนางจึงนำปลาไหลไปปล่อยลงในโอ่งน้ำแล้วปิดฝาขังไว้

อีก ๒-๓ วันต่อมาเมื่อบุตรสาวลากลับไปแล้ว คุณนายอี้ ก็ลืมเรื่องปลาไหลไปเสียสนิท มีอยู่คืนหนึ่งนางได้ฝันว่ามีคน ๑๐ คนใส่เสื้อสีเหลืองสวมหมวกยอดแหลม เดินเข้ามาในห้องแล้วคุกเข่าลงข้างเตียงพร้อมกับวิงวอนขอให้นางช่วยชีวิตพวกเขาด้วย

พอรุ่งเช้าคุณนาย อี้ ตื่นขึ้นมาด้วยความไม่สบายใจเลย เฝ้าแต่ครุ่นคิดว่าทำไมจึงฝันเช่นนั้น? และมีใครกันเล่าที่ต้องการให้นางช่วย?

เมื่อเป็นเช่นนี้นางจึงไปเชิญอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญมาที่บ้านเพื่อค้นหาคำตอบ ครั้นอาจารย์หมอดูได้ตรวจสอบแล้วก็กล่าวขึ้นว่า

"ความฝันของคุณนายไม่ใช่เรื่องเลวร้าย คุณนายไม่ต้องหวาดกลัวอะไร เพียงแต่ภายในบ้านมีสัตว์ขอร้องว่าให้ปล่อยพวกเขาไปเกิด"

ทันทีที่หมอดูกลับไปแล้ว คุณนายอี้จึงสำรวจดูจนทั่วบ้านจึงได้พบปลาไหลที่ลูกสาวของนางขังไว้ในโอ่งเมื่อคราวที่มาเยี่ยมรวมทั้งหมด ๑๐ ตัว นางถึงกับสะดุ้งพลางคิดไปว่า หากไม่ใช่เพราะความฝันและถ้าขืนช้าไปเพียงนิดเดียวชีวิตทั้ง ๑๐ นี้จะต้องตาย เท่ากับนางได้ก่อกรรมหนักเพราะความประมาทเลินเล่อ!

เหตุใดปลาไหลถูกขังแต่ในความฝันกลับเป็นคนมาขอร้อง?

ผู้ที่มีปัญญาหยั่งรู้ย่อมทราบดีว่า ปลาไหลเหล่านั้นชาติก่อนต้องเคยเป็นคน ชาตินี้แม้ว่าจะต้องรับกรรมเกิดมาเป็นสัตว์ แต่จิตวิญญาณภายในก็ยังเป็นคน

หลังจากที่คุณนายเจ้าของบ้าน ปล่อยปลาไหลทั้ง ๑๐ ตัวไปแล้ว บ้านสกุลอี้ก็ประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นๆ.

๑๔

แม่ไก่นักสู้

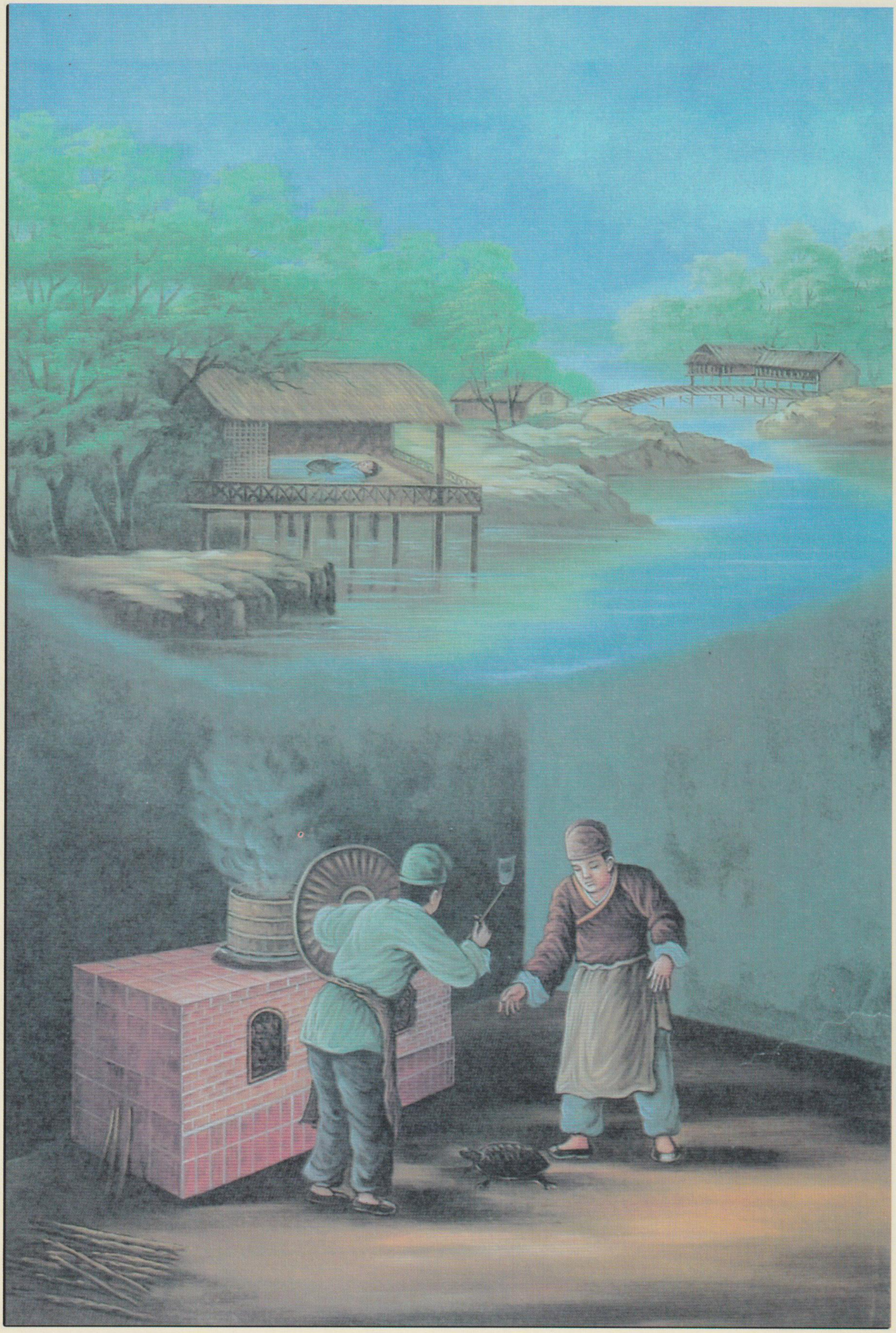
ที่มณฑล จื่อเจียง ข้าราชการคนหนึ่งนามว่า หลี่ ซี่ เป็นเจ้าหน้าที่ตรวจเก็บภาษี ครั้งหนึ่งเขาได้ออกไปเก็บภาษีไร่นาในหมู่บ้านชนบท แต่มีชาวนาครอบครัวหนึ่งยากจนมาก ทั้งบ้านเหลือแต่แม่ไก่อยู่เพียงตัวเดียว ราษฎรผู้เป็นเจ้าบ้านจึงคิดที่จะนำเอาแม่ไก่ซึ่งกำลังนอนกกไข่อยู่ มาฆ่าเป็นอาหารเลี้ยงต้อนรับเขา

หลี่ ซี่ รู้สึกสลึมสลือด้วยความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องเดินทางไกล ขณะที่เขานั่งพักในบ้านนั้นก็ได้เคลิบเคลิ้มมองเห็นหญิงผู้หนึ่งสวมชุดสีเหลือง คุกเข่าไหว้เขาอยู่ที่หน้าประตูบ้าน สักครู่เขาก็ตกใจได้สติเมื่อได้ยินเสียงแม่ไก่ซึ่งกำลังจะถูกฆ่าร้องขึ้น เขาจึงรีบออกไปห้ามไว้ทันที

อีกหนึ่งเดือนต่อมา เมื่อเขากลับมาที่บ้านนั้นอีกก็เห็นแม่ไก่พาลูกไก่ตัวน้อยๆ ออกมาต้อนรับและเต้นรำให้เขาดู เพื่อแสดงความคารวะ

หลังจากที่เขาเสร็จสิ้นภาระกิจหน้าที่แล้วจึงเดินทางกลับ แต่ครั้นออกจากหมู่บ้านไปได้ไม่ไกลนัก หลี่ ซี่ ก็ต้องประจันหน้ากับเสือตัวหนึ่งซึ่งวิ่งเข้ามาจะทำร้าย! ขณะที่เขากำลังยืนตกตะลึงอยู่นั้น แม่ไก่ของชาวนาตัวนั้นบินจากไหนไม่รู้ตรงเข้าจิกลูกตาเสือทันที! เสือร้ายเมื่อได้รับบาดเจ็บก็กระโจนหนีเข้าป่าไป

หลี่ ซี่ ผู้มีใจเมตตาจึงรอดตายไม่ถูกเสือกินเป็นอาหาร เรื่องเช่นนี้เข้าทำนอง ***"ไม่กินเขา ก็ไม่ถูกใครกิน"***

๑๕

ตะพาบน้ำช่วยรักษาโรค

หวาง เต๋อ คุ่ย ได้สั่งให้ลูกจ้างทำตะพาบน้ำอบให้กิน เมื่อลูกจ้างนำขึ้นตั้งบนเตาไฟสักครู่หนึ่งก็เปิดฝาออกดูเขากลับพบว่าตะพาบน้ำได้ไต่ขึ้นไปเกาะแน่นอยู่บนฝาหม้อ แผ่นหลังของมันถูกไฟย่างจนสุก! แต่แขนขาและหัวยังสามารถเคลื่อนไหวไปมาได้! ลูกจ้างทำครัวรู้สึกเวทนาสงสารเหลือเกิน จึงแอบนำไปปล่อยให้หนีไปเสีย

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกจ้างคนนั้นเกิดล้มป่วยเป็นไข้ตัวร้อนจัดจนหายใจไม่ออก หวาง เต๋อ คุ่ย ผู้เป็นนายจึงให้เขาไปนอนรักษาตัวอยู่ที่เรือนไม้ใกล้น้ำ

ในคืนนั้นเองเขารู้สึกว่ามีตัวอะไรบางอย่างไต่ขึ้นมาบนร่างของเขาและเย็นสบาย พอรุ่งเช้าเขาก็ตื่นขึ้นด้วยความสดชื่น อาการไข้ที่มีอยู่ได้หายไปเป็นปลิดทิ้งโดยไม่ได้กินยาใด ๆเลย แต่ที่หน้าอกของเขามีดินโคลนเปื้อนอยู่เต็มไปหมด

ลูกจ้างคนครัวจึงก้มลงสำรวจดู ก็พบตะพาบน้ำตัวหนึ่งกำลังเดินไปมาอยู่บนพื้น แต่ที่ทำให้เขาต้องแปลกประหลาดยิ่งขึ้นก็คือ บนกระดองหลังของมันมีรอยไหม้ดำเป็นวง! เขาจำได้ทันทีว่า มันคือตะพาบน้ำตัวที่เขาแอบปล่อยให้หนีไปนั่นเอง!

ตะพาบน้ำตัวนั้นเงยหน้าขึ้นมองเขา.....แล้วค่อย ๆคลานจากไป.

๑๖

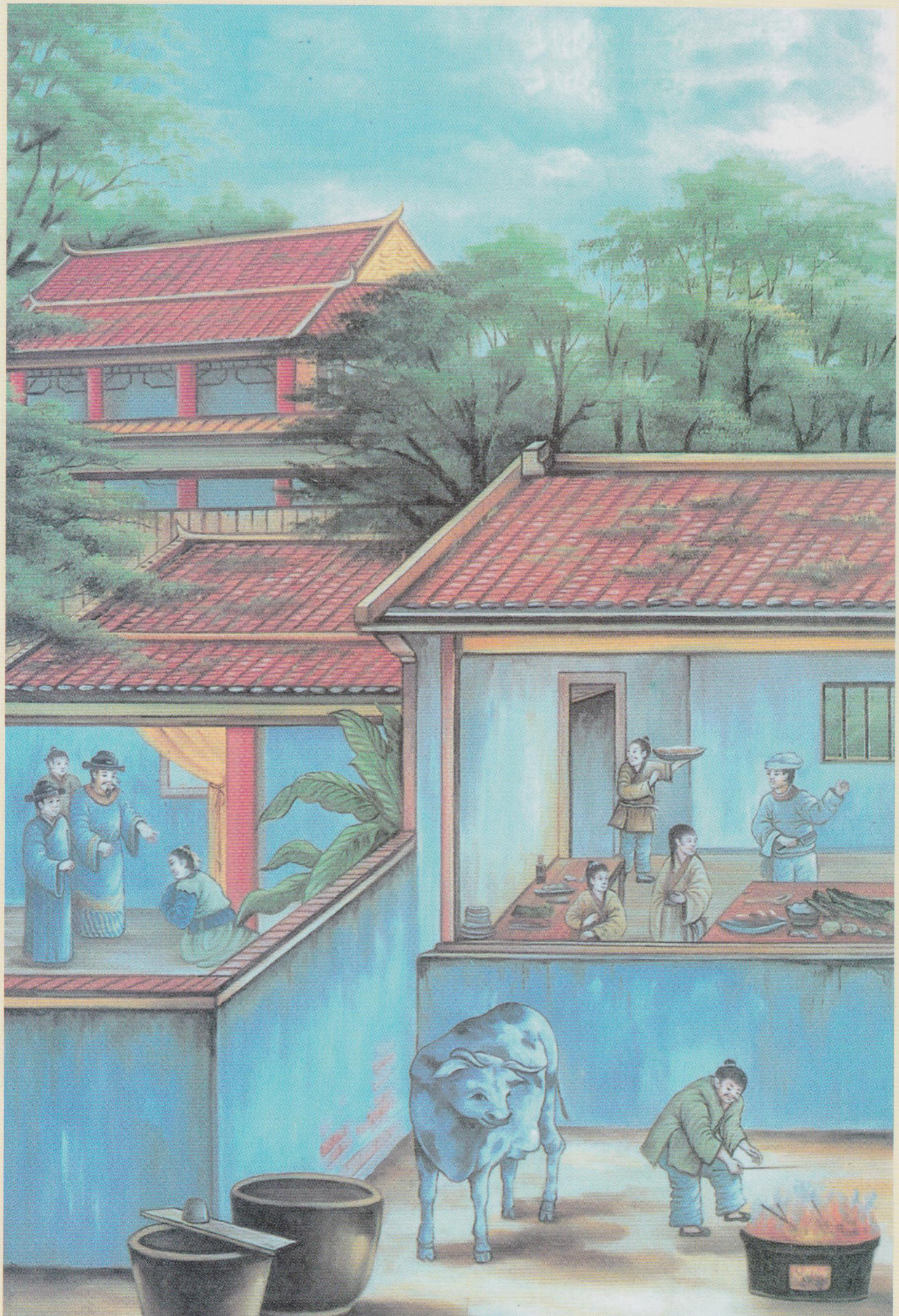
ช่วยปลาต่ออายุ

ซี ซือ เป็นอาจารย์ผู้อบรมสั่งสอนศิลปวิทยาแก่บุตรหลานของคนทั่วไป วันหนึ่งมีคนตกปลาเดินผ่านมากำลังจะนำปลาไปขายที่ตลาด ท่านมองเห็นปลาตัวใหญ่ที่เขาจับได้ดิ้นรนไปมาอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงขอซื้อปลานั้นแล้วนำไปปล่อย

ในคืนวันนั้นเองท่าน อาจารย์ก็ได้ฝันเห็น จ้าวสมุทรมาเชื้อเชิญท่านลงไปเที่ยวใต้บาดาล แล้วพูดกับท่านว่า

"แท้ที่จริงอายุขัยของท่านหมดสิ้นแล้ว และจะต้องตายในวันนี้ แต่เพราะท่านได้ช่วยเหลือลูกของเราไว้ เราจึงต่ออายุให้ท่านมีชีวิตต่อไปอีก ๑๒ ปี"

ตอนที่ท่านอาจารย์นี้ปล่อยปลาสีทองท่านอายุได้ ๔๘ ปี หลังจากนั้นท่านมีชีวิตอยู่ต่อมามีบุตรหลานมากมาย จนกระทั่งอายุครบ ๖๐ ปี ท่านก็ได้สิ้นใจไปอย่างสงบโดยไม่มีอาการเจ็บป่วยแต่ประการใด

๑๗
ปล่อยสัตว์ต่ออายุ

ท่านอำมาตย์ เสี่ยว เจิน แห่งมณฑล จือ เจี่ยง เมืองเหวินโจว เมื่อตอนที่ท่านยังเป็นเด็กน้อยอายุ ๑๐ ขวบได้ฝันไปว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาบอกกับท่านว่า

"ลูกเอ๋ย...เจ้าจะมีอายุได้เพียงแค่ ๑๘ ปีเท่านั้น ก็จะต้องจากโลกนี้ไป" ตั้งแต่นั้นเด็กน้อย เสี่ยว เจิน ก็คอยเตือนตัวเองให้สำนึกอยู่เสมอว่า

"ชีวิตสังขารนี้ช่างไม่แน่นอน ไม่อยากตายก็ต้องตาย...ยากที่จะหลีกพ้น"

บิดาของท่าน เสี่ยว เจิน เป็นแม่ทัพใหญ่ วันหนึ่งนายทหารชั้นผู้น้อยได้จัดงานเลี้ยงขึ้นที่บ้าน แล้วเชิญท่านมาเป็นประธาน ท่านแม่ทัพได้นำลูกชายติดตามไปด้วย

งานเลี้ยงดำเนินไปอย่างช้าๆ สุราถูกยกมาบริการครั้งแล้วครั้งเล่า อาหารก็ยังปรุงไม่เสร็จสักที เสี่ยว เจิน จึงได้ออกไปเดินเล่นรอบๆ บ้าน จนกระทั่งเลยไปถึงโรงครัว ก็พบเห็นแม่วัวหลายตัวถูกมัดไว้ ใกล้ๆ กันนั้นมีคนครัวกำลังเผาเหล็กแหลมในอ่างไฟที่ลุกโชน เมื่อเขาได้ถามบรรดาพ่อครัวว่ากำลังทำอะไรกันอยู่

พ่อครัวคนหนึ่งจึงอธิบายให้ฟังว่า *"พวกเรากำลังจะปรุงอาหารพิเศษสำหรับงานเลี้ยงวันนี้ โดยใช้ก้านเหล็กแหลมเผาไฟจนแดง แล้วแทงที่เต้านมของแม่วัวเหล่านั้น น้ำนมที่ไหลลงมาบนเหล็กร้อนๆ เมื่อนำไปปรุงอาหารจะเพิ่มรสชาด ให้อร่อยยิ่งขึ้น"!*

ครั้น เสี่ยว เจิน บุตรชายแม่ทัพใหญ่ได้ยินเช่นนั้น ก็รู้สึกตกใจมากพลางครุ่นคิดว่า

"คนเราจะกินอาหารสักมื้อหนึ่ง ทำไมจึงต้องสร้างบาปกรรมมากมายถึงขนาดนี้?"

เสี่ยว เจิน ไม่อยากให้แม่วัวมากมายต้องได้รับความทุกข์ทรมาน เขาจึงรีบวิ่งไปเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้บิดาทราบท่านแม่ทัพเป็นผู้มีจิตเมตตาและรักคุณธรรม ทันทีที่ทราบเรื่องจึงได้ออกคำสั่งยับยั้งไว้ทันที และประกาศห้ามไม่ให้มีการปรุงอาหารพิสดารด้วยวิธีที่ทารุณโหดร้ายเช่นนี้อีก

หลังจากนั้นไม่นาน เสี่ยว เจิน ได้ฝันเห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์เดิมมาพูดกับเขาว่า

"ลูกเอ๋ย...เจ้าเป็นเด็กที่มีเมตตายิ่งนัก ได้สร้างกุศลช่วยเหลือชีวิตสัตว์ไว้อย่างมหาศาล บัดนี้เจ้าได้ต่ออายุขัยของตนเองออกไปอีกยาวนาน ต่อไปภายหน้าชีวิตของเจ้าจะเจริญรุ่ง-เรืองมีตำแหน่งเป็นอำมาตย์ใหญ่ หวังว่า เจ้าจะมีจิตใจเมตตาปราณีช่วยเหลือสัตว์ทั้งหลายต่อไป"

ต่อมาเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เสี่ยว เจิน บุตรชายของท่านแม่ทัพก็ได้เป็นอำมาตย์ สมจริงตามที่ฝันและมีชีวิตอยู่จนถึงอายุ ๙๐ ปี จึงลาจากโลกนี้ไปพร้อมด้วยบุญกุศลที่สร้างสมมาตลอดชั่วชีวิตของท่าน.

吴越名酒

๑๘
พ้นโทษเพราะแมลงวัน

ในอดีตมีชายขายสุราคนหนึ่ง ทุกๆ ครั้งที่เขาเห็นแมลงวันตกลงไปอยู่ในถังเหล้า เขาจะช้อนมันขึ้นมาไว้บนที่แห้ง แมลงวันทั้งหลายก็มักจะรอดตายและบินจากไป คนขายสุราทำเช่นนี้มาตลอดเป็นเวลานับสิบปี

ต่อมาไม่นานเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมย แม้ว่าเขาจะปฏิเสธอย่างไรเจ้าหน้าที่ทางการก็ไม่ยอมเชื่อ เขาจึงถูกจองจำเพื่อรอคำสั่งศาล

ชายขายเหล้าผู้โชคร้ายถูกพิจารณาโทษให้ติดคุก แต่ขณะที่ผู้พิพากษากำลังจะเขียนคำสั่งตัดสินลงโทษ ได้มีแมลงวันมากมายบินมาเกาะที่พู่กันและกระดาษเต็มไปหมดจนไม่สามารถเขียนคำตัดสินได้ ไม่ว่าจะไล่อย่างไรมันก็ไม่ยอมหนี!

ผู้พิพากษารู้สึกฉงนสนเท่ห์ใจ พลางคิดว่าคดีของชายขายสุราผู้นี้จะต้องมีเบื้องหลังแน่นอน จึงสั่งให้รื้อฟื้นคดีขึ้นมาพิจารณาใหม่ทั้งหมด สุดท้ายก็พบว่าเขาถูกผู้อื่นใส่ร้าย ศาลได้สืบสวนจนสามารถจับตัวขโมยที่แท้จริงออกมาให้การยอมรับสารภาพ

ชายขายสุราจึงพ้นจากการลงโทษ นี่อาจเป็นเพราะแมลงวันอยากทดแทนบุญคุณของเขาก็เป็นได้ใครจะรู้ เรื่องเช่นนี้น้อยเหลือเกินที่เราจะได้ยินได้ฟัง

ในทางธรรมะมีกล่าวไว้ว่า

"ชีวิตทั้งหลายไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก ล้วนมีจิตญาณสถิตอยู่ทั้งนั้น"

เพราะฉะนั้นเรื่องของกฎแห่งกรรม จึงไม่น่าแปลกอะไร.

๑๙

เลียงผาช่วยชีวิต

ที่มณฑล จื่อ เจียง ในสมัยก่อน สองสามีภรรยาแซ่จังเป็นคนบ้านนอกที่ใจบุญสุนทาน ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาทั้งคู่ไม่เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่นมาเป็นอาหาร

เย็นวันหนึ่ง มีตัวเลียงผาซึ่งถูกนายพรานกำลังตามล่าวิ่งเข้ามาหลบอยู่ในบริเวณบ้าน ภรรยาของนายจังเห็นดังนั้นจึงแอบเอาผ้าไปคลุมตัวมันไว้

เมื่อนายพรานที่ไล่ติดตามมาหาไม่พบก็จึงกลับไป สองสามีภรรยาได้ปลอบโยนเลียงผาที่กำลังตัวสั่นด้วยความกลัวให้หายตื่นตระหนกตกใจ แล้วพาไปปล่อยยังชายป่าใกล้ๆ ก่อนที่เลียงผาจะจากไปมันก้มศีรษะคำนับสองสามีภรรยาหลายต่อหลายครั้งราวกับรู้สำนึกในพระคุณ

หนึ่งปีต่อมา ในวันขึ้นปีใหม่ขณะที่สองสามีภรรยากำลังสาละวนอยู่กับงานในบ้าน ก็มีเลียงผาวิ่งเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็วไม่ทันที่คนทั้งคู่จะทำอะไรได้ เลียงผาตัวนั้นก็ใช้เขาของมันหิ้วเอาตัวลูกน้อยของเขาออกจากบ้าน ทั้งสองรีบติดตามไปทันที พอถึงทุ่งหญ้าเลียงผาก็วางเด็กน้อยลง แล้ววิ่งหายเข้าไปในป่า!

สองสามีภรรยาจำได้ว่าเลียงผาตัวนั้นเป็นตัวที่เขาช่วยชีวิตไว้อย่างแน่นอน แต่ทำไมมันถึงไม่รู้จักบุญคุณ กลับมาแอบลักพาลูกของตนเองไป

ครั้นกลับมาถึงบ้าน สองสามีภรรยาก็ต้องตกตะลึงเพราะภาพที่เห็นก็คือ บ้านของเขาถูกต้นไม้ใหญ่ล้มทับจนพังยับเยิน สุนัขและสัตว์เลี้ยงอื่นๆ ถูกหลังคาทับตายหมดไม่มีเหลือ!

ทั้งสองสามีภรรยาจึงระลึกได้ว่า ที่เลียงผาทำเช่นนั้นก็เพราะอยากช่วยชีวิตทุกคนในครอบครัวนั่นเอง

อย่างนี้จะเห็นได้ว่า

จิตใจของเราหากมีเมตตาช่วยเหลือผู้อื่น
ถึงแม้จะเป็นสัตว์เขาก็ยังรู้จักหาวิธีตอบแทนบุญคุณ

๒๐

ฝูงนกกตัญญู

ซุ่น เหลียง ซือ เป็นคนบ้านนอกซึ่งยากจนมากที่สุดในหมู่บ้าน แต่ถึงกระนั้นเขากลับมีจิตเมตตาอารีเป็นที่สุด

ไม่ว่าเมื่อใดที่เขาเห็นนกถูกจับใส่กรงนำมาขาย เขาก็จะรวบรวมเงินที่มีอยู่เพื่อซื้อนกเหล่านั้นไปปล่อยทันที ภาพที่นกโผบินออกจากกรงสู่ท้องฟ้าอย่างเสรี เห็นแล้วมันทำให้เขาเบิกบานใจอย่างบอกไม่ถูก เป็นเช่นนี้ทุกครั้งไป...ยิ่งนานวันเข้าไม่มีใครรู้ได้ว่านกที่เขาช่วยให้เป็นอิสระนั้นมีมากมายสักเท่าไร

ตราบจนกระทั่งล่วงเข้าสู่วัยชรามากแล้ว ซุ่น เหลียง ซือ ผู้มีใจอารีก็ยังคงยากจนอยู่เหมือนเดิม เมื่ออายุได้ ๗๐ ปี เขาก็ลาจากโลกนี้ไปโดยไม่มีเงินเหลือแม้แต่สตางค์แดงเดียว

ซุ่น เหลียง ซือ ที่น่าสงสารไม่มีญาติพี่น้อง ยากจนเสียจนไม่มีเงินเป็นค่าฝังศพตนเอง เพื่อนฝูงคนจนทั้งหลายจึงได้แต่ช่วยกันนำร่างที่ไร้วิญญาณของเขา ไปวางไว้ริมทางเดินขึ้นภูเขา

ขณะที่ต่างคนต่างพากันเดินทางกลับลงมาด้วยความเศร้าสลดใจในความยากจนของเพื่อนผู้จากไป ก็ปรากฏมีนกตัวเล็กตัวใหญ่พากันทะยอยบินมายังภูเขา ไม่นานนักฝูงนกก็ทวีจำนวนมากขึ้นๆ เป็นหมื่นๆ ตัว และที่จงอยปากของนกทุกตัวต่างคาบก้อนดินก้อนเล็กๆ เอาไว้ พอบินมาถึงมันก็โปรยปรายก้อนดินที่คาบมาลงสู่ร่างของ ซุ่น เหลียง ซือ ซึ่งถูกวางทิ้งไว้

เป็นเช่นนี้อยู่นานจนตะวันจวนจะลับขอบฟ้า ดินที่นกใหญ่น้อยทั้งหลายนำมาก็พอกพูนสูงขึ้น กลบร่างของ ซุน เหลียง ซือ ผู้น่าสงสารไว้จนมิดชิด

ผู้คนในหมู่บ้านต่างพากันมายืนดูเหตุการณ์ประหลาดในครั้งนี้พร้อมกับโจษจรรกันว่า ***"ยามที่มีชีวิตอยู่เขาชอบซื้อนกปล่อย มาบัดนี้นกทั้งหลายต่างก็พาลูกหลานมาฝังศพให้แก่ผู้มีพระคุณของตนแล้ว"***

๒๑

ไม่จมน้ำตายเพราะเต่า

ในสมัยราชวงศ์จิ้น บัณฑิตหนุ่ม เหมา เป่า เป็นคนที่มีศีลธรรม ระหว่างที่รอสอบแข่งขันเข้ารับราชการ เขาจึงออกท่องเที่ยวไปตามที่ต่างๆ ครั้งหนึ่งบัณฑิตหนุ่มได้พบคนตกปลาหิ้วเต่าเผือกตัวหนึ่งมาขาย เขามีจิตเมตตาสงสารจึงซื้อเต่าตัวนั้นไว้แล้วนำปล่อยลงในแม่น้ำใหญ่

ต่อมาเหมาเป่าได้รับราชการเป็นทหาร ด้วยความมานะบากบั่นในการปฏิบัติหน้าที่ เขาจึงมีตำแหน่งเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ อยู่มาคราวหนึ่งท่านแม่ทัพเหมาเป่าได้รับบัญชาให้นำทหารหกพันนายออกรบ แต่ฝ่ายข้าศึก ซี หลี่ หลง มีไพร่พลหลายหมื่นคนกองทัพของเขาจึงถูกตีแตกกระเจิง และถอยล่นไปจนถึงหน้าผาริมแม่น้ำ เมื่อจวนตัวทหารก็พากันกระโดดหนีลงน้ำส่วนใหญ่ถูกสายน้ำที่ไหลเชี่ยวพัดพาสูญหายและจมน้ำตายไปเป็นจำนวนมาก แม่ทัพเหมาเป่าถูกข้าศึกจับโยนลงจากหน้าผา! แต่ครั้นตกลงสู่แม่น้ำเบื้องล่าง เขาก็ประหลาดใจเมื่อรู้สึกคล้ายกับว่ามีก้อนหิน มารองรับเท้าของเขาไว้ให้ก้าวเดินไปได้ จนกระทั่งถึงฝั่งแม่น้ำเขาจึงก้มลงมองดู สิ่งที่ประจักษ์แก่สายตาของแม่ทัพใหญ่นั้นหาใช่ก้อนหินไม่ แท้ที่จริงเป็นเต่าเผือกตัวใหญ่ซึ่งเขาเคยปล่อยไปนั่นเอง

กฎแห่งกรรม เป็นความจริง

เราช่วยเขา เขาก็ช่วยเรา

เขารอดตาย เราก็รอดตายด้วย

เต่าเผือกเคยได้รับการช่วยเหลือจากบัณฑิตหนุ่ม ถึง ๑๐ ปีต่อมาก็ยังหวนกลับมาช่วยเหลือตอบแทนผู้มีพระคุณ

๒๒

ช่วยงู ได้ตำรายา

ท่าน ซุน ซื่อ เสี่ยว เป็นเซียนองค์หนึ่งในสมัยราชวงศ์ถัง เมื่อตอนที่ท่านเป็นนักบวชมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านมีจิตเมตตาคอยช่วยเหลือรักษาผู้คนมากมาย ให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ

ครั้งหนึ่งในอดีต ขณะที่ท่าน ซุน ซื่อ เสี่ยว ออกไปเดินเล่นอยู่ตามเชิงเขา ก็พบเด็กๆ ชาวบ้านหลายคน เด็กคนหนึ่งกำลังใช้ไม้ตีงู งูซึ่งโชคร้ายต้องมาถูกตีอย่างหาความผิดมิได้ ทั้งตัวเต็มไปด้วยเลือดกำลังจะตาย ท่านนักบวชซุนเห็นเช่นนั้นก็รู้สึกเวทนาสงสาร จึงเอาเงินซื้อจากเด็กๆ

เมื่อถึงที่พักท่านรีบนำยามาทารักษา จนเวลาผ่านไปหลายวันงูตัวนั้นก็หายเป็นปกติ ท่านจึงนำไปปล่อยในพงหญ้า

เย็นวันหนึ่งระหว่างที่ท่านนักบวชนั่งสมาธิสงบจิตอยู่ ก็ได้นิมิตเห็นชายหนุ่มสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์สีเขียวสดมาเชิญท่านลงไปเที่ยวใต้บาดาล

ชายหนุ่มผู้นำทางได้พาท่านไปยังพระราชวังใต้น้ำซึ่งสวยงามตระการตาแห่งหนึ่ง ณ ที่นั้นท่านซุนก็ได้พบกับพญามังกรจ้าวสมุทรทั้ง ๔ พระองค์ได้เชื้อเชิญท่านให้ไปนั่งบนบัลลังก์ที่สูงสง่า จ้าวสมุทรได้กล่าวขึ้นว่า

"เมื่อหลายวันก่อน ลูกชายคนเล็กของข้าออกไปเที่ยวเล่นในเมืองมนุษย์ ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บยังดีที่ท่านมาพบและช่วยเอาไว้ทัน บุญคุณของท่านครั้งนี้ไม่อาจลืมได้"

และแล้วพญามังกรจ้าวสมุทรก็จัดเลี้ยงอาหารชั้นเลิศพร้อมกับนำทรัพย์สมบัติทั้งเพชรนิลจินดา ไข่มุก ทองคำ มากมาย มามอบให้เพื่อเป็นการตอบแทน แต่ท่านซุนกลับปฏิเสธไม่ขอรับไว้แต่อย่างใด ท่านได้กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบมาว่า ที่เมืองบาดาลมีตำรายาวิเศษอยู่มากมาย หากข้าพเจ้าได้ศึกษาตำรายาเหล่านั้น ก็คงสามารถช่วยเหลือผู้คนที่เจ็บป่วย เช่นนี้ย่อมจะดีกว่าได้ทรัพย์สมบัติแก้วแหวนเงินทองเป็นไหนๆ"

ด้วยความสำนึกในบุญคุณที่ท่านได้ช่วยชีวิตลูกชายเอาไว้ พญามังกรจ้าวสมุทรจึงอนุญาตให้ท่านได้อ่านดูตำรายาวิเศษทั้ง ๓๖ ชนิด เสร็จแล้วได้ให้ราชองครักษ์ติดตามมาส่งท่านถึงที่พัก

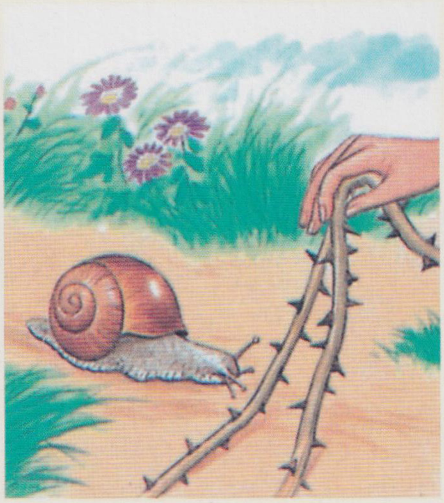
ครั้นตื่นขึ้นจากสมาธิ ท่านซุนก็คิดว่าเรื่องราวทั้งหมดเป็นเพียงนิมิตฝันไปเท่านั้น แต่เมื่อได้ทดลองปรุงยาทั้ง ๓๖ ชนิด ตามที่ท่านเคยอ่านก็ปรากฏว่ายาทุกขนาด

สามารถรักษาโรคต่างๆ ให้หายได้อย่างน่าอัศจรรย์!

ต่อมาเมื่อท่านนักบวช ซุน จึงบันทึกความรู้ที่ได้เขียนขึ้นเป็น *"ตำรายาวิเศษ ๓๖ ชนิด"* ไว้ให้คนรุ่นต่อมาใช้ช่วยเหลือชาวโลก

ตลอดชั่วชีวิตท่าน ซุน ซื่อ เสี่ยว ได้ออกเดินทางไปช่วยผู้คนให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ มากมาย จนเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

ครั้นลาจากโลกนี้ไปแล้ว ท่านก็ได้สำเร็จเป็นเซียนกลับสู่เบื้องบน.

ไม่ว่าจะเป็นความดีเล็กๆ น้อยๆ
หากกระทำไปอย่างสม่ำเสมอ
ก็เหมือนค่อยๆ ขจัดความทุกข์
ชั่วชีวิต มีดี-ชั่ว สุข-ทุกข์มากน้อยเท่าไร ใจเราเท่านั้นที่รู้
คนที่มีจิตเมตตา ย่อมต้องช่วยเหลือผู้อื่นตลอดเวลา
"ช่วยผู้อื่น" คือ ***"ฉุดช่วยตัวเอง"***

๒๓

ช่วยเต่าได้เป็นมหาอุปราช

ครั้งหนึ่ง ข้าราชการชั้นผู้น้อยนามว่า **ขัง อี้** ได้เห็นชาวประมงนำเต่ามาขาย เขาบังเกิดจิตเมตตาสงสารจึงซื้อเต่าตัวนั้นแล้วนำไปปล่อยที่แม่น้ำใหญ่ เต่าตัวนั้นพอถูกปล่อยลงน้ำ ก็ยังเหลียวหลังกลับมามองดูหน้าของ ขัง อี้ ราวกับรู้สึกสำนึกในพระคุณที่เขาได้ช่วยชีวิต

ต่อมาอีกไม่นาน ข้าราชการผู้น้อย ขัง อี้ ประสบโอกาสได้สร้างคุณความดีอันเป็นประโยชน์ให้แก่แผ่นดินอย่างใหญ่หลวง จึงได้รับพระราชทานตำแหน่งสถาปนาขึ้นเป็น *"มหาอุปราช"* ขณะที่ได้เข้ารับพระราชทานตราประทับประจำตำแหน่งจากองค์จักรพรรดิ ท่านก็ได้พบว่า **บนหลังตราประทับประจำตำแหน่งของท่านนั้น ได้รับการแกะสลักเป็นรูปเต่ากำลังเหลียวหลังกลับมามองดู**

หลังจากที่ได้คิดพิจารณาดูด้วยความแปลกใจ ท่านมหาอุปราชก็หวนระลึกได้ถึงครั้งที่ท่านได้เคยปล่อยเต่าตัวหนึ่งไป มาบัดนี้ท่านจึงเชื่อมั่นว่าเป็นด้วยบุญกุศลที่ได้ช่วยชีวิตเต่าตัวนั้นในอดีต จึงส่งผลเกื้อหนุนให้ท่านรุ่งเรืองก้าวหน้าในหน้าที่ราชการ จนกระทั่งได้เป็นถึงมหาอุปราชในที่สุด

ท่านมหาอุปราชนำตราประทับนี้พกติดตัวไว้เสมอเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจตน

๒๔

สมความปรารถนาได้ด้วยบุญกุศล

ในอดีตมีเศรษฐีคนหนึ่ง เป็นผู้ที่มั่งคั่งร่ำรวยพรั่งพร้อมไปด้วยทรัพย์สมบัติมากมายเหลือจะคณานับ แต่ชีวิตของเศรษฐีและภรรยาก็ยังไม่มีความสุข ทั้งคู่พยายามสวดอ้อนวอนบนบานศาลกล่าวต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายขอให้ประทานลูกแก่เขาสักคนหนึ่ง แม้เวลาจะล่วงเลยไปนานแล้วก็ยังไม่มีวี่แววว่าสามีภรรยาคู่นี้จะสมความปรารถนาแต่อย่างใด

ต่อมาท่านเศรษฐีทราบว่า มีนักปราชญ์ผู้รอบรู้อยู่ท่านหนึ่งประพฤติปฏิบัติธรรมได้ดีเยี่ยม เขาและภรรยาจึงไปคารวะเพื่อขอคำแนะนำจากท่าน

นักปราชญ์ผู้หยั่งรู้จึงได้อธิบายให้เขาฟังว่า

“เมื่อชาติก่อน ตัวท่านได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มากมายเหลือเกิน ไม่เคยละเว้น ในชาตินี้จึงยากที่จะได้ลูก

หนึ่งชีวิตที่ตายไป ต้องใช้คืนร้อยชีวิต หากท่านทั้งสองสำนึกได้ในบาปกรรมที่เคยก่อไว้จงตั้งใจสร้างบุญกุศลปล่อยสัตว์ให้ได้ ๘ ล้านชีวิต จึงจะสามารถชดใช้กรรมในอดีต เมื่อนั้นความปรารถนาก็จะสัมฤทธิ์ผล”

ทั้งสองสามีภรรยาได้ยินดังนี้แล้วก็เกิดความสว่างขึ้นในใจ ครั้นกลับถึงบ้าน ท่านเศรษฐีและภรรยาจึงตั้งสัจจะอธิษฐานเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทำบุญปล่อยสัตว์ทุกวัน

เขาและภรรยามีจิตใจที่ตั้งมั่นพากเพียรสร้างบุญกุศลคุณความดีอยู่เสมอๆ ไม่นานนักแม้ว่าจะปล่อยสัตว์ยังได้ไม่ครบตามจำนวน ภรรยาของท่านเศรษฐีก็ได้ให้กำเนิดลูกชายสมดังคำปรารถนา หลังจากนั้นทั้งสองสามีภรรยาก็ยังคงสร้างแต่บุญกุศลอยู่มิได้ขาด และเมื่อลูกน้อยเติบใหญ่ก็ได้เป็นข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมีความเจริญก้าวหน้าสืบไป

เช่นนี้แล้ว....เราก็ย่อมรู้ได้ว่า
หากเฝ้าแต่วิงวอนขอให้เบื้องบนดลบันดาล
นั้นเปล่าประโยชน์ ใครอยากเปลี่ยนแปลงแก้ไขโชคชะตา
มีอยู่ทางเดียวคือ *“ไปสร้างบุญกุศล”*
ขอเพียงให้ *“คน”* มีจิตใจที่แน่วแน่มั่นคง พากเพียรให้ตลอด
***“ฟ้าเบื้องบน”* ก็จะช่วยหนุนส่งชีวิตให้ราบรื่นเป็นสุข**

寿

๒๕

บรรพบุรุษสร้าง บุญกุศลถึงลูกหลาน

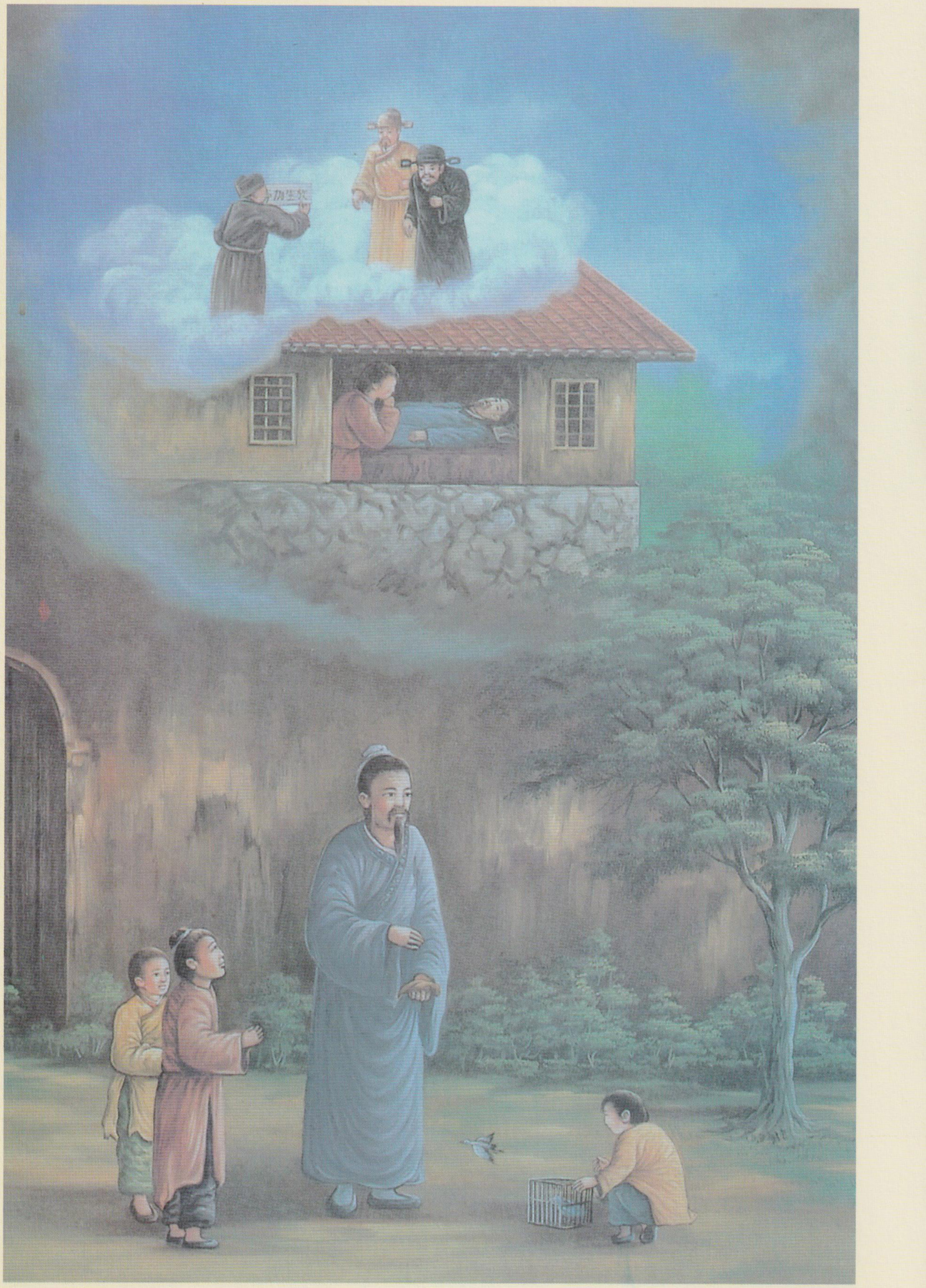
ท่าน ฉี ซี่ อี้ ชาวมณฑล คุน ซัน เสี้ยน มีตำแหน่งเป็นมหาอำมาตย์ ในแผ่นดินของกษัตริย์ซังเจินแห่งราชวงศ์หมิง

ท่านเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์และทรงคุณธรรม แม้จะมียศฐาบรรดาศักดิ์ที่ใหญ่โต ท่านก็ไม่เคยละเลยที่จะปรนนิบัติรับใช้บิดามารดาด้วยความกตัญญู

มารดาของท่านมหาอำมาตย์ ฉี ซี่ อี้ เป็นผู้ตั้งมั่นอยู่ในความดี กินเจรักษาศีลอย่างเคร่งครัด ทุกๆ วันท่านจะไหว้พระสวดมนต์ทำแต่สิ่งดีๆ ไม่เคยขาด

เมื่ออายุครบ ๖๐ ปี มารดาของท่านมหาอำมาตย์ก็ทำบุญถวายอาหารเจเลี้ยงพระ เงินทองของกำนัลที่ญาติพี่น้องและบุตรหลานนำมากราบคารวะ ท่านก็นำไปสร้างหนังสือธรรมะทั้งหมด แล้วแจกจ่ายให้ลูกหลานบริวารและผู้คนทั่วไป ยังความปลาบปลื้มปิติยินดีแก่ทุกคนที่ได้รับโดยถ้วนหน้า

แม้เวลาจะล่วงเลยไป สุขภาพของท่านก็ยังคงแข็งแรง ลูกหลานและบริวารทุกคนมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป

๒๖
เกิดกี่ชาติก็สมบูรณ์พูนสุข

ท่าน หวัง ต้า หลิน เป็นชาวเมืองซูโจว ตลอดชีวิตของท่านชอบซื้อสัตว์มาปล่อย

เมื่อใดก็ตามที่ท่านเห็นเด็กๆ ลูกหลานของชาวบ้านจับนก ปลา หรือแมลงตัวเล็กๆ มาเล่น ท่านมักจะขอซื้อหรือนำของเล่นอย่างอื่นไปแลกสัตว์เหล่านั้น พร้อมทั้งห้ามปรามว่า ***"คนเราไม่ควรหาความสนุกบนความทุกข์ของผู้อื่น เพราะไม่ว่าใครต่างก็รักชีวิตของตน"*** ทั้งเด็กและผู้ใหญ่จำนวนมากเมื่อได้ฟังคำชี้แจงอันมีเหตุผลของท่านแล้ว ต่างก็เลิกเบียดเบียน เลิกรังแกสัตว์

ท่านประพฤติเช่นนี้มาตลอด จนกระทั่งอายุ ๖๑ ปี ท่าน หวัง ต้า หลิน ได้ล้มป่วยอาการหนักมาก ขณะที่กำลังจะเคลิ้มหลับ ท่านก็ได้ยินเสียงพูดขึ้นว่า

"ตลอดชีวิตที่ผ่านมาของเจ้าได้สร้างแต่บุญกุศลช่วยเหลือสัตว์ทั้งหลายเป็นจำนวนมาก เบื้องบนจึงได้เพิ่มอายุให้อีก ๓ รอบ"

เมื่อท่านตื่นขึ้นมาก็ยังคงจำได้ทุกคำพูด หลังจากนั้นอาการเจ็บป่วยของท่านก็ค่อยทุเลาลงจนหายเป็นปกติ

ท่าน หวัง ต้า หลิน ผู้ใจบุญ มีชีวิตอยู่จนได้เห็นลูกหลานถึง ๕ ชั่วคน โดยไม่เคยเจ็บป่วยอะไรเลยจวบจนอายุได้ ๙๗ ปี ท่านจึงลาจากโลกนี้ไปอย่างสงบ.

๒๗
สัมฤทธิ์ผลเพราะตั้งใจจริง

เยี่ยน ลิ่ว จวง เป็นหมอดูโชคชะตาที่เก่งมาก ท่านสามารถล่วงรู้เรื่องราวความเป็นไปในชีวิตคนได้ทุกอย่าง คำทำนายของท่านไม่เคยผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว

อยู่มาคราวหนึ่ง มีข้าราชการพาลูกชายมาให้ท่านตรวจดูโชคชะตา ท่าน เยี่ยน ลิ่ว จวง มองดูแล้วก็ได้กล่าวกับบิดาของเด็กน้อยว่า

"เด็กคนนี้จะต้องอายุสั้น"!

ข้าราชการผู้นั้นมีสีหน้าสลดลงทันที เขาจูงมือลูกชายเดินกลับบ้านไปด้วยอาการเศร้าสร้อย ระหว่างทางเขาเจอนักพรตรูปหนึ่ง ได้พูดกับเขาว่า

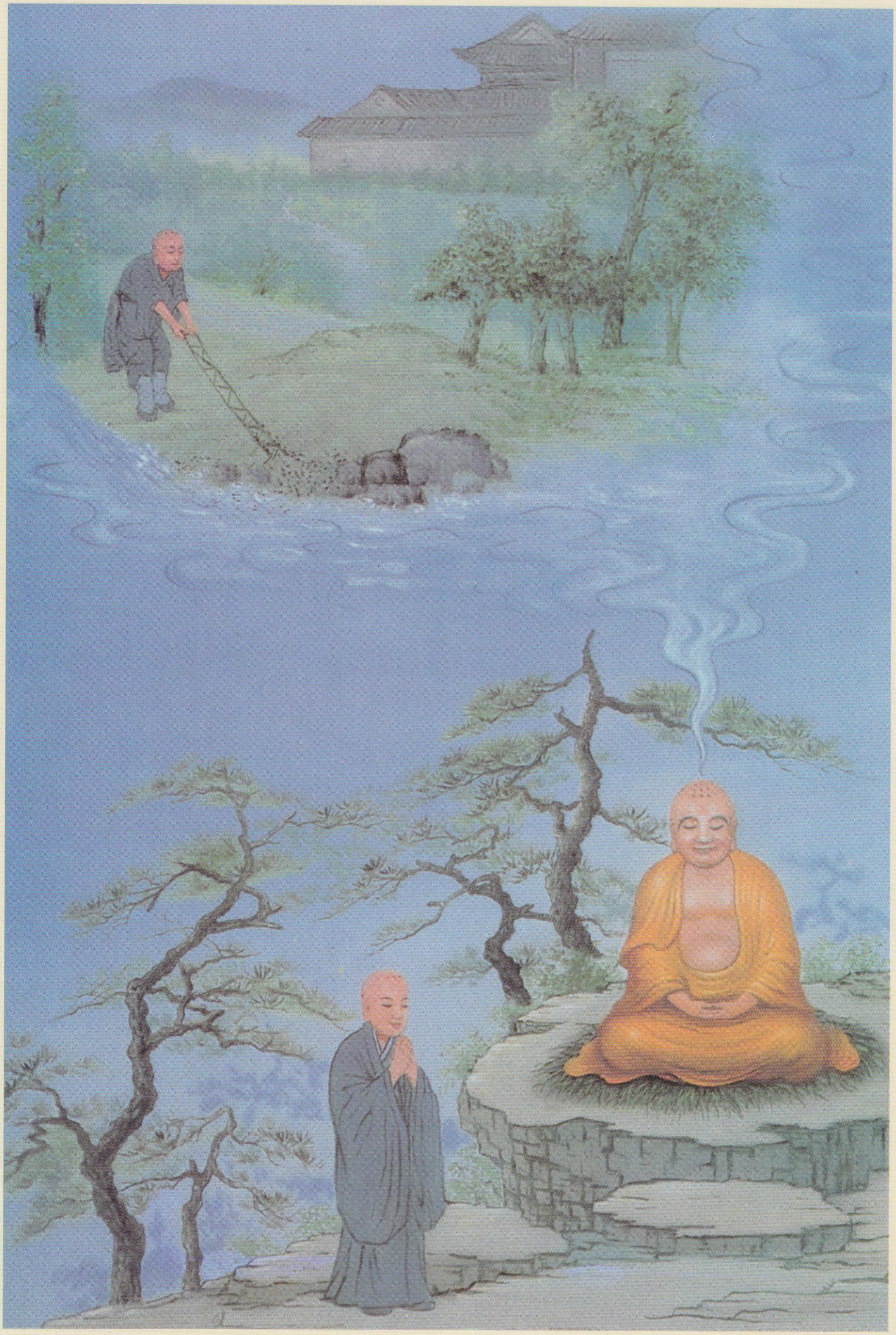
"ในสากลโลกนี้ มีอะไรน่าห่วง
จะให้พ้นทุกข์ หรือ อายุยืนไม่ใช่เรื่องยาก
ทำบุญปล่อยสัตว์นับเป็นกุศลที่ล้ำเลิศ
จะช่วยแปรเปลี่ยนชะตาชีวิต จากร้ายกลายเป็นดี"

หลังจากนั้น ข้าราชการผู้นี้ก็ปล่อยสัตว์เป็นครั้งคราวไม่นานนักเขาก็ได้พบนักพรตท่านนั้นอีก ท่านได้กล่าวกับเขาว่า

"ต้องทำทุกวิถีทางเพื่อช่วยเหลือชีวิตผู้อื่นให้ดีที่สุด"

หลายๆ ปีต่อมา ข้าราชการผู้นั้นได้พบท่าน เยี่ยน ลิ่ว จวง โดยบังเอิญ ครั้นหมอดูทราบว่าลูกชายของเขามีชีวิตอยู่เป็นปกติ ก็รู้สึกแปลกประหลาดใจมากที่คำทำนายของตนผิดพลาดไปอย่างสิ้นเชิง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า **คำทำนายของหมอดูนั้นใช้ได้เฉพาะกับปุถุชนคนธรรมดา ที่ไม่รู้จักการสร้างบุญสร้างกุศลเลยเท่านั้น**

๒๘

เณรน้อยช่วยมด

สมัยก่อนมีเณรน้อยองค์หนึ่ง มีหน้าที่ติดตามรับใช้เจ้าอาวาสผู้อาวุโส พระภิกษุเจ้าอาวาสท่านนี้เป็นผู้รอบรู้โหราศาสตร์อย่างแตกฉานสามารถหยั่งรู้ชะตาชีวิตของคนทั้งหลาย

วันหนึ่งหลังจากที่เจ้าอาวาสมองใบหน้าของเณรน้อยผู้ใกล้ชิดแล้ว จึงพูดขึ้นว่า ***"เราอนุญาตให้เจ้ากลับไปเยี่ยมโยมแม่ของเจ้าได้ แล้วค่อยกลับมาในวันที่แปด"*** เมื่อกล่าวจบแล้วท่านก็นิ่งเงียบไม่พูดอะไรอีก ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะท่านรู้ดีว่าเณรน้อยองค์นี้ถึงคราวชะตาขาดเสียแล้ว! ท่านรู้สึกสงสารจับใจจึงอยากให้ลูกศิษย์ได้กลับไปสิ้นใจอยู่ใกล้ๆ ผู้เป็นแม่

แต่เมื่อเวลาผ่านไป ๗ วัน เณรน้อยองค์นี้ก็ได้กลับมาที่วัดในวันที่ ๘ ตามกำหนดเวลา เหตุการณ์ครั้งนี้สร้างความประหลาดใจระคนกับความดีใจให้แก่ท่านเจ้าอาวาสผู้เป็นอาจารย์ยิ่งนัก เพราะเณรน้อยลูกศิษย์ของท่านไม่เพียงแต่ไม่ตาย ที่สำคัญราศีบนใบหน้ายังสว่างสดใสแช่มชื่นขึ้นอีกด้วย

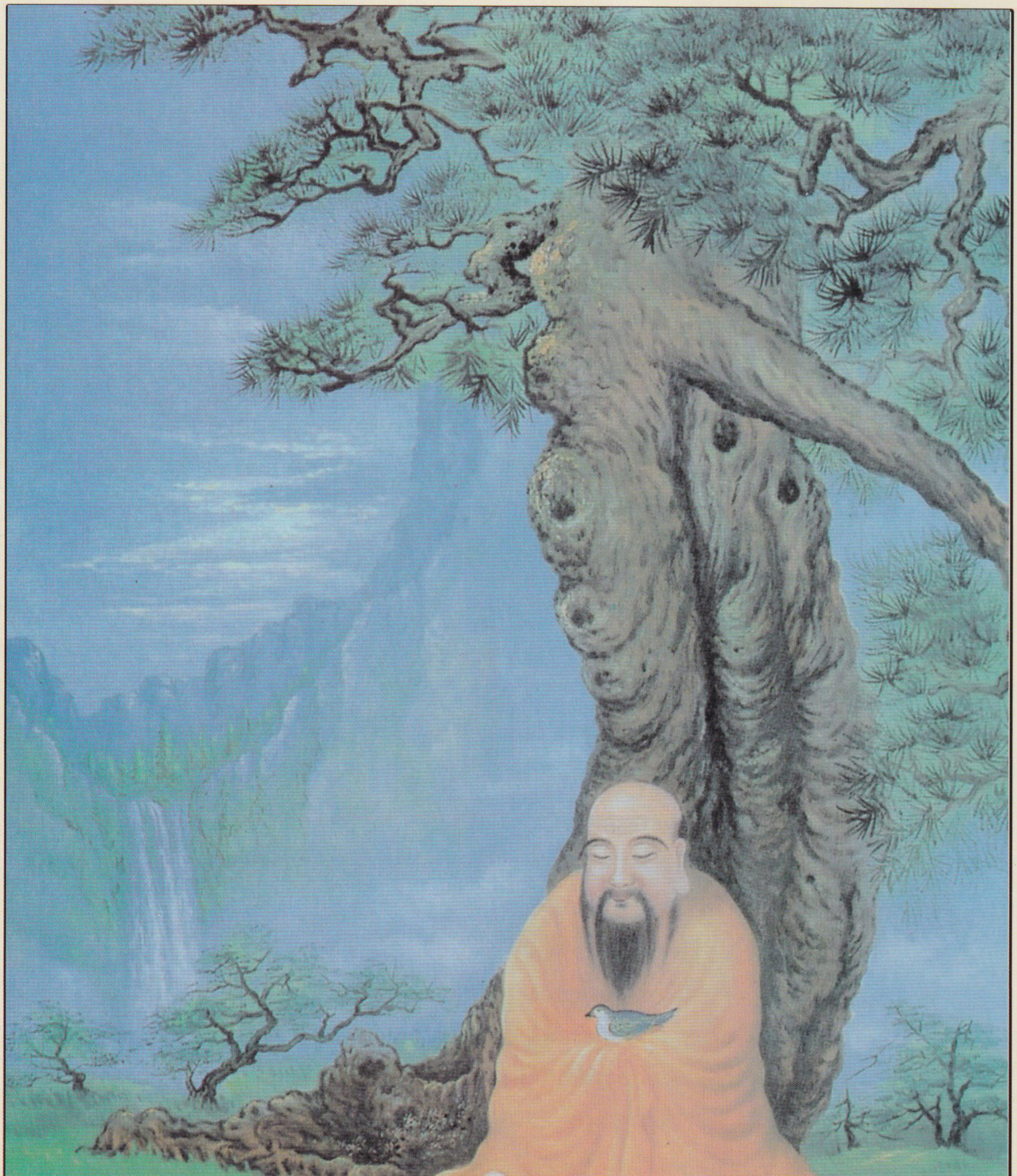
พระภิกษุเจ้าอาวาสจึงเข้าไปนั่งสมาธิอย่างสงบ ก็รู้ว่าขณะที่เณรน้อยกำลังเดินทางจะกลับบ้าน ระหว่างทางมีฝนตกหนักจนเกิดน้ำไหลเชี่ยวเอ่อล้นลำธาร เณรน้อยองค์นี้ได้สังเกตเห็นมดตัวเล็กๆ มากมายกำลังตะเกียกตะกายพากันหนีตายจากน้ำท่วม ท่านจึงหยิบกิ่งไม้มาทำเป็นสะพานให้มดข้าม

ท่านเจ้าอาวาสเห็นภาพเช่นนี้ขณะเข้าญาณสมาธิแล้ว ก็รู้สึกปลาบปลื้มใจยิ่งและเมื่อท่านได้ไต่ถามเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นเณรน้อยลูกศิษย์ก็ยืนยันว่า ***"ทุกอย่างเป็นจริงดังที่พระอาจารย์ได้ปรากฏเห็นขอรับ"***

เจ้าอาวาสผู้หยั่งรู้จึงกล่าวกับเณรน้อยว่า

"แท้จริงแล้วภายใน ๗ วันที่ผ่านมาเจ้าจะต้องตาย แต่ด้วยจิตเมตตาอันบริสุทธิ์ของเจ้า ที่ได้ช่วยเหลือชีวิตมดมากมายให้รอดตาย จึงเป็นมหากุศลทำให้ชีวิตและราศีบนใบหน้าของเจ้าเปลี่ยนแปลงไป ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะมีอายุยืนยาว ไม่ตายด้วยเหตุแห่งอายุสั้นอีกแล้ว"

หลังจากนั้นต่อมา เณรน้อยได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุอยู่ศึกษาพระธรรมจนสามารถ *"บรรลุสัจจธรรม"* หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ท่านได้ดับขันธ์ละสังขารไปเมื่ออายุ ๘๐ ปีพอดี

๒๙

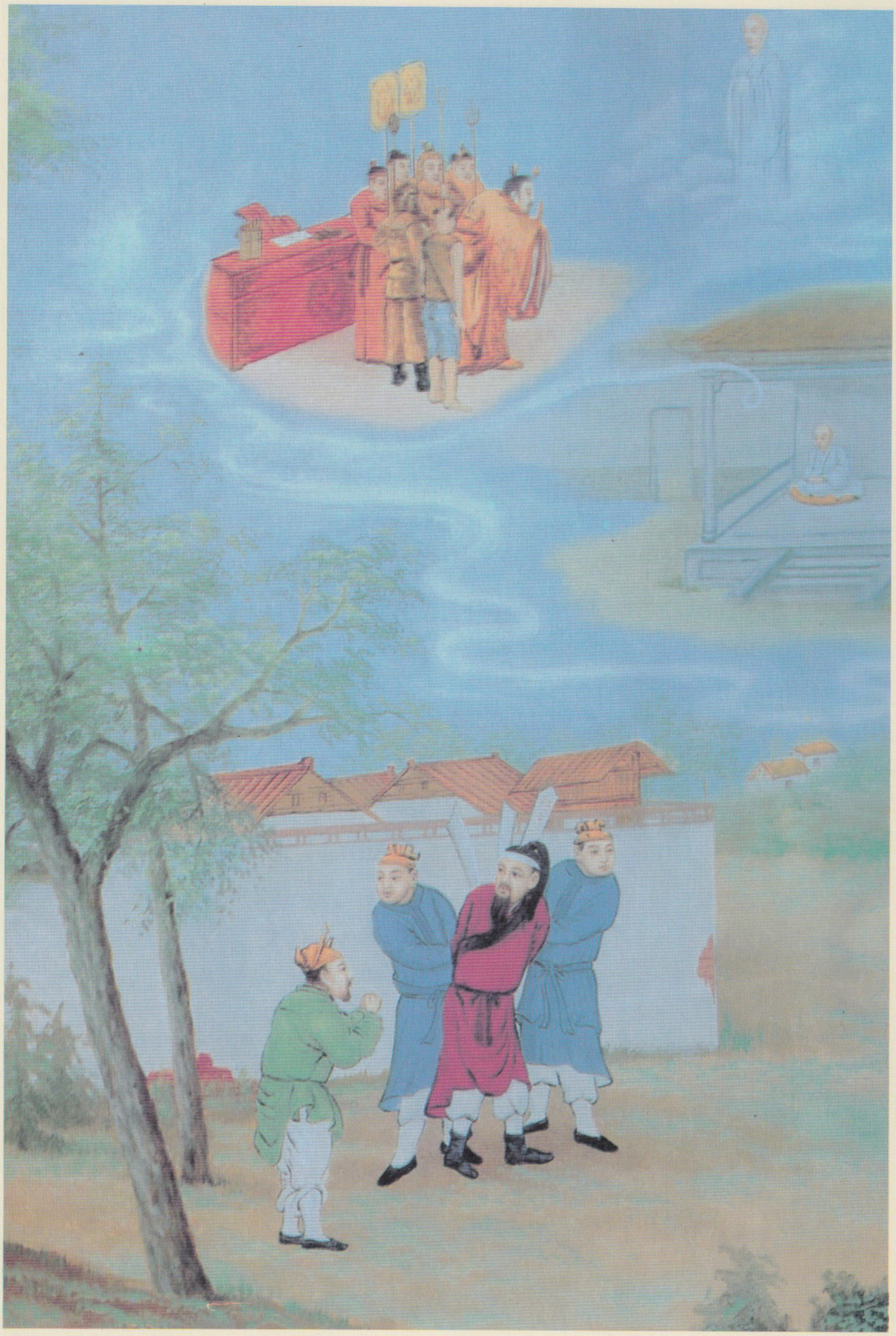
ไออุ่นแห่งเมตตา

นับตั้งแต่โบราณกาล บรรดานักบวชนักพรตทั้งหลายผู้แสวงหาสัจจธรรม มักจะอาศัยอยู่ตามป่าบนภูเขาสูงอันเงียบสงบ เพื่อปฏิบัติบำเพ็ญธรรมท่ามกลางธรรมชาติต้นไม้และสายน้ำ ชาวจีนได้ให้สมญานามท่านเหล่านั้นว่า "เซียน"

ในฤดูหนาวปีหนึ่งอากาศหนาวเย็นมาก ขณะที่เซียนอาวุโสกำลังนั่งสมาธิอยู่ใต้โพรงไม้ใหญ่ อันเป็นกิจที่ท่านปฏิบัติอยู่เสมอๆ ก็มีนกตัวหนึ่งหนาวเหน็บมันไม่อาจบินต่อไปได้อีก จึงร่อนลงที่ตัก ซุกตัวนิ่งอยู่ในอ้อมแขนของเซียนองค์นั้น

เมื่อท่านนักพรตรู้สึกตัวเห็นนกที่น่าสงสารกำลังนอนอยู่อย่างสบาย เพราะได้อาศัยไออุ่นจากตัวของท่าน เซียนผู้เฒ่าได้แต่ยิ้มละไมด้วยจิตที่แช่มชื่น แล้วท่านก็นั่งอยู่อย่างสงบนิ่งต่อไป ไม่ยอมกระดุกกระดิกเคลื่อนไหวด้วยเกรงว่าจะทำให้นกน้อยตกใจ เป็นเช่นนี้อยู่นานนับวันนับคืนจนกระทั่งนกนั้นบินจากไปเอง ท่านจึงได้ลุกขึ้น

นักพรตรูปนี้ ท่านเป็นผู้มีจริยาวัตรอันเปี่ยมไปด้วย ความรัก ความเมตตา ต่อเวไนยสัตว์ สมกับที่ผู้คนทั้งหลายเคารพยกย่องท่านว่าเป็น ***"เซียน"*** อันหมายถึง ***"เทพเจ้า"*** คือ ผู้ที่พำนักอยู่บนภูเขานั่นเอง

๓๐

ใช้เงินปล่อยสัตว์

ในสมัยราชวงศ์ ซ้ง มีนักบวชท่านหนึ่งนามว่า **หยง หมิง ต้าซือ** เป็นผู้ที่มีอายุยืนมาก เมื่อครั้งที่ท่านยังไม่ได้ออกบวช มีนามเดิมว่า เหยียน โซ่ว ได้รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่กองคลังของท่านอ๋อง อู๋ เยี่ย หวัง แห่งมลฑลหังโจว

นายกองคลัง เหยียน โซ่ว มักจะนำเอาเงินจากท้องพระคลังออกไปซื้อสัตว์ปล่อยเป็นประจำ ต่อมาจึงถูกกล่าวหาว่าประพฤติตัวมิชอบ ยักยอกทรัพย์สินของแผ่นดิน ถือเป็นความผิดอย่างใหญ่หลวงมีโทษถึงประหารชีวิต

ท่านอ๋อง อู๋ เยี่ย หวัง เป็นผู้ทรงยึดมั่นในพระพุทธศาสนา แม้พระองค์จะทราบดีว่าเงินทองทุกบาททุกสตางค์ที่ท่านกองคลัง เหยียน โซ่ว นำไปใช้ ก็เพื่อซื้อสัตว์ปล่อยแต่กระนั้นก็ไม่อาจคัดค้านเสียงข้าราชการส่วนใหญ่ได้ พระองค์จึงมีพระดำรัสแก่ข้าราชบริพารทั้งหมดที่เกี่ยวข้องว่า

"ขอให้พวกท่านทั้งหลาย จงคอยเฝ้าสังเกตกริยาอาการและสีหน้าของท่านกองคลัง เหยียน โซ่ว ขณะที่กำลังจะถูกประหารไว้ให้ดีก็แล้วกัน"

เมื่อถึงเวลาประหารชีวิตทุกคนเฝ้าดูเพชรฆาตนำตัวนักโทษแผ่นดินที่เข้าประหารอย่างใจจดใจจ่อ แต่สีหน้าของท่านนายกองคลัง เหยียน โซ่ว กลับสงบนิ่งไม่มีอาการหวาดหวั่นพรั่นพรึงเลยแม้แต่นิดเดียว สร้างความประหลาดใจให้แก่ทุกคนที่มาเฝ้าดูอย่างใกล้ชิดเป็นอันมาก

เมื่อถูกเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งถามความรู้สึก เขาก็ตอบว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้ลักขโมยหรือยักยอกทรัพย์สมบัติของส่วนรวม ไปใช้เพื่อประโยชน์สุขส่วนตัวเลยแม้แต่น้อย เงินทองที่ข้าพเจ้าจัดสรรออกมาใช้ก็เพื่อนำไปช่วยชีวิตสัตว์ทั้งสิ้น ทำเช่นนี้มิใช่เป็นสิ่งที่ดีหรอกหรือ? บัดนี้ถึงคราวต้องตายไปก็นับว่าเป็นสุขอย่างยิ่งแล้ว"

บรรดาข้าราชการขุนนางและผู้คนทั้งหลาย พอได้รู้ซึ้งถึงจิตใจอันแท้จริงของนายกองคลัง จึงต่างลงความเห็นให้เขาพ้นจากข้อกล่าวหาปราศจากมลทินใดๆ

เมื่อท่านอ๋อง อู๋ เยี่ย หวัง มีพระบัญชาให้ปล่อยตัวเป็นอิสระแล้ว ท่านเหยียน โซ่ว จึงทูลลาออกบวช ท่านได้จำศีลภาวนาศึกษาพระคัมภีร์จนแตกฉาน สามารถวิสัชชนาหลักธรรมคำสอนได้อย่างลึกซึ้ง ตลอดเวลาอันยืนยาวท่านเป็นที่เคารพเลื่อมใสของสาธุชนทั้งหลายตราบจนสิ้นอายุขัย

หลังจากที่ท่านล่วงลับดับขันธ์ไปแล้วเป็นเวลานานหลายสิบปีได้มีพระภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งขณะที่นอนพักรักษาตัวอันเนื่องมาจากป่วยหนัก จิตญาณก็ได้เคลิ้บเคลิ้มเห็นพญายม

กำลังกราบไหว้รูปพระองค์หนึ่งอยู่ พระภิกษุหนุ่มรู้สึกแปลกใจจึงเอ่ยถามขึ้นว่า

"เหตุใดท่านจึงกราบไหว้รูปพระองค์นี้? ท่านคือผู้ใด?" พญายมได้ตอบว่า

"เรากราบไหว้พระรูปของพระอริยะเจ้า หยง หมิง ต้าซือ ผู้มีอายุยืน พระอริยะเจ้าพระองค์นี้ยามเมื่อท่านมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ สามารถปฏิบัติธรรมได้เป็นเลิศ ยากที่จะมีพระภิกษุรูปใดเสมอเหมือน บัดนี้พระองค์ได้กลับสู่แดนนิพพานสูงสุดแล้ว เราจึงสร้างพระรูปจำลองของท่านขึ้นไว้เป็นที่สักการะบูชาตลอดไป"

สาธุชนเอ๋ย....ขอจงฟังคำของเราเถิด
ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าสิ่งใด ท่านควรขอจากตัวเอง
อยากมีอายุยืนยาว ก็ต้องเกื้อกูลปล่อยสัตว์ทั้งหลาย
พบเห็นผู้อื่นทุกข์ยากเจียนตาย ก็รีบฉุดช่วย
ถึงคราวตนชะตาขาด ก็จะพ้นเคราะห์กรรม
นี่เป็นหลักสัจธรรมที่แท้จริง

๓๑

จื้อ ฉั่น ปล่อยปลาในบึง

ในรัชสมัย ชุนชิว ขุนนางชั้นผู้ใหญ่นามว่า **จื้อ ฉั่น** ท่านเป็นผู้เพียบพร้อมด้วยคุณธรรม แม้แต่จอมปราชญ์ขงจื้อก็ยังชื่นชมยกย่องเกียรติคุณของท่านอยู่เสมอ

ท่าน จื้อ ฉั่น มีความเคารพนอบน้อมต่อผู้อาวุโส เมตตาต่อผู้น้อย และรักราษฎรทุกคน บรรพชนในตระกูลของท่านล้วนตั้งมั่นอยู่ในคุณธรรมความดีสืบต่อกันลงมา ท่านจื้อ ฉั่นก็เช่นเดียวกันตลอดชีวิตของท่านชอบทำบุญให้ทานเป็นประจำไม่ยุ่งเกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย

บ่อยครั้งมักมีมิตรสหายและราษฎร นำปลาเป็นๆ มามอบให้ท่านเป็นของกำนัล ต่างหวังว่าท่านจะได้ลิ้มรสเนื้อปลาใหม่สดเป็นอาหาร แต่พอผู้มาเยือนกลับไปแล้วท่านจะให้คนรับใช้นำปลาไปปล่อยลงในบึงน้ำหลังบ้านทุกครั้ง ท่านชอบมองดูปลาแวกว่ายไปมาและพูดขึ้นด้วยความสบายใจว่า

"จงอยู่ที่นี่อย่างรื่นรมย์และเป็นสุข ๆ เถิด"

ตลอดชั่วชีวิตของท่านไม่เคยตกปลาหรือกินปลาใดๆ เลย จะเห็นได้ว่า ท่าน จื้อ ฉั่น นอกจากจะทรงคุณธรรมแล้ว ยังรักสัตว์ทั้งหลาย อยากให้ชีวิตผู้อื่นพ้นทุกข์

การประพฤติเช่นนี้มิใช่เรื่องเฉพาะนักบวชผู้ถือศีลเท่านั้น ไม่ว่าคนชาติใด ศาสนาใด ก็น่าจะปฏิบัติตามมิใช่หรือ?

๓๒

ไม่ฆ่าสัตว์ก็ไม่ถูกจับ

ขณะที่คน แซ่ เจ้า กำลังโดยสารเรือเพื่อจะกลับบ้านตามลำพัง ระหว่างที่เรือแล่นผ่านหมอกหนามาแล้ว เขามองเห็นคล้ายกับมีคนยืนอยู่ที่หัวเรือ ค่อยๆ เดินตรงมาที่เขานั่งอยู่ ครั้นนายเจ้าจ้องพิจารณาดูก็ถึงกับสะดุ้งสุดตัว เมื่อจำได้ว่าชายผู้นั้นคือ ลูกจ้างของเขาคนหนึ่งซึ่งตายไปนานแล้ว!

ลูกจ้างคนนั้นจึงพูดขึ้นว่า

"ท่านอย่ากลัวไปเลย...เวลานี้ข้าพเจ้ามีหน้าที่จับเอาวิญญาณของคนที่หมดอายุขัยไปสู่ยมโลก วันนี้ข้าพเจ้าจะมาเอาวิญญาณของคน ๓ คนไป"

นายเจ้าได้เอ่ยถามยมฑูตผู้จับวิญญาณว่า ๓ คนนั้นเป็นใคร ก็ได้คำตอบว่า

คนที่ ๑ เป็นคนในตำบล หู ก่วง

คนที่ ๒ เป็นญาติของนายเจ้านั่นเอง

พอถึงคนที่ ๓ ยมฑูตผู้จับวิญญาณก็มีท่าทีลำบากใจไม่กล้าพูด นายเจ้าจึงถามด้วยความหวาดหวั่นใจว่า **"คนที่ ๓ เป็นตัวของเราใช่ไหม?"** ยมฑูตได้พยักหน้าตอบรับ

เมื่อเห็นคนแซ่เจ้าผู้เคยเป็นนายจ้าง นั่งเงียบและมีสีหน้าเศร้าสลด ยมฑูตจึงพูดขึ้นว่า

"ท่านอย่าเพิ่งวิตกไปเลย หากผ่านพ้นคืนนี้ไปแล้วถ้าข้าพเจ้าไม่มาท่านก็จะไม่ตาย"

นายเจ้าจึงถามด้วยความฉงนใจว่า *"เพราะอะไรหรือ?"*

ยมฑูตได้ชี้แจงให้ฟังว่า

"เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมา ทั้งตัวท่านและคนในครอบครัวต่างกินเจ รักษาศีล ไม่ฆ่าสัตว์ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงครึ่งทางก็พบเห็นวิญญาณมากมาย กำลังจะไปวิงวอนต่อพญายมเพื่อช่วยเหลือท่าน" พูดจบยมฑูตผู้มาแจ้งข่าวให้ทราบก็ลากลับไป

เมื่อเรือถึงฝั่ง เขารีบตรงไปที่บ้านญาติทันที แต่พอไปถึงผู้คนในบ้านก็บอกว่า ญาติของเขาเพิ่งจะสิ้นใจตายไปก่อนหน้าที่เขาจะมาถึงไม่นาน

และในคืนวันนั้น ยมฑูตก็มิได้มาตามเอาวิญญาณของคนแซ่เจ้าไปแต่อย่างใด เขาจึงผ่านพ้นความตาย นายเจ้าได้เขียนบันทึกเรื่องราวทั้งหมดนี้ด้วยตัวของเขาเอง ที่บ้านไม้ไผ่กลางเดือน ๗ อันเป็นช่วงในรัชสมัยของราชวงศ์ หมิง.

๓๓

สู่สุคติภพด้วยจิตเมตตา

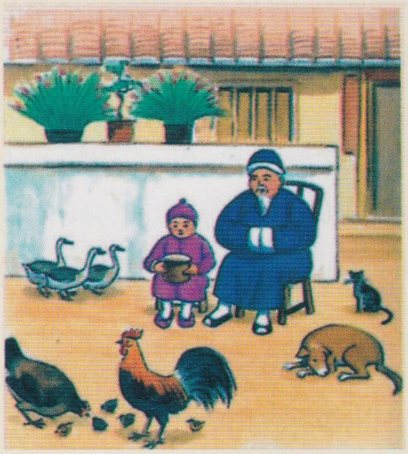
จัง ถี สิง เป็นเจ้าหน้าที่เสมียนอำเภอที่มีความซื่อสัตย์จิตใจมีเมตตา ทุกวันเขามักจะเดินไปตลาดเสมอๆ หากเจอสัตว์อะไรก็ตามที่ถูกจับมาขายหรือกำลังจะถูกฆ่าส่งเสียงวิงวอน นายเสมียนอำเภอผู้ใจบุญจะต้องรีบขอซื้อแล้วนำขึ้นไปปล่อยบนภูเขา

ถึงแม้เขาจะเป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย แต่กลับใช้เงินทองที่มีอยู่ทั้งหมดไปช่วยชีวิตสัตว์ วันคืนผ่านไปๆ จำนวนสัตว์ที่เขานำไปปล่อยจึงมากมายจนนับไม่ถ้วน

เมื่อใกล้จะถึงวาระสุดท้ายของชีวิต จัง ถี สิง ก็สามารถรู้ล่วงหน้า จึงกล่าวกับทุกคนในบ้านว่า

"ตลอดชีวิตของข้าพเจ้า ได้ตั้งใจทำกุศลช่วยชีวิตสัตว์ใหญ่น้อยมากมาย บัดนี้ถึงเวลาแล้ว มีคนมารอรับข้าพเจ้าให้กลับคืนสู่สรวงสวรรค์เบื้องบน"

ครั้นพูดจบ เขาก็หลับตาลงด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มอิ่มเอิบและหมดลมหายใจไปอย่างสงบสุข.

หากทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่า **"ต้องทำความดี"**
หยุดการเข่นฆ่าทำลายล้าง
แล้วหันมาอยู่ร่วมกันอย่างรักใคร่ปรองดอง
โลกนี้ก็จะบังเกิดสันติสุข
ประชาชนทุกครัวเรือนจะอยู่เย็นเป็นสุข
อุดมสมบูรณ์พร้อมทั้งกายใจ

ก่อนบังเกิดมีฟ้าดิน
เวไนยสัตว์ทั้งหลายก็ยังมิได้ถือกำเนิด
ครั้นได้ลงมาเกิดกายแล้ว
ก็หลงวนเวียนอยู่ตลอดเวลา ไม่รู้ทางกลับ
ในโลกนี้ คนที่ไม่เคยเกิดเป็นพ่อเป็นแม่
ไม่เคยเกิดเป็นพี่เป็นน้อง
ไม่เคยเกิดเป็นสามีเป็นภรรยา
ไม่เคยเกิดเป็นหญิงเป็นชายนั้น....ไม่มีเลย
ต่างเวียนว่ายตายเกิด จนตัวของตัวเองไม่รู้จักว่าอะไรเป็นอะไร
แท้ที่จริงล้วนเคยเป็นมาแล้วทุกอย่าง
เวลานี้....ชีวิตของสัตว์ทั้งหลายก็นำมากินลงท้อง
กินเลือดกินเนื้อผู้อื่น....แล้วเป็นอย่างไร?
ผลก็คือ ต้องชดใช้หนี้กรรม
มันช่างน่ากลัวเสียจนไม่รู้ว่าจะเปรียบกับอะไร

๓๔

ขอแรงสัตว์ใหญ่ช่วยสัตว์เล็ก

ในสมัยพุทธกาล คราวที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังดำรงพระชนม์อยู่ พระองค์ได้ทรงเทศนาสั่งสอนถึงเรื่อง“กฎแห่งกรรม”อย่างลึกซึ้งนำพาให้ทั้งมนุษย์และสรรพสัตว์ใหญ่น้อยหยุดเข่นฆ่า เลิกเบียดเบียนซึ่งกันและกัน พุทธบริษัททั้งหลายต่างหันมาอนุเคราะห์เกื้อกูลต่อเวไนยสัตว์ด้วยความมีเมตตา

ดังมีเรื่องราวปรากฏจารึกไว้ในพระสูตรบทหนึ่งว่า

“ในกาลที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนีได้อุบัติแล้ว ณ ชมพูทวีป คราวนั้นบัณฑิตหนุ่มผู้หนึ่งได้เดินทางไปพบเห็นแอ่งน้ำซึ่งกำลังจะเหือดแห้ง เนื่องจากถูกแสงตะวันอันร้อนแรงแผดเผา ปู ปลา กุ้ง หอย นับหมื่นชีวิตดิ้นรนกระเสือกกระสนรอคอยความตายอย่างสิ้นหวัง

บัณฑิตหนุ่มผู้มีใจเปี่ยมด้วยเมตตารู้สึกเวทนายิ่งนักจึงรีบกลับไปขอยืมถุงบรรจุน้ำจากพ่อค้าในเมืองแล้วเข้าเฝ้าพระราชาเพื่อกราบทูลขอยืมช้างจากพระองค์ ครั้นพระราชาผู้เป็นใหญ่ทรงทราบถึงกุศลเจตนานั้นแล้ว ก็มีพระทัยปลาบปลื้มปิติยินดียิ่งนัก พระองค์ได้พระราชทานช้างจำนวน ๒๐ เชือก แก่บัณฑิตผู้นั้น

ชาวเมืองที่เห็นขบวนช้างบรรทุกถุงน้ำผ่านมา พอทราบเรื่องก็มีใจออกติดตามไปด้วย ครั้นถึงยังจุดหมายจึงช่วยกันขนถุงบรรจุน้ำเทลงในแอ่งน้ำจนเต็มเปี่ยม สรรพสัตว์นับพันนับหมื่นจึงได้ฟื้นคืนชีวิต บรรดาฝูงมัจฉา ปู กุ้ง หอย ฯลฯ ต่างแหวกว่ายในสายน้ำกันอย่างร่าเริง

ครั้นใกล้ตะวันพลบ ณ ริมแอ่งน้ำ ขณะนั้นเองเป็นเวลาที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จมาถึง บัณฑิตหนุ่มและสาธุชนพุทธบริษัทจึงพร้อมใจกันกราบอา-ราธนาทูลขอพระองค์ให้แสดงพระธรรมเทศนาเพื่อยังศรัทธาปสาทะให้เกิดแก่เวไนยสัตว์ทั้งหลาย

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงมีพระเมตตาแสดงพระธรรมเทศนา พรรณาถึงอานิสงส์แห่งเมตตาจิตโดยลึกซึ้งแยบยลยิ่ง เมื่อถึงที่สุดแห่งพระธรรมเทศนาแล้ว มหาชนทั้งหลายต่างก็บังเกิดความปิติอิ่มเอิบขึ้นในดวงใจไม่ได้ผิดแผกจากฝูงปลาซึ่งเข้ามาร่วมชุมนุมสดับฟังอยู่ด้วยอย่างใกล้ชิด

“ด้วยพลานุภาพแห่งสัจจธรรมซึ่งองค์พระบรมศาสดาแสดงแล้วเป็นที่น่าอัศจรรย์ บรรดาวิญญูชนผู้มีจิตอันประณีตอ่อนโยนทั้งหลาย ก็บังเกิดความรู้แจ้งในหลักสัจจธรรม แม้เหล่าฝูงสัตว์ทั้งหลายที่ได้ยินพระธรรมอันแช่มชื่นนั้นแล้วเมื่อหมดสิ้นอายุขัยก็ได้ไปเกิดอยู่ในสุคติภพโดยถ้วนหน้า”

๓๕

สวนปล่อยสัตว์

ในช่วงปลายของรัชสมัยราชวงศ์ ซุ้ย มีพระภิกษุสงฆ์รูปหนึ่งนามว่า ***"เทียน ไถ จุง จู่ ซือ"*** ท่านเป็นพระผู้มีศีลาจารวัตรที่งดงามและเพียบพร้อมไปด้วยภูมิปัญญาอันสูงส่ง แม้องค์จักรพรรดิ์ก็ทรงเลื่อมใสศรัทธาท่านมาก

แต่เดิมก่อนหน้านั้น จิตใจของผู้คนล้วนโหดเหี้ยม ชอบทั้งกินทั้งฆ่าสัตว์เป็นอาหาร พระอาจารย์ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาจิตได้พร่ำเทศนาอบรมสั่งสอน ให้คนทั้งหลายได้รู้ถึงบาปบุญคุณโทษและหยุดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จนในที่สุดผู้คนสามารถเข้าใจกฎแห่งกรรมได้ดีแล้ว ท่านจึงนำพาบรรดาสานุศิษย์ทั้งหลายให้ร่วมใจกันสละทรัพย์สินเงินทอง นำไปซื้อที่ดินเป็นอาณาบริเวณกว้างถึง ๔๐๐ ไร่ พร้อมกับร่วมแรงกันปลูกพันธุ์ไม้ ต้นไม้ ให้ร่มรื่นสุขสบายงดงามดังเนรมิต และนั่นก็คือ ***"สวนปล่อยสัตว์"*** อันเป็นที่ซึ่งบรรดาผู้ใจบุญทั้งหลายพากันนำเอาสัตว์มากมายมาปล่อย แม้ในสมัยราชวงศ์ หมิง พระอาจารย์ เหลียน ฉือ ต้าซือ ผู้เลื่องลือ ก็เคยมาเยือนสวนแห่งนี้

องค์พระจักรพรรดิแห่งราชวงศ์ ซุ้ย ขณะนั้นได้ทรงพระราชทานป้ายอาญาสิทธิ์ มาตั้งประดิษฐานไว้เพื่อประกาศให้เป็นเขตอภัยทาน ห้ามมิให้ผู้ใดทำอันตรายต่อสัตว์ทุกชนิดในสวน

นับจากนั้นเรื่อยมา รัชทายาททุกพระองค์เมื่อได้ขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์ ก็ทรงถือเป็นพระราชประเพณีที่ต้องเสด็จมาปล่อยสัตว์ในสวนแห่งนี้

จนกระทั่งล่วงเข้ามาสู่สมัยของราชวงศ์ ถัง ก็ได้นำเอาไปเป็นแบบอย่างที่ดี มีการออกเป็นพระราชกำหนด ให้แต่ละหัวเมืองสร้างสวนสำหรับปล่อยสัตว์ขึ้น ผู้ที่อยากมีอายุยืนมักพากันมาปล่อยสัตว์ในสวนที่ทางราชการสร้างขึ้น

ตามระเบียงศาลาในสวนปล่อยสัตว์แต่ละแห่งเต็มไปด้วยภาพประกอบคำกลอนเขียนบรรยายหลักธรรมสอนให้คนทั้งหลายละเว้นจากการฆ่าสัตว์ ในอดีตทุกคนต่างยกย่องสรรเสริญในความมีจิตเมตตากรุณาที่กว้างใหญ่ ผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลายล้วนรักใคร่เอ็นดูสัตว์และต้องการให้คนรุ่นหลังปฏิบัติตาม มีนักบุญและสาธุชนมากมายหลายท่านที่ปฏิบัติเช่นนี้ น่าเสียดายที่เวลาผ่านไป...ท่านเหล่านั้นได้ตายจากไปหมดแล้ว

อนิจจา....สวนปล่อยสัตว์ในอดีต
ทุกวันนี้กลายเป็นเพียงสวนสาธารณะให้คนเดินเล่นเท่านั้น
สิ่งที่ดีงามในอดีต ไม่หลงเหลือให้เห็น
แสงแห่งเมตตาธรรมในใจคนดับวูบลง!

ไม่ว่าสัตว์อะไร ก็จับมาฆ่ากินเป็น ๆ!

นกปลาที่เคยอยู่อย่างอิสระ ใครอยากจับก็จับ

ใครอยากฆ่าก็ฆ่า! ทั้งวันทั้งคืนไม่เคยงดเว้น

เวลานี้ไม่ว่าที่ไหนก็มีการแข่งขันกัน ยิงนก ตกปลา ล่าสัตว์ เห็นการเข่นฆ่าทำลายชีวิตผู้อื่นเป็นเกมกีฬา !

ช่างน่าเอน็จอนาถใจเหลือเกิน....ทำไมคนทุกวันนี้กลับกลายเป็นแบบนี้?

ผีเสื้อตัวน้อย ๆอยู่เคียงคู่สวนดอกไม้
อย่าไปคิดไล่ล่าคร่าชีวิต
เพียงเพื่อหวังว่าเอาปีกสวย ๆมาประดับบ้านเรือน
ไม่สมควรเลยที่จะไปหลงใหลอยู่บนความตายของผู้อื่น

๓๖

นกเป็ดน้ำหัวใจสลาย

ในรัชสมัยของกษัตริย์หมิงเซิ่นจง คราวนั้นมีราชการชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งกำลังจะนำลูกน้องในบังคับบัญชาเดินทางข้ามแม่น้ำใหญ่ ก่อนหน้าที่จะลงเรือบรรดาลูกน้องของท่านได้แอบไปล่านกเป็ดน้ำมาได้ตัวหนึ่ง จึงจับใส่กรงซ่อนไว้ท้ายเรือ

ขณะที่เรือแล่นออกจากฝั่ง ก็มีนกเป็ดน้ำอีกตัวหนึ่งบินติดตามไป พร้อมกับส่งเสียงร้องอย่างน่าเวทนา ข้างฝ่ายนกตัวที่อยู่บนเรือเล่าก็พยายามเบียดตัวยื่นหัวออกจากกรงร้องตอบจนสุดเสียง ดูราวกับจะเป็นคู่สามีภรรยาที่ต้องถูกพรากจากกัน

เรือโดยสารแล่นไกลออกไปๆ เป็นระยะทางกว่า ๑๐๐ ลี้ แต่นกเป็ดน้ำตัวนั้นก็ยังคงบินตามไปอย่างไม่ลดละ แม้ถึงขนาดนี้แล้วก็ยังไม่มีใครสงสาร บรรดาข้าราชการลูกน้องกลับพากันดีใจเมื่อใกล้ถึงที่หมาย ต่างพากันคิดว่า ***"ประเดี๋ยวเถอะ...คงจับได้อีกตัวหนึ่งแน่ !***

ครั้นพอเรือจอดถึงฝั่ง ประหนึ่งจะรู้ว่าเวลาที่จะต้องตายจากกันใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว นกเป็ดน้ำที่อยู่ในกรงจึงชูคอ แหงนมองดูบนฟ้าแล้วร้องจนสุดเสียง นกที่ตามมาติดๆก็ถลาบินตรงลงมาที่กรงบนเรือทันที ทั้งคู่ต่างพยายามตะเกียกตะกายเข้าหากันอย่างไม่เกรงกลัวผู้ใดสร้างความประหลาดใจแก่ผู้คนบนเรือยิ่งนัก

นกเป็ดน้ำที่บินลงมาไม่ยอมจากไปไหน พวกลูกน้องข้าราชการจึงช่วยกันจับนกทั้งคู่แยกออก บ้างก็คว้าคอกระชาก บ้างก็ฉวยกรงหิ้วขึ้นไว้ เป็นที่วุ่นวายโกลาหลไปหมด

นกคู่สามีภรรยาดิ้นไม่ยอมหยุด น้ำตาไหลพรากร้องจนเสียงแหบแห้ง เพียงครู่เดียวนกเป็ดน้ำทั้งสองก็ขาดใจตายจากไป คนแจวเรือและผู้โดยสารอื่นๆ ต่างเศร้าสลดใจจนน้ำตาร่วงต่อภาพเหตุการณ์อันน่าสะเทือนใจที่ได้พบเห็น

เมื่อหัวหน้าผู้บังคับบัญชาทราบเรื่อง จึงกล่าวตำหนิลูกน้องทั้งหลายว่า ***"การกระทำอันน่าอัปยศอดสูเช่นนี้ไม่สมควรจะเกิดขึ้นเลย!*** ข้าราชการผู้เป็นหัวหน้า สั่งลงโทษให้เฆี่ยนลูกน้องทุกคนคนละ ๓๐ ที และติดป้ายประกาศประจานความผิดต่อสาธารณะชน

ส่วนตัวการสำคัญที่จับนกเป็ดน้ำใส่กรงไม่นาน เขาก็เกิดเป็นไข้ไม่สบายอยู่หลายเดือนไม่ยอมหาย สุดท้ายก็ต้องตายลงไปเช่นกัน!

๓๗

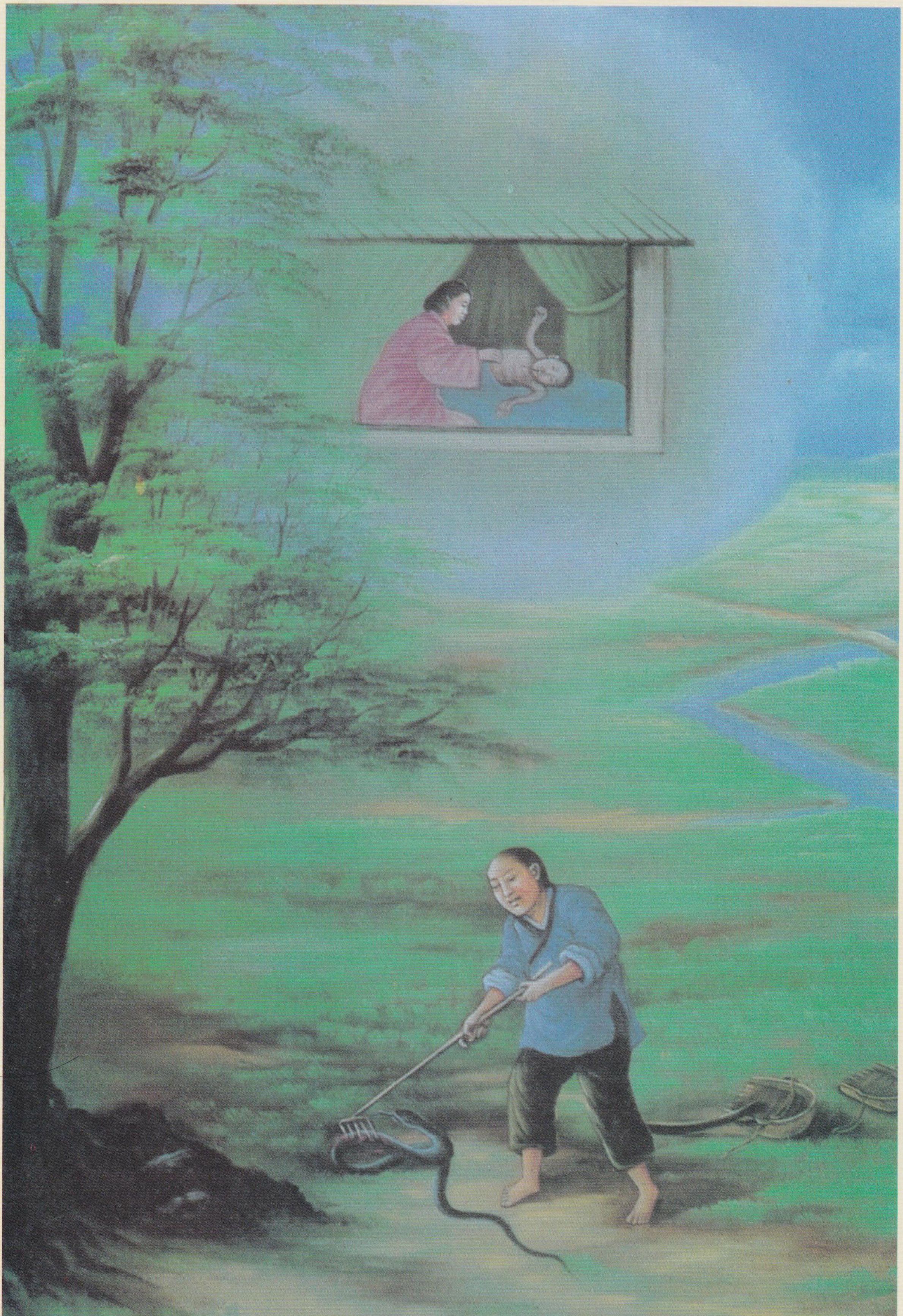
ฆ่าอย่างไร ก็ตายอย่างนั้น

ที่มณฑล เจียงซู เมืองฉางโจว ตำบลเหิงหลิน เป็นสถานที่ซึ่งมีบึงน้ำกว้างใหญ่ ห้อมล้อมไปด้วยต้นหลิวขึ้นอยู่โดยรอบ เหตุนี้เองทำให้นกกระจอกจำนวนมากพากันบินมาพำนักอาศัยอยู่เป็นประจำ สร้างบรรยากาศให้รื่นรมย์เบิกบานใจแก่ผู้คนที่ได้พบเห็น

แต่สำหรับคนแซ่ หวาง ไม่รู้สึกเช่นนั้น เขากลับเห็นเป็นหนทางทำมาหากิน ทุกๆ วัน นายหวางจะออกไปทำกับดักไว้ตามโพรงหญ้าแล้วส่งเสียงไล่ต้อนสัตว์ นกกระจอกตัวเล็กๆ มักจะตกใจหนีเข้าไปเหยียบถูกกับดักที่เขาวางไว้ ก้อนหินซึ่งผูกติดอยู่บนกับดักก็จะหล่นลงมาทับเหยื่อตัวน้อยๆจนตาย เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อจะนำเอานกเหล่านั้นไปขายที่ตลาด

การกระทำดังกล่าวของนายหวางไม่เพียงแต่จะทำให้นกกระจอกมากมายต้องถูกสังหาร ยังสร้างความเดือดร้อนให้แก่บรรดาชาวบ้านและเด็กเล็กๆ ที่เผลอเดินไปเหยียบถูกกับดักของเขาเข้า ผู้ที่เคราะห์ร้ายมันพากันสาบแช่งอย่างโกรธเคือง คนทั้งตำบลต่างก็เบื่อหน่ายและเอือมระอาเสียเหลือเกิน

นายหวางประพฤติตัวเป็นที่รังเกียจเช่นนี้อยู่ได้ไม่นานเขาก็ป่วยเป็นโรคประหลาด ต้องรู้สึกเจ็บปวดทรมานราวกับกระดูกแตกร้าวไปหมดทั้งตัว เขาดิ้นทุรนทุรายทนไม่ไหวและกัดถูกลิ้นตัวเองจนแหลกแล้วขาดใจตายไป! โดยมีอาการเลือดไหลทะลักออก หู ตา และจมูก ไม่ผิดอะไรกับถูกหินก้อนใหญ่หล่นทับลงบนร่าง!

๓๘

ฆ่างู ฆ่าชีวิตลูก

ปีชิงถ่ง ที่หก เดือนห้า ณ มณฑลจื่อเจียง อำเภอ เชินเจียงชัน ชาวนาคนหนึ่งมีนิสัยชอบฆ่าสัตว์ ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เล็กสัตว์น้อยหากเขาพบเห็นมันอยู่ในนา ก็จะต้องตรงเข้าไปฆ่าอย่างไม่ปราณี

วันหนึ่งขณะที่เขากำลังจะใช้คราดสับดินในนา ก็เหลือบไปเห็นงูใหญ่ตัวหนึ่งขดตัวซุกอยู่มันจ้องตาเขม็งมาที่เขาด้วยความกลัว สัตว์ที่น่าสงสารไม่สามารถเอ่ยวาจา ได้แต่แลบลิ้นแผล็บๆราวกับจะพูดวิงวอนขอร้องให้เว้นชีวิตของตนสักครั้ง แต่ชาวนาผู้มีจิตคิดแต่จะฆ่าไม่เคยรู้สึกถึงคำว่า ***"เมตตา"*** เลยแม้แต่น้อย ด้วยมือที่ว่องไวเขาใช้คราดที่แหลมคมสับลงไปบนหัวของงูตัวนั้น จนกระทั่งตายคาที่!

ในปีเดียวกันและคืนเดียวกันนั้นเอง ลูกชายวัย ๘ ขวบของเขาก็ได้ฝันไปว่าถูกงูตัวใหญ่เข้ามาทำร้าย เด็กน้อยตกใจตื่นขึ้นร้องไห้จ้า พอรุ่งเช้าก็ป่วยเป็นไข้ ร่างกายเดี๋ยวร้อนเดี๋ยวหนาว นอนเพ้อหวาดผวาอยู่ตลอดเวลา เขาและภรรยาพยายามหายาต่างๆ มาให้กินก็ไม่ได้ผล เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน

จนกระทั่งคืนสุดท้ายลูกชายของชาวนาได้แต่ละเมอตะโกนร้องว่า ***"ช่วยผมด้วย! งูตัวใหญ่เข้ามากัดผม!"*** เด็กน้อยมีอาการตกใจสุดขีด ตาถลนแลบลิ้นจุกปากและขาดใจตายไปในที่สุด ชาวนาผู้เป็นพ่อร้องไห้คร่ำครวญที่ต้องสูญเสียลูกชายสุดที่รักเพียงคนเดียวของตนไป

๓๙

ปลาไหลมรณะ

ที่มณฑล กุ้ย โจว มีชายแก่คนหนึ่งแซ่ ลู่ อายุ ๖๐ ปี ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาชอบกินปลาไหลเป็นประจำ ทุกๆ มื้อเขาต้องตุ๋นปลาไหลเป็นอาหาร ตลอดเวลาที่ผ่านมาปลาไหลจำนวนนับไม่ถ้วนต้องตายด้วยน้ำมือของเขา

อยู่มาวันหนึ่ง ชายชราแซ่ ลู่ ออกไปตลาดซื้อปลาไหลมาตุ๋นกิน เขาอยากได้ตัวใหญ่ๆ และอ้วนเป็นพิเศษคนขายจึงให้เขาเลือกเอาเองตามใจชอบ นายลู่จัดแจงถลกแขนเสื้อแล้วใช้มือล้วงจับปลาไหลในโอ่ง อย่างที่ไม่มีใครคาดคิด ! เขาแผดเสียงร้องดังลั่นด้วยความเจ็บปวดทันทีที่ดึงแขนขึ้นจากโอ่ง ทุกคนก็เห็นปลาไหลมากมายรุมกัดแขนของเขาแน่นเป็นแถวยาว! แม้ว่านายลู่จะสะบัดอย่างไรก็ไม่หลุด เขาเจ็บปวดมากจนสลบไปใบหน้าขาวซีดด้วยความตกใจกลัวสุดขีด!

ประเดี๋ยวเดียวคนทั้งตลาดก็พากันมามุงดูจนแน่นขนัดเมื่อทางบ้านรู้เรื่องจึงรีบมาช่วยหามเอาตัวนายลู่กลับไป ครั้นถึงบ้านแล้วลูกๆ ของเขาพยายามจะดึงเอาปลาไหลออกแต่มันกัดติดแขนแน่นไม่ยอมปล่อย สมาชิกในครอบครัวจึงต้องใช้มีดสับปลาไหลให้ขาดออกไปเป็นท่อนๆ ถึงกระนั้นแล้วหัวของมันก็ยังติดอยู่! ลูกๆ แต่ละคนต่างก็ต้องใช้มีดปลายแหลมงัดฟันปลาไหลที่ฝังลึกจนถึงกระดูกออกด้วยความยากลำบาก หัวปลาไหลที่แกะออกมาได้แต่ละหัวก็ดึงเอาเนื้อแขนของนายลู่หลุดติดออกมาด้วย!

ท้ายที่สุด ชายแก่ผู้โปรดปรานปลาไหลตุ๋น ไม่อาจทนต่อความเจ็บปวดเพราะพิษบาดแผลได้ จึงสิ้นใจตายไปอย่างน่าสยดสยอง!

๔๐

กรรมตามทัน

ในวัดเก่าแก่แห่งหนึ่ง มีสมุดบันทึกเขียนเล่าว่า

ที่มณฑล ซูโจว มีร้านขายบะหมี่ใส่ปลาไหลย่างอยู่ร้านหนึ่ง ฝีมือที่ปรุงรสได้เป็นเลิศของเจ้าของร้านทำให้ขายดีเป็นที่หนึ่ง สาเหตุก็เพราะวิธีย่างปลาไหลที่ไม่เหมือนใคร เขาใช้ปลาไหลเป็นๆ ปล่อยลงไปบนแผ่นเหล็กที่มีขอบโดยรอบ ปลาไหลที่ถูกเผาจะดิ้นไปมาอยู่บนกระทะเหล็ก ซึ่งตั้งอยู่บนเตาร้อนๆ จนกระทั่งหนังของมันไหม้สุกและหลุดออกไป ปลาไหลต้องทรมานอยู่อย่างนี้จนตาย! เสร็จแล้วจึงถูกนำขึ้นมาสับวางบนบะหมี่ ลูกค้าทั้งหลายที่ติดอกติดใจในรสชาด ต่างพากันมาอุดหนุนจนแน่นร้านทุกวัน

อยู่มาคืนหนึ่งเจ้าของร้านบะหมี่อันลือชื่อได้ออกไปเที่ยวกลางดึกแล้วหายไปไม่กลับมา เช้าวันรุ่งขึ้นลูกๆ จึงออกตามหาก็พบว่า เจ้าของร้านบะหมี่ผู้เป็นพ่อกลายเป็นศพลอยมาติดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเสียแล้ว

ขณะที่ชาวบ้านช่วยกันเอาศพขึ้นจากน้ำ ทุกคนก็ต้องตกตะลึงเมื่อเห็นปลาไหลมากมายกัดติดรอบๆ เอวของศพเจ้าของร้านขายบะหมี่จนแน่น

ผู้คนที่มามุงดูต่างพูดกันว่าเป็น ***“กฎแห่งกรรม ทำมาหากินโดยฆ่าผู้อื่น สุดท้าย ก็ต้องตายเพราะถูกเขาฆ่า”***

๔๑

กบทวงชีวิต

ในช่วงเริ่มต้นปีหมินกั๋ว ที่มณฑล อันวุ่ยเซิน อำเภอ อู้วุ่ย มีชายช่างตัดผมคนหนึ่งชอบกินเนื้อ กบ เขียดเป็นที่สุด ตลอดเวลาที่ผ่านมา กบ เขียด ถูกเขาฆ่าเพื่อนำมาทำกบตุ๋นซึ่งเป็นอาหารจานโปรดนับไม่ถ้วน

มีอยู่คืนหนึ่ง ขณะที่นายช่างตัดผมผู้นี้กำลังจะนอนหลับพริบตาเดียวก็เห็น กบ เขียด มากมายกระโดดขึ้นมาเกาะอยู่บนผ้าห่ม หมอน และแขนเสื้อของเขาเต็มไปหมด เขาจึงรีบถลันลุกขึ้นตรงเข้าไปในครัว ก่อไฟต้มน้ำด้วยอาการร้อนรน พอน้ำเดือดเขาก็จัดแจงถอดเสื้อผ้าลงไปต้มในกะทะเพื่อฆ่ากบที่มารบกวนให้ตายเสร็จแล้วจึงกลับเข้าไปนอนใหม่แต่พอหลับตา ลงก็เห็นกบเข้ามาในห้องอีกไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็มีแต่กบเขียดมากมาย จนเขาไม่สามารถนอนต่อไปได้!

ครั้นถึงรุ่งเช้า ชายช่างตัดผมก็เล่าให้คนในบ้านฟัง แต่ขณะที่ยังเล่าไม่ทันจบ เขามีท่าทางตื่นตกใจพร้อมกับพูดขึ้นว่า ***"ทำไมกบมันขึ้นมาเกาะตัวข้าเต็มไปหมด !"*** แต่น่าแปลก ที่คนในบ้านไม่มีใครมองเห็นกบเขียดเลยสักตัว สักครู่เดียวเขาก็ร้องโวยวายขึ้นอีกว่า ***"บนผมก็มี.....ทั้งตัวมีแต่กบ.....โอ๊ย! ช่วยด้วย ช่วยข้าไล่มันไปที!"***

ช่างตัดผมมีอาการคลุ้มคลั่งคล้ายคนบ้า เอามีดโกนมาตัดผมตัวเองจนเกลี้ยง ปากก็ร้องตะโกนลั่นเรียกลูกชายเอาไม้ไล่ตีกบตามตัว แล้วถอดเสื้อผ้าของตนออกส่งให้ลูกสาวเอาไปใส่ครกตำข้าวตำให้แหลก!

ชายช่างตัดผมเป็นอยู่อย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน ติดต่อกันมาเป็นเวลาถึง ๖ ปีจึงได้ตายลงท่ามกลางความเหน็ดเหนื่อยอ่อนอกอ่อนใจของคนในครอบครัว

๔๒

กินอย่างไรตายอย่างนั้น

เศรษฐีคนหนึ่งมีกิจการค้าไม้ที่ใหญ่โตสามารถสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้อย่างมหาศาล แต่เขาเป็นคนจุกจิกจู้จี้ในเรื่องอาหารการกิน ทุกๆ มื้อไม่ว่าที่บ้านหรือในงานเลี้ยงเขาต้องเลือกสรรของกินที่ดีๆ และปรุงอย่างพิถีพิถัน

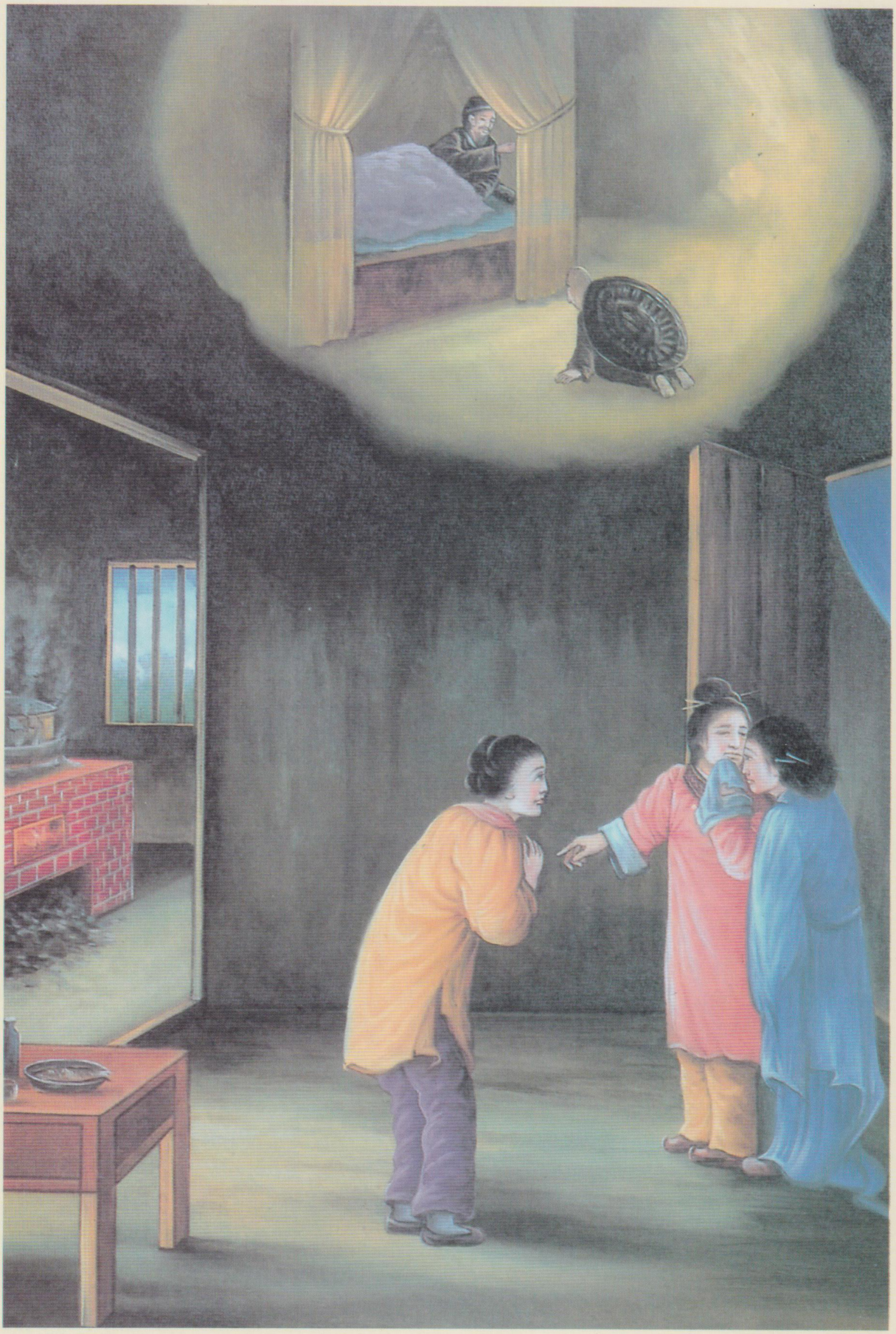
อาหารสุดยอดอย่างหนึ่งซึ่งเศรษฐีผู้นี้คิดวิธีทำขึ้นเป็นพิเศษก็คือ ต้องใช้นกกระจอกตัวเล็กๆ จำนวนมากมาคลุกเคล้ากับเครื่องปรุงให้ดีแล้วนำไปยัดใส่ในท้องเป็ดตัวใหญ่ หลังจากนั้นจึงเอาไปอบจนสุก เวลาจะกินก็แหวะท้องเป็ดแล้วใช้ตะเกียบคีบนกกระจอกข้างในออกมากิน เขาตั้งชื่ออาหารพิเศษนี้ว่า ***"ร้อยวิหคในท้องราชา!"***

อยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีพ่อค้าไม้ก็ป่วยเกิดฝีเม็ดใหญ่ผุดขึ้นกลางหลัง และมีฝีเม็ดเล็กๆ มากมายขึ้นอยู่โดยรอบฝีเม็ดใหญ่นั้น เขาพยายามหาหมอดีๆ มารักษาแต่ก็ไม่หาย จนกระทั่งทราบว่ามีหมอซึ่งเก่งที่สุดอยู่ไม่ไกล เศรษฐีก็จึงเดินทางไปพบ เมื่อหมอตรวจฝีที่ขึ้นอยู่บนหลังนั้นแล้วก็ได้แต่ส่ายศีรษะพร้อมกับกล่าวว่า ***"มันเป็นโรคที่ประหลาดเหลือเกิน แม้แต่หมอเทวดาก็รักษายาก ไม่รู้ว่าจะเรียกโรคอะไร คงต้องตั้งชื่อให้ว่า ฝีร้อยวิหคในท้องราชา"***

เมื่อหมดทางเยียวยา เศรษฐีผู้นี้ก็ซมซานกลับมาบ้าน นานวันเข้าความเจ็บปวดก็ทวีมากขึ้นจนเขาทนไม่ไหว ต้องร้องโหยหวลอยู่ทั้งวันทั้งคืน ทรมานอยู่เช่นนี้เป็นเวลาหลายเดือนผ่านไป ฝีประหลาดกลางหลังก็แตกออก เศรษฐีพ่อค้าไม้ทนความเจ็บปวดไม่ไหวก็ขาดใจตาย

ช่างน่าอนาถแท้.....เศรษฐีคนนี้ชอบฆ่าสัตว์มาทำอาหารพิสดาร!

สุดท้ายต้องมาจบชีวิตลง ด้วยโรคที่มีชื่ออย่างเดียวกันกับอาหารที่ตนคิดขึ้น ราวกับเบื้องบนจะบอกให้รู้เป็นนัยๆ ว่า ***"กฎแห่งกรรม"*** มีจริง คนที่ชอบกินของประหลาดพิสดาร ควรเตือนสติเตือนใจตัวเองเอาไว้บ้าง

๔๓

ความตายปริศนา

ชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ในมณฑลเจียงซู ชอบกินเนื้อตะพาบน้ำ เขาอวดอ้างสรรพคุณว่ารสชาดอร่อยที่สุดไม่ว่าจะกินดิบ ๆหรือสุก เป็นอาหารบำรุงชั้นยอดไม่มีอะไรเทียบได้ ทุกครั้งที่มีเงิน เขาจะต้องซื้อตะพาบน้ำมาตุ๋นกินอยู่เสมอ

คืนหนึ่งเขาฝันว่า มีคนสวมชุดสีดำข้างหลังมีกระดองตะพาบน้ำหุ้มอยู่ เข้ามาคุกเข่าวิงวอนให้เขาปล่อยชีวิตไป น่าแปลกที่ในคืนเดียวกันนั้นภรรยาของเขาก็ฝันเหมือนกัน

เช้าวันรุ่งขึ้นมีชาวประมงหิ้วตะพาบน้ำตัวอ้วนใหญ่มาขายที่หน้าบ้าน เขารีบเอาเงินซื้อไว้ด้วยความดีใจว่าจะได้กินของที่ชอบ แต่ภรรยาของเขาได้ทักท้วงว่า

"เมื่อคืนที่เราเห็นอาจเป็นตะพาบน้ำตัวนี้ก็ได้ เราควรปล่อยเขาไปเพื่อเป็นกุศล"

แต่ความติดในรสชาดอยากอร่อยลิ้น มันช่างเอาชนะได้ยากเหลือเกิน ชายผู้เป็นสามีก็เช่นเดียวกัน เมื่อเห็นตะพาบน้ำนั้นอ้วนพีก็เกิดกิเลสอยากกิน จึงไม่ยินยอมตามคำของภรรยา เขานำตะพาบไปฆ่าและตุ๋นกินอย่างเอร็ดอร่อยด้วยตัวเอง เมื่อกินอิ่มแล้วก็ลุกไปอาบน้ำ ภรรยาของเขาคอยอยู่นานหลายชั่วยาม เรียกอย่างไรก็ไม่มีเสียงตอบ นางจึงตัดสินใจพังประตูห้องน้ำเข้าไป แต่สามีของนางไม่ทราบว่าหายไปไหนและที่น่ากลัวจนขนลุกก็คือในอ่างน้ำเต็มไปด้วยเลือด บนพื้นมีเส้นผมกองอยู่เป็นกระจุก ไม่มีกระดูกหรือเนื้อให้เห็น สามีของนางหายตัวไปอย่างมืดมนหาคำตอบไม่ได้

น่าสลดใจ.......
คนมีเนื้อมีหนัง สัตว์ก็มีเนื้อมีหนังเหมือนกัน
คนรู้จักเจ็บปวด สัตว์ก็เจ็บปวดได้เช่นกัน
ถ้าให้คนถูกสับอยู่บนเขียงบ้างจะรู้สึกอย่างไร
คิดแต่อยากกินเลือดเนื้อผู้อื่นลงท้องทั้ง 3 มื้อ
ทุก ๆ วันก็จะต้องมีแต่ *"ฆ่า"* อย่างไม่รู้จักจบสิ้น

หากมนุษย์พากันก่อบาปเวรฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตลอดเวลาเช่นนี้ ไม่นานผลกรรมกลับมาตอบสนอง ก็จงอย่ากล่าวโทษว่าเบื้องบนไม่ปราณี!

戒殺耕牛

๔๔

เกิดเป็นควายทุกข์แค่ไหน

ในปีที่ 20 แห่งรัชสมัยราชวงศ์ ชิง คราวนั้นผู้คนจำนวนมากได้พากันไปไหว้พระที่วัดบนเขา จิ่ว หัว มีนักศึกษากลุ่มหนึ่งว่างจากการเรียน จึงถือโอกาสชักชวนกันไปเที่ยวด้วย เมื่อพวกเขาเดินไปเห็นรูปควายที่กำแพงวัดรูปหนึ่ง มีอักษรเขียนไว้ว่า ให้คนเราเลิกฆ่าวัวควายและหยุดกินเนื้อ นักศึกษาคนหนึ่งได้หัวเราะเยาะอย่างตลกขบขัน พร้อมกับพูดขึ้นว่า

"ข้าคนหนึ่งล่ะ ! ต้องกินมันแน่ไม่มีเว้น..."

พูดยังไม่ทันขาดคำ เขาก็ดิ้นชักเป็นลมสิ้นสติ! เพื่อนๆ ที่มาด้วยกันต่างตกตะลึงท่ามกลางสายตาของสาธุชนที่มาไหว้พระต่างเชื่อว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทรงพิโรธที่มีผู้ลบหลู่ดูถูกหลักธรรมคำสอน ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงขาดความเคารพยำเกรงฟ้าดิน ท่านจึงลงโทษ

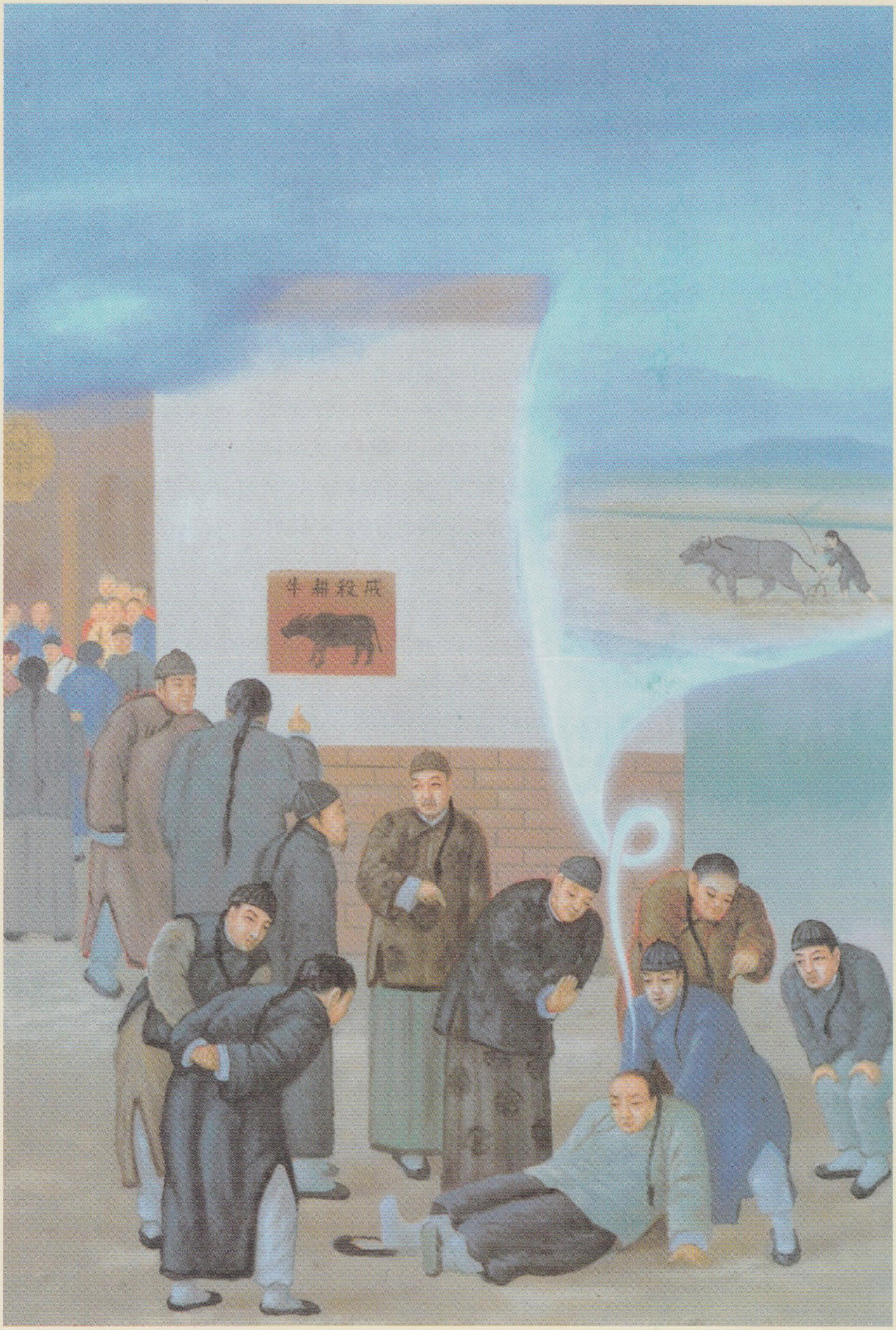
เพื่อนๆ นักศึกษาหลายคนซึ่งเชื่อถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จึงพากันคุกเข่าต่อหน้าพระรูปของพระกษิติครรภโพธิสัตว์ ผู้ควบคุมยมโลก พร้อมกับกล่าวคำขอขมา

น่าแปลก...สักครู่นักศึกษาคนนั้นก็ฟื้นขึ้นมา แต่มีอาการเหมือนคนสลึมสลือ หันรีหันขวางไปทั้ง ๔ ด้าน ส่ายหัวไปมาแล้ววิ่งไล่ขวิดไปเรื่อยเหมือนควาย เพื่อนๆจึงช่วยกันจับตัวมัดใส่คานหามกลับที่พัก นักศึกษาที่คลุ้มคลั่งถูกนำไปไว้ในห้องหนังสือ คืนนั้นครูผู้ดูแลต้องการให้เขาได้นอนหลับอย่างสบายจึงแก้เชือกออก ตลอดทั้งคืนเขาทั้งเตะทั้งถีบใช้หัวชนข้าวของจนกระจุยกระจาย ไม่ต่างอะไรกับควายบ้า จนกระทั่งรุ่งเช้าครูเห็นท่าทางไม่ดี จึงชวนลูกศิษย์คนอื่นๆ ช่วยกันนำตัวเขาไปส่งบ้าน

พ่อแม่พี่น้องของนักศึกษาคนนั้นลงความเห็นว่าควรนิมนต์พระมาช่วยแก้ไข ต่อมาพระได้ทำพิธี ***"ตัดกรรม"*** โดยมีสมาชิกในครอบครัว เป็นพยานให้นักศึกษาผู้นั้นตั้งสัจจะปฏิญาณเลิกกินเนื้อวัวควายตลอดชีวิต และเมื่อถึงวันคล้ายวันจุติของพระกษิติครรภโพธิสัตว์ ก็จะขึ้นไปไหว้พระถือศีลที่วัดบนเขา

หลังจากที่ได้ทำพิธีผ่านไปแล้ว ๑๐ วัน นักศึกษาซึ่งคุ้มดีคุ้มร้ายก็มีอาการดีขึ้น และค่อยๆ ได้สติ เมื่อหายเป็นปกติแล้วเขาจึงพูดกับทุกคนว่า

"ข้าพเจ้าลำบากตรากตรำเหลือเกิน ยมทูตได้เอาวิญญาณของข้าพเจ้าไปอยู่ในร่างควาย ต้องไถนาอยู่ ๑๐ วัน เพื่อจะได้รู้สึกสำนึกว่า เกิดเป็นควายนั้นทุกข์ยากลำบากแค่ไหน...!"

戒殺耕牛

๔๕

คนหัวเป็นวัว

ในรัชสมัยราชวงศ์ชิงตอนต้น ที่มณฑล อู่ ตู คนแซ่ เยี่ย มีอาชีพเป็นคนฆ่าวัว ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาฆ่าวัวไปมากมายจนนับไม่ถ้วน

อยู่มาวันหนึ่ง นาย เยี่ย ได้ล้มป่วยอาการหนักจนหมดสติไป เมื่อฟื้นขึ้นมาอีกครั้งมือและแขนทั้งสองบวมช้ำเป็นสีเขียว เขาร้องเสียงดังลั่นว่า *"เจ็บ!....เจ็บเหลือเกิน!...."* คนแซ่เยี่ยพยายามยันตัวลุกจากเตียง เดินโซซัดโซเซไปตามถนนจนถึงตลาด แล้วตะโกนบอกชาวบ้านที่ผ่านไปผ่านมาว่า

"ยมบาลให้ข้าฯมาเตือนทุกคน พันครั้งหมื่นครั้งว่า
อย่าเอาเยี่ยงอย่างข้าฯ ที่ทำแต่สิ่งเลวร้ายมากมาย
อยู่ในนรกมันน่ากลัวเหลือเกิน!....ไม่ใช่จะเหมือนโลกมนุษย์นี้!" พูดเสร็จเขาก็วิ่งไปบอกบ้านโน้นบ้านนี้จนทั่วหมู่บ้านกว่าจะกลับมาได้ก็ล้มลุกคลุกคลานมาตลอดทาง

ลูกของนายเยี่ยออกมายืนคอยอย่างร้อนใจ พอเห็นพ่อเดินมาแต่ไกลก็ตกใจร้องบอกผู้เป็นแม่ว่า

"แม่ ! แม่ ! พ่อกลับมาแล้ว แต่ทำไมหัวของพ่อเป็นวัว!" แม่ของเธอวิ่งออกมาดูก็พอดีนายเยี่ยเดินเข้าประตูบ้านมาแล้ว นางตำหนิบุตรสาวว่าพูดจาเหลวไหลและตาฝาดไปเอง คนแซ่เยี่ยไม่พูดอะไรเลย เขาเดินไปถึงเตียงนอนในห้องแล้วล้มลงขาดใจตายทันที!

กฎแห่งกรรม นั้นเห็นได้ชัดแจ้ง

วัวควายช่วยคนทำไร่ไถนา ตลอดชีวิตใช้ทั้งเลือดทั้งเหงื่อ ไถนาหาเลี้ยงคนมากมาย แต่พอแก่เฒ่าชรา คนก็ยังไม่เคยมีจิตคิดเมตตา กลับเอาไปขายเอาไปฆ่ากินเนื้อ!

คนที่ฆ่าได้แม้แต่ผู้มีพระคุณยังเรียกว่าเป็น *"คน"* อยู่อีกหรือ?

๔๖

เป็นวัว ๑๑ ชาติ

หนังสือกฎแห่งกรรมมีเรื่องราวบันทึกไว้ว่าที่มณฑลเห่อหนัน มีนายแพทย์คนหนึ่งชอบกินเนื้อวัวเป็นชีวิตจิตใจ ทุกครั้งที่เขาถูกเชิญให้ไปรักษาคนไข้ตามบ้าน หากเจ้าของบ้านเชิญให้รับประทานอาหารโดยบนโต๊ะไม่มีเนื้อวัว เขาก็จะแสดงความไม่พอใจอย่างออกหน้าออกตา แถมพูดจาติเตียนเหน็บแนมว่า

"บ้านหลังนี้จะเลี้ยงอาหารทั้งทีไม่มีความจริงใจ!" เสร็จแล้วก็จะจากไปโดยไม่ยอมรับประทาน

ต่อมาเมื่อนายแพทย์คนนี้ตายไป วิญญาณได้ตกลงสู่นรกขณะที่เขาคุกเข่าอยู่ต่อหน้าพญายมเพื่อพิจารณาผลกรรมที่ทำไว้ ข้าง ๆเขาก็มีวิญญาณของคนในตำบลเดียวกัน ซึ่งมีอาชีพฆ่าวัวคุกเข่าอยู่ด้วย ทันทีที่คนฆ่าวัวเห็นเขามาถึงก็ชี้หน้าด่าขึ้นว่า

"ถ้าพวกแกไม่กิน ฉันก็ไม่ต้องฆ่า!"

นายแพทย์ผู้ชอบกินเนื้อวัวมาตลอดชีวิต ก็ตอบสวนไปทันควันว่า

"ถ้าแกไม่ฆ่า....ฉันก็ไม่ซื้อกินหรอก!"

วิญญาณทั้งสองโต้เถียงกันอย่างไม่ลดลาวาศอก ต่างก็โยนความผิดให้แก่กันและกัน

พญายมผู้เป็นใหญ่ในนรก จึงตวาดเสียงดังด้วยความโกรธว่า

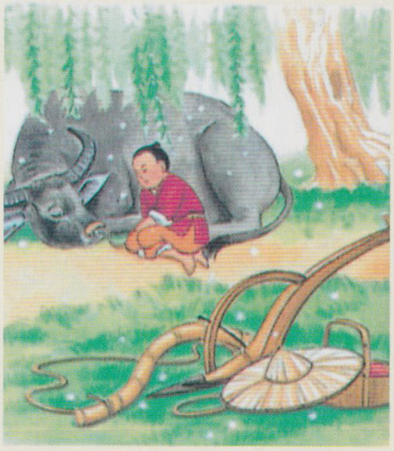
"วัวควายเป็นสัตว์ประเสริฐ ใช้หยาดเหงื่อแรงกายไถนา
จนได้ข้าวมาเลี้ยงชีวิตผู้คน
พวกเจ้าไม่รู้จักสำนึกบุญคุณ
ซ้ำยังฆ่าเขากินเลือดกินเนื้อ
ทั้งคนกินและคนฆ่า มีโทษทัณฑ์เท่ากัน
ใครก็รู้อยู่แก่ใจว่า กินมาก ก็ต้องฆ่ามาก
กินน้อย ก็ฆ่าน้อย
ไม่มีคนกิน ก็ย่อมไม่ต้องฆ่า
นี่คือ หลักของความเป็นจริง
จงฟังคำพิพากษาของเรา !
เจ้า!...,คนที่เข่นฆ่าชีวิตสัตว์ทั้งหลาย
เป็นพวกมือโหดใจเหี้ยมต้องไปรับโทษในขุมนรก!
ส่วนเจ้า ! ....ผู้ที่ชอบกินเนื้อวัว ยามมีชีวิตอยู่เป็นหมอแต่กลับปฏิบัติหน้าที่

ด้วยความประมาทขาดความจริงใจ ไม่รับผิดชอบ จ่ายยาให้คนไข้ผิด ทำให้เขาต้องตายไปรวมทั้งสิ้น ๑๑ คน

เจ้าต้องไปเกิดเป็นวัว ๑๑ ชาติ และถูกเขาฆ่าตายเพื่อชดใช้ชีวิตทั้ง ๑๑ ชาติ"

เรื่องราวทั้งหมดนี้ นาย ฤ ซี หลิง ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริงที่ตนได้ถอดจิตญาณไปพบเห็นในนรกภูมิ จึงเขียนเล่าให้คนในโลกมนุษย์ได้รับรู้

เรื่องราวนี้ได้ถูกบันทึกไว้ในปีสุดท้ายของกษัตริย์ เหยินจงแห่งราชวงศ์ชิง

เด็กเล็กๆ หัดทำนาปลูกข้าว
ยามเที่ยงกินข้าวแล้วก็หลับไป
คนเหนื่อย....... ควายก็เหนื่อย
ต่างก็นอนหลับพักผ่อนอยู่ด้วยกัน.

๔๗

ฟ้าลงโทษ

ที่ ซื่อ เชียง หมู่บ้านในชนบทแห่งหนึ่งมีเรื่องเล่าว่า

ในสมัยราชวงศ์ชิง ช่วงปีใหม่เดือนสี่วันที่สิบตอนเที่ยงวัน ขณะที่ท้องฟ้ากำลังปลอด-โปร่ง แต่เพียงชั่วครู่เดียวอากาศก็กลับมืดครึ้ม มีฝนตกกระหน่ำอย่างน่ากลัว ฟ้าแลบฟ้าร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว เวลานั้นมีคนฆ่าวัวในตลาดเดินออกมาดูทันใดนั้นเขาก็ถูกฟ้าผ่า! ร่างกายเนื้อหนังไหม้เกรียมหน้าดำเป็นตอตะโก เขาร้องจนสุดเสียงและแน่นิ่งไป!

เมื่อพายุสงบลง ชาวบ้านที่ออกมาดูพบว่าเขายังมีลมหายใจอยู่ จึงช่วยกันหามเข้าไปในร้าน ชายผู้มีอาชีพฆ่าวัวขายเนื้อนอนสลบไม่ได้สติอยู่หลายวัน พอฟื้นขึ้นก็พบว่าเนื้อตัวของเขาเน่าเละมีหนอนไชออกมา มันทั้งเจ็บทั้งคัน เมื่ออาการหนักเขาก็คลุ้มคลั่งควักเอาเนื้อที่เน่าเละ ยัดใส่ปากของตนกินเอา ๆแล้วตะโกนว่า

"เนื้อวัวนี้มันอร่อยดีไหม!"

คนฆ่าวัวกระชากเนื้อตัวเองออกมากินจนโหว่เห็นกระดูกและส่งเสียงร้องโหยหวนทั้งวันทั้งคืน เป็นเช่นนี้อยู่หลายเดือนจึงตายลง!

คนบ้านใกล้เรือนเคียงต่างกลัวจนขนลุกขนพอง ต่อความตายอันน่าสยดสยองที่เกิดขึ้นกับพ่อค้าเนื้อวัว.

๔๘

เงินที่ไม่บริสุทธิ์

ณ หมู่บ้านริมบึงน้ำ มีชายคนหนึ่งหาเลี้ยงครอบครัวด้วยการจับสัตว์น้ำจำพวก ปู หอย ไปขาย ทุกๆ วันเขาจะเอาปูและหอยที่จับได้เป็นๆ มาร้อยใส่เชือกไว้เป็นพวง แล้วหิ้วไปขายที่ตลาด สัตว์เหล่านั้นเมื่อถูกเชือกร้อยทะลุกลางลำตัวต่างก็ดิ้นไปมาอย่างเจ็บปวดทุรนทุรายจนกระทั่งตายไป

เมื่อได้เงินมาชายผู้นี้ก็จะนำไปให้มารดาของเขา เพื่อซื้อข้าว ฟืนและของใช้ต่างๆ เป็นเช่นนี้เรื่อยมาโดยที่เขาไม่เคยคิดสงสารสัตว์เหล่านั้นเลย ส่วนหญิงชราผู้เป็นมารดาเองตั้งแต่ไหนแต่ไรมาก็ไม่เคยอบรมสั่งสอนให้ลูกทำความดี ไม่เคยชี้แนะว่าสิ่งใดควรทำ หรือไม่ควรทำ

จนกระทั่งวันหนึ่ง มารดาของเขาก็ป่วยเป็นไข้หนักมีอาการเหมือนคนบ้าเสียสติ เรียกหาแต่เชือกที่ใช้ร้อยปูและหอย เมื่อลูกสะใภ้หยิบมาให้ นางก็นำมาเคี้ยวแล้วกลืนลงไปจนท้องป่องแต่พอใกล้จะหมด นางก็ใช้มือดึงเอาเชือกที่กลืนไปในท้องออกมาใหม่ แล้วก็กลืนลงไปอีก ปากก็พร่ำบอกลูกๆ ว่า

"ข้าฯนี่เอง ! เอาเงินที่ไม่บริสุทธิ์มากินมาใช้.....ต้องชดใช้หนี้กรรม!"

นางจะรู้สึกอึดอัดกระสับกระส่ายมากถ้าไม่ได้ทำเช่นนี้ หญิงชราผู้นี้กินเชือกลงไปแล้วดึงออกมา กินเข้าไปแล้วก็ดึงออกมา ทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่หลายวัน จนกระทั่งทั้งเลือดทั้งน้ำลาย และลำไส้ถูกดึงติดออกมากับเชือก นางจึงขาดใจตายไปต่อหน้าลูกชายและลูกสะใภ้อย่างน่าเอน็จอนาถ

๔๙

ตะพาบน้ำทวงชีวิต

เศรษฐีใหญ่แห่งมณฑลเจียงซูคนหนึ่ง มีเงินทองทรัพย์สมบัติมากมาย ดังนั้นเขาจึงทำตัวเป็นคนสุรุ่ยสุร่าย ใช้จ่ายเงินทองอย่างฟุ่มเฟือย โดยเฉพาะสิ่งที่เขาชอบมากที่สุดก็คือเรื่องสรรหาของแปลกๆมากิน

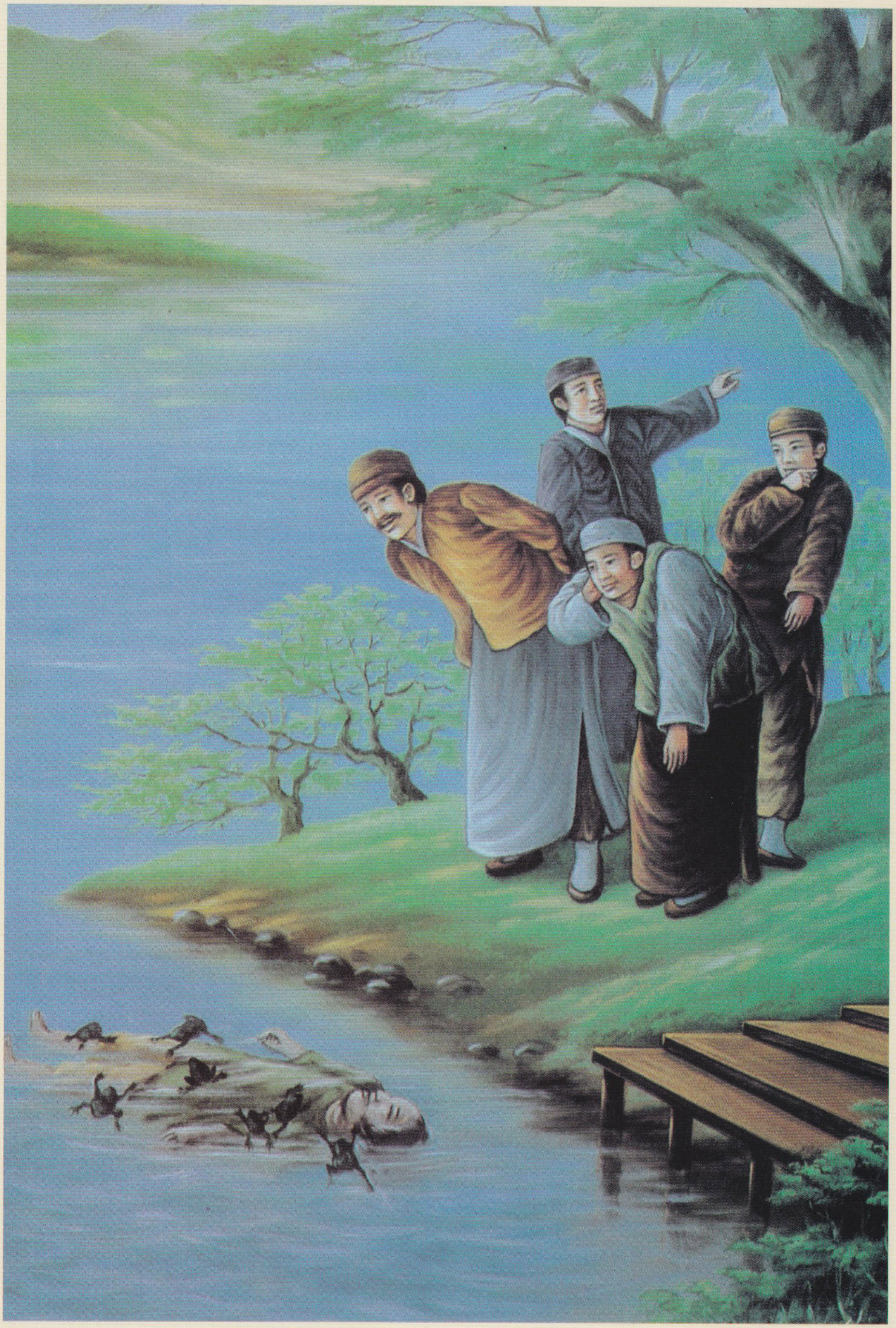
วันหนึ่งเศรษฐีคนนี้จัดงานเลี้ยงขึ้นที่บ้านเขาสั่งให้พ่อครัวใช้เนื้อตะพาบน้ำมาทำอาหาร แต่ขณะที่คนครัวกำลังจะฆ่าตะพาบก็สังเกตว่า มันมีน้ำตาไหลออกมาไม่ยอมหยุดทำให้เขาใจอ่อนไม่อยากฆ่าจึงไปรายงานต่อเศรษฐีเจ้าของบ้านและชักชวนให้มาดูพร้อมกับพูดอ้อนวอนต่อนายจ้างของตน ให้ปล่อยตะพาบน้ำไปเสียเถิด

แต่เศรษฐีคนนี้ไม่ใช่คนมีเมตตา แทนที่จะรู้สึกเวทนาสงสารเขากลับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ คว้ามีดได้ก็ฟันคอตะพาบตัวนั้นทันที!หัวของมันขาดกระเด็นไปบนอากาศเลือดกระจายเต็มพื้น! ทุกคนต่างก็ตกใจในการกระทำอันโหดเหี้ยมของนายจ้าง ตะพาบน้ำที่ตายถูกนำไปปรุงเป็นอาหารพิเศษ ส่วนหนึ่งนำไปเลี้ยงแขกในงาน อีกส่วนหนึ่งใช้เลี้ยงญาติพี่น้อง

เศรษฐีเจ้าภาพลิ้มรสเนื้อตะพาบที่ฆ่าด้วยน้ำมือตนเองไปได้ไม่กี่ชิ้น เขาก็เกิดอาการปวดหัว ตัวร้อน ตาพร่ามัวมองไม่เห็น แล้วหน้ามืดเป็นลมหมดสติไปต่อหน้าแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน

ญาติพี่น้องและภรรยาหามเขาเข้าไปในห้องแล้วช่วยกันพยาบาล แต่เมื่อเศรษฐีรู้สึกตัวลืมตาขึ้นก็ร้องโวยวายว่ามีหัวตะพาบลอยอยู่เต็มไปหมด เขาพูดเพ้อแต่ว่าถูกหัวตะพาบเป็นร้อยๆ หัวรุมกัดตามเนื้อตัวจนทนไม่ไหวแล้ว หมอเก่งๆมากมายหมดปัญญารักษา

เศรษฐีใหญ่เพ้ออยู่อย่างนี้ ๓ วัน ๓ คืน ดิ้นกระสับกระส่ายแล้วก็ตายไปอย่างทุกข์ทรมาน

๕๐

กรรมของคนจับเขียด

ที่อำเภอเจียงซูในปีที่ 16 แห่งราชวงศ์ชิง นายอำเภอได้ติดประกาศห้ามไม่ให้ราษฎรจับสัตว์น้ำ แต่ก็ยังมิวายมีคนฝ่าฝืนอยู่บ่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวนาคนหนึ่งแซ่ จัง ใครๆ เรียกเขาว่า อาลี่

อาลี่ผู้นี้มักจะลักลอบจับเขียดในบึงไปขาย พร้อมกับแนะนำกรรมวิธีการปรุงให้ลูกค้าว่านำไปผัด ทอด หรือตุ๋นก็ได้ เขาเป็นคนไม่รู้หนังสืออ่านไม่ออกแต่เมื่อมีคนมาเตือนสติเขาว่า

"กบเขียดช่วยกำจัดแมลงศัตรูพืชที่มาทำลายพืชผลของชาวไร่ชาวนา เราไม่ควรฝ่าฝืนคำสั่งของทางราชการ อาลี่น่าจะทำมาหากินอย่างอื่นที่ไม่ต้องทำผิดกฎหมาย"

คนที่มีนิสัยดื้อรั้นยึดถือทิฐิอย่างอาลี่ไม่ยอมฟังใคร เขายังคงแอบออกไปจับเขียดในบึงทุกวัน

วันหนึ่ง ฝนตกหนักน้ำในบึงท่วมสูงขึ้น เขาเห็นเป็นโอกาสดีที่จะออกไปจับเขียดในตอนกลางคืน ถึงคราวเคราะห์กรรมมาถึงอาลี่ไม่ระวังตัว จึงลื่นไถลจมน้ำตายโดยไม่มีใครรู้ อีก ๒ วันต่อมาศพของเขาก็ขึ้นอืดลอยอยู่ข้างริมบึง มีเขียดมากมายมารุมกัดกินร่างของเขา

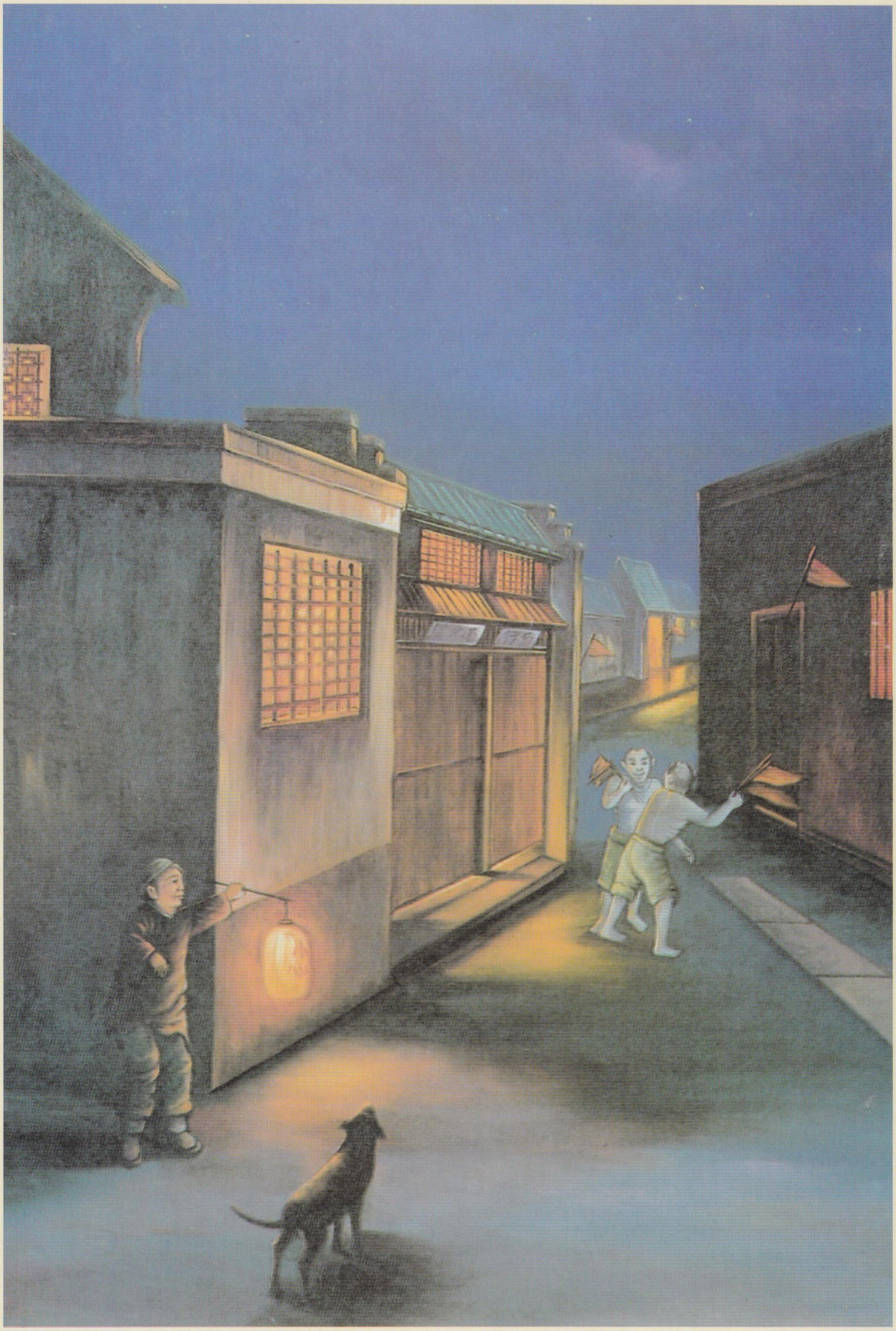
ชาวบ้านที่รู้ข่าวต่างพากันมาดู ไม่มีใครตกใจเลย ทุกคนพูดว่า

"นี่เป็น กฎแห่งกรรม ทำอย่างไรก็ต้องได้อย่างนั้น!

ฆ่าเขียด ก็ต้องถูกเขียดกิน!"

เฮ้อ!...ใครเคยคิดบ้างว่าเขียดที่ถูกฆ่านั้นน่าสงสารเพียงใดต้องถูกตัดหัว สับขา บางตัวยังไม่ตายสนิทก็ถูกถลกหนัง เจ็บปวดทรมานจนตาย ความทุกข์เช่นนี้เหมือนตกอยู่ในนรกทั้งเป็น

หากคนเราต้องถูกตัดหัวสับขาถลกหนัง มีใครบ้างที่ทนได้ หวังว่าผู้รู้ทั้งหลายจะประกอบแต่สัมมาอาชีพรู้จักแยกแยะว่าสิ่งไหนควรทำสิ่งไหนไม่ควรทำ

๕๑

ผลกรรมตอบสนอง

ที่มณฑล เจียงซู มีบึงน้ำกว้างใหญ่ นานมาแล้วที่ผู้คนพากันมาตั้งบ้านเรือนจนกลายมาเป็นหมู่บ้านอยู่โดยรอบชาวบ้านส่วนใหญ่ในละแวกนั้น ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ยิงนกตกปลาจนเป็นนิสัยและเห็น ***"การฆ่า"*** เป็นเรื่องธรรมดาไปเสียแล้ว

แต่ครอบครัวของเฉินเป่าเหวินไม่เป็นเช่นนั้น เพราะทุกคนในบ้านชอบทำบุญสร้างกุศล หากสมาชิกคนใดไปพบเห็นชาวบ้านจับนกปลามาได้ก็จะขอซื้อเพื่อนำไปปล่อย พร้อมกับพยายามอธิบายให้คนเหล่านั้นรู้ถึง ***"กฎแห่งกรรม"*** ว่า

"คนที่เข่นฆ่าผู้อื่นนั้นได้ชื่อว่าจิตไม่มีความเมตตาอยู่เลย
ย่อมทำให้ชีวิตของบุคคลนั้น ไร้สุขและอายุสั้น
ในเวลาอันใกล้ผลกรรมก็จะเกิดขึ้นกับตัวเอง
ในเวลาที่ไกลออกไปผลกรรมก็จะตกแก่ลูกหลานของตน"

มีชาวบ้านน้อยคนนักที่เห็นด้วยและปฏิบัติตาม ส่วนใหญ่กลับหัวเราะเยาะเห็นเป็นเรื่องงมงายไร้สาระไปเสีย

เวลาผ่านไปไม่นาน กลางดึกคืนหนึ่งมีชาวบ้านเห็นภูตผี ๒ ตัว ในมือทั้ง ๒ ข้างถือธงไว้จนเต็ม ภูตผีตัวหนึ่งได้พูดขึ้นว่า

"เฉพาะครอบครัวของ เฉินเป่าเหวิน ไม่ต้องปักธง นอกนั้นเอาธงไปปักหน้าบ้านให้หมดทุกหลัง!"

อีกไม่กี่วันต่อมา ก็เกิดโรคระบาดร้ายแรงแพร่กระจายไปทั่วทั้งมณฑล ประชาชนกว่า ๓๐๐ หลังคาเรือนต่างล้มตายไปจนเกือบหมด คงมีแต่บ้านของ เฉินเป่าเหวิน เท่านั้นที่ไม่มีใครเป็นอะไรเลย

ทุกคนในบ้านมุ่งมั่นทำแต่ความดีมาตลอด ส่วนตัวของ เฉินเป่าเหวิน ก็มีอายุยืนยาวจนกระทั่งวาระสุดท้ายมาถึง เขาก็จากไปด้วยอาการอันสงบ

๕๒

สะสางบัญชีกรรม

มณฑลเจียงซู มีทำเลภูมิประเทศส่วนใหญ่อยู่ติดริมน้ำผู้คนที่มาตั้งบ้านเรือนอยู่โดยรอบทำมาหากินโดยอาศัยจับสัตว์น้ำจำพวก กุ้ง หอย ปู ปลา กบ เขียด เป็นเช่นนี้มานานหลายชั่วคน พูดได้ว่านิสัยชอบฆ่าได้ฝังแน่นอยู่ในจิตใจของชาวบ้านไปเสียแล้ว

เด็กเล็กๆ เมื่อโตพอรู้ความก็จะถูกผู้ใหญ่พ่อแม่พี่น้องสอนให้ฆ่าสัตว์ ใครฆ่าได้มากก็ได้รับคำยกย่องชมเชย ทุกวันๆจิตใจจึงสะสมไว้แต่ความเหี้ยมโหด นับวันจิตใจของคนในหมู่บ้านก็ยิ่งทวีความทารุณโหดร้ายขึ้นเรื่อยๆ จนถึงกับว่าครอบครัวใดให้กำเนิดลูกเป็นผู้หญิงทารกตัวน้อยๆ ก็จะถูกนำไปโยนทิ้งแม่น้ำให้ตาย ด้วยความเกลียดชังไม่อยากได้ลูกเป็นผู้หญิงถึงขั้นนี้แล้ว เรียกได้ว่าจิตใจของผู้คนในเวลานั้นตกต่ำลงจนถึงขีดสุด ไม่มีความดีหลงเหลืออยู่อีกเลย!

แต่ภายใต้ท้องทะเลอันขุ่นข้นยังสามารถเป็นที่เกิดของไข่มุกอันขาวบริสุทธิ์สุกสกาวได้ฉันใด ท่ามกลางผู้คนที่โหดเหี้ยมใจบาปหยาบช้า ก็ยังมีคนดีๆ ปะปนอยู่ด้วยฉันนั้น ในหมู่บ้านเดียวกันนี้มีหญิงชราผู้หนึ่งอายุ 70 กว่าปีแล้วชื่อ **ขุ่ง ผ่อ** กับหลานสาวตัวเล็กๆ ทั้งสองอาศัยอยู่ในกระท่อมท้ายหมู่บ้าน

คุณยายขุ่งผ่อและหลานสาวหาเลี้ยงชีวิตด้วยการทอผ้า ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตถือศีลกินเจตั้งมั่นอยู่ในคุณธรรม เงินที่ได้จากการทอผ้าขาย ยายหลานพยายามใช้จ่ายอย่างประหยัดส่วนที่เหลือจากการกินการใช้ทั้งสองก็จะนำไปซื้อนกซื้อปลาปล่อย ตลอดมาคุณยายขุ่งผ่อผู้ใจบุญจะบอกกล่าวตักเตือนคนในหมู่บ้านเพื่อให้เขาเหล่านั้นเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

คุณยายพูดอยู่เสมอว่า

"เกิดมาเป็นคนต้องมีจิตใจเมตตาโอบอ้อมอารีย์
ต้องรู้จักรักชีวิตผู้อื่น เช่นเดียวกับที่เรารักชีวิตตัวเอง
ไม่ว่าจะเป็นมดสักตัวหนึ่ง ถ้าเราช่วยได้ก็นับว่าเป็นกุศลอย่างยิ่ง
อย่ามองข้าม เห็นว่าเป็นสิ่งเล็กน้อยเหลือเกิน จึงไม่คิดทำ"

เฮ้อ!...น่าทอดถอนใจ....คำพูดที่หวังดีของคุณยายนั้นไม่บังเกิดผลแต่ประการใดไม่ต่างอะไรกับการหว่านเมล็ดพืชลงไปบนแผ่นหิน มันยากที่จะเจริญงอกงามขึ้นมาได้

ชาวบ้านทั้งหลายเคยฆ่าอย่างไร ก็ฆ่าต่อไปไม่ยอมหยุด

ไม่มีใครคิดบ้างเลยว่าหากทุกวันๆ มีแต่ ***"ฆ่า!"***

ต่อไปภายหน้าเมื่อกฎแห่งกรรมมาถึงแล้ว จะเป็นอย่างไร

และแล้วเวลาผ่านไปไม่นาน ก่อนที่จะสิ้นสุดเทศกาลกินเจปีนั้นไม่กี่วัน คนจับปลาในหมู่บ้านได้พบเห็นบุรุษผู้หนึ่งแต่งกายภูมิฐาน ดูน่าเกรงขามราวกับขุนนางในราชสำนัก บุรุษผู้ซึ่งไม่เคยมีใครรู้จักมาก่อน ได้เอื้อมมือลงไปหยิบสมุดใหญ่สีดำเล่มหนึ่งขึ้นจากลำน้ำที่อยู่เบื้องหน้า พร้อมกับเปิดดูด้วยสีหน้าที่เคร่งขรึม

คนจับปลาที่เฝ้าดูอยู่จึงตะโกนถามด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่า

"มันเป็นสมุดอะไรเหรอ?"

บุรุษนิรนามท่านนั้นจึงหันมามองด้วยท่าทีที่ขึงขังและตอบด้วยเสียงอันดังกึกก้องไปทั่วท้องน้ำว่า

"ทำดี ได้ดี!
ทำชั่ว ได้ชั่ว!
นี่คือ สมุดบัญชีหนี้สินบาปเวร
ผู้ใดเข่นฆ่าทำลายชีวิตผู้อื่น
มันผู้นั้นต้องชดใช้การกระทำทั้งหมด
เวลาแห่งการสะสางหนี้สินบาปกรรมมาถึงแล้ว
การเข่นฆ่าจองเวรควรยุติลงเสียที!"

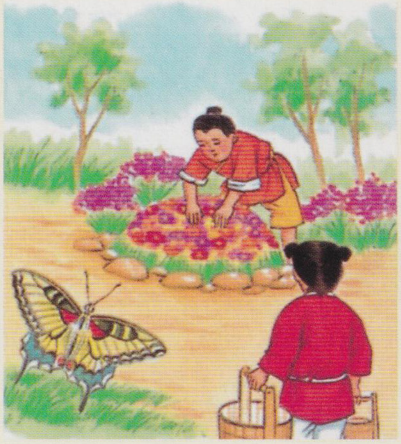
สิ้นคำประกาศ....บุรุษลึกลับผู้นั้นก็ขว้างสมุดสีดำในมือกลับคืนลงสู่ลำน้ำ แล้วอันตรธานหายวับไปทันที! คนจับปลาตกตะลึงจนแทบเสียสติ ไม่มีใครเชื่อเรื่องที่เขาเล่า ชาวบ้านทั้งหลายต่างคิดว่าเขาบ้าและพูดเพ้อเจ้อไปเอง

ครั้นแล้วก่อนฟ้าสางของวันรุ่งขึ้นปีนั้น ซึ่งตรงกับวันที่เก้า เดือน เก้า แห่งรัชสมัยของจักรพรรดิเฉียนหลง เขื่อนกั้นน้ำทางตอนเหนือมณฑลเจียงซูได้พังทลายลง เกิดอุทกภัยใหญ่ น้ำจำนวนมหาศาลไหลบ่าเข้าท่วมบ้านเรือนราษฎรอย่างรวดเร็ว ภายในไม่กี่อึดใจหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านก็จมอยู่ใต้กระแสน้ำ ชาวบ้านถูกน้ำท่วมตายหมดไม่มีเหลือ

แต่ก่อนหน้าที่เขื่อนจะพังเพียงวันเดียว ตอนบ่ายวันนั้นคุณยายขุ่งผ่อกับหลานสาวได้พากันเดินขึ้นไปยังสำนักปฏิบัติธรรมของแม่ชีบนภูเขาเพื่อสวดมนต์ไหว้พระและพักค้างคืนที่นั่น เหตุฉะนี้จึงมีเพียงยายหลาน ๒ คนเท่านั้น ที่รอดชีวิตจากอุทกภัยใหญ่คราวนั้น!

ผู้รู้ทั้งหลายจึงกล่าวว่า

"สวรรค์มีตา ไม่เคยทอดทิ้งคนดีมีเมตตาจิต
ฟ้าเบื้องบนย่อมไม่ปล่อยให้เขาต้องรับผลกรรมที่ตนไม่เคยก่อไว้อย่างแน่นอน"

พ่อแม่ทั้งหลายมีลูกเล็กหญิงชายพึงสั่งสอน
ตั้งแต่เด็กหมั่นอบรมปลูกฝังสิ่งดี ๆ ไว้ในตัวเขา
ครั้นเติบใหญ่ตราบจนตลอดชีวิต จะไม่มีเปลี่ยนแปลง
ต่างเพาะเลี้ยงความมีเมตตาไว้ในจิต
ไม่คิดทำลายล้างเข่นฆ่าชีวิตผู้อื่น
หากคนเรารู้จักสร้างความดีตลอดไป
ย่อมสามารถก้าวขึ้นเป็น **“ปราชญ์อริยะ”**
และ **“พุทธะ”** อย่างแน่นอน

大善寺

๕๓
ทำดีได้ดี

ที่มณฑลจื่อเจียง **เถาซื่อเหลียง** และ**จังจือถิง** ทั้งสองเป็นนักศึกษาที่รักใคร่ปรองดองกันมาก วันหนึ่งทั้งคู่ออกไปเที่ยวชมพระอารามใหญ่ไม่ไกลจากกันนัก เถาซื่อเหลียงได้เห็นชาวนากำลังจะนำปลาไหลหลายพันตัวที่จับได้ไปขาย เขาบังเกิดเมตตาจิตจึงพูดกับ จังจือถิงว่า

"ปลาไหลมากมายเหล่านี้จะต้องถูกนำไปฆ่ากิน ข้าพเจ้าเห็นแล้วไม่อาจทนนิ่งเฉยอยู่ได้คิดอยากจะซื้อมาปล่อยทั้งหมดแต่ก็ขาดกำลังทรัพย์จึงหวังไว้ว่าสหายคงพอจะช่วยเหลือได้ หากเราทั้งสองออกไปชักชวนให้คนอื่น ๆมาร่วมสร้างบุญใหญ่ครั้งนี้ด้วยคงจะดีไม่น้อย ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าสหายท่านจะคิดอย่างไร ?"

จังจือถิง เมื่อได้ยินเพื่อนเสนอแนะเช่นนี้แล้วก็ตอบตกลงเห็นด้วยทันที เขาทั้งสองจึงรวบรวมเงินที่มีอยู่ได้ ๑ ตำลึงพร้อมกับออกไปขอเรี่ยไรบริจาคจากคนใจบุญทั้งหลาย จนสามารถรวบรวมเงินมาได้ถึง ๘ ตำลึง ทั้งคู่เอาเงินบริจาคทั้งหมดไปซื้อปลาไหลหลายพันตัวแล้วนำไปปล่อยลงในสระใหญ่ของวัด

ครั้นย่างเข้าฤดูใบไม้ร่วงกลางเดือน ๗ ในปีเดียวกันนั้นมีอยู่คืนหนึ่งทั้ง เถาซื่อเหลียงและจังจือถิง ก็ได้ฝันพร้อมกันว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์พระองค์หนึ่งทรงสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์สีแดงดูงามสง่าน่าเกรงขามมากล่าวว่า

"แท้จริงแล้วเธอทั้งสองจะไม่ได้รับตำแหน่งใด ๆเลยในการสอบแข่งขันปีนี้ แต่ที่ผ่านมาพวกเธอได้สร้างกุศลทานครั้งยิ่งใหญ่ขึ้น จึงเป็นเหตุนำมาซึ่งความสำเร็จและความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตต่อไป"

เมื่อการสอบผ่านพ้นไป ผลปรากฏว่าเถาซื่อเหลียงและจังจือถิง สามารถพิชิตตำแหน่งในการสอบแข่งขันเป็นบัณฑิตหลวงด้วยกันทั้งคู่

๕๔

ข้าราชการสองพี่น้อง

ในสมัยราชวงศ์ ซัง สองพี่น้อง **ซุ่ง ซี่** ผู้พี่ และ**ซุ่ง เซี่ยว** ผู้น้อง ต่างก็เป็นนักศึกษาที่กำลังจะสอบจอหงวน เพื่อเข้าเป็นข้าราชการรับใช้แผ่นดิน

ก่อนหน้าที่จะมีการสอบ ทั้งสองได้เจอพระภิกษุรูปหนึ่งท่านทำนายชะตาชีวิตแก่พวกเขาเอาไว้ว่า ซุ่งเซี่ยว น้องชายต่อไปจะสอบได้ตำแหน่งจอหงวนและมีความก้าวหน้าสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง สำหรับซุ่ง ซี่ พี่ชายแม้จะสอบได้ตำแหน่งจอหงวนเช่นกันแต่ชีวิตราชการจะไม่รุ่งเรืองนัก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ซุ่ง ซี่ พี่ชายออกไปทำธุระนอกบ้านได้เห็นลำธารซึ่งมีน้ำไหลเชี่ยวกำลังท่วมรังมดเขารู้สึกสงสารกลัวว่ามดมากมายจะต้องตาย จึงนำไม้ไผ่มาทำเป็นบันไดให้มันไต่ขึ้นจากริมน้ำ มดทั้งฝูงจึงรอดชีวิต

อีกหนึ่งปีต่อมา สองพี่น้องกำลังจะไปสอบเข้าชิงตำแหน่งด้วยกัน ก็ได้พบกับพระภิกษุรูปนั้นอีก แต่เมื่อท่านเห็นหน้าของ ซุ่ง ซี่ ผู้เป็นพี่จึงทักว่า

“ดูราศีบนในหน้าของเธอเปลี่ยนไป คิดว่าเธอคงได้สร้างบุญสร้างกุศลไว้มากมายใช่ไหม?” ซุ่ง ซี่ก็ตอบว่า *“ข้าพเจ้าผู้น้อยมิใช่เป็นคนมีฐานะ จะเอากำลังที่ไหนไปช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างมากมายเล่า ขอรับพระคุณเจ้า”*

แต่พระภิกษุผู้อาวุโสรูปนั้นกลับพูดว่า

“บางครั้งอาจเป็นพวกชีวิตเล็ก ๆ แต่นั่นก็คือ“ชีวิต”เหมือนกัน”

นักศึกษาหนุ่มผู้ใจบุญจึงนึกขึ้นได้ และเล่าให้ท่านฟังว่า ในช่วงเวลาที่ผ่านมาไม่นานนี้เขาได้ช่วยฝูงมดไม่ให้ถูกน้ำท่วมตาย

พระอาจารย์ผู้เฒ่าก็สามารถเข้าใจทันที พร้อมกับพูดขึ้นว่า

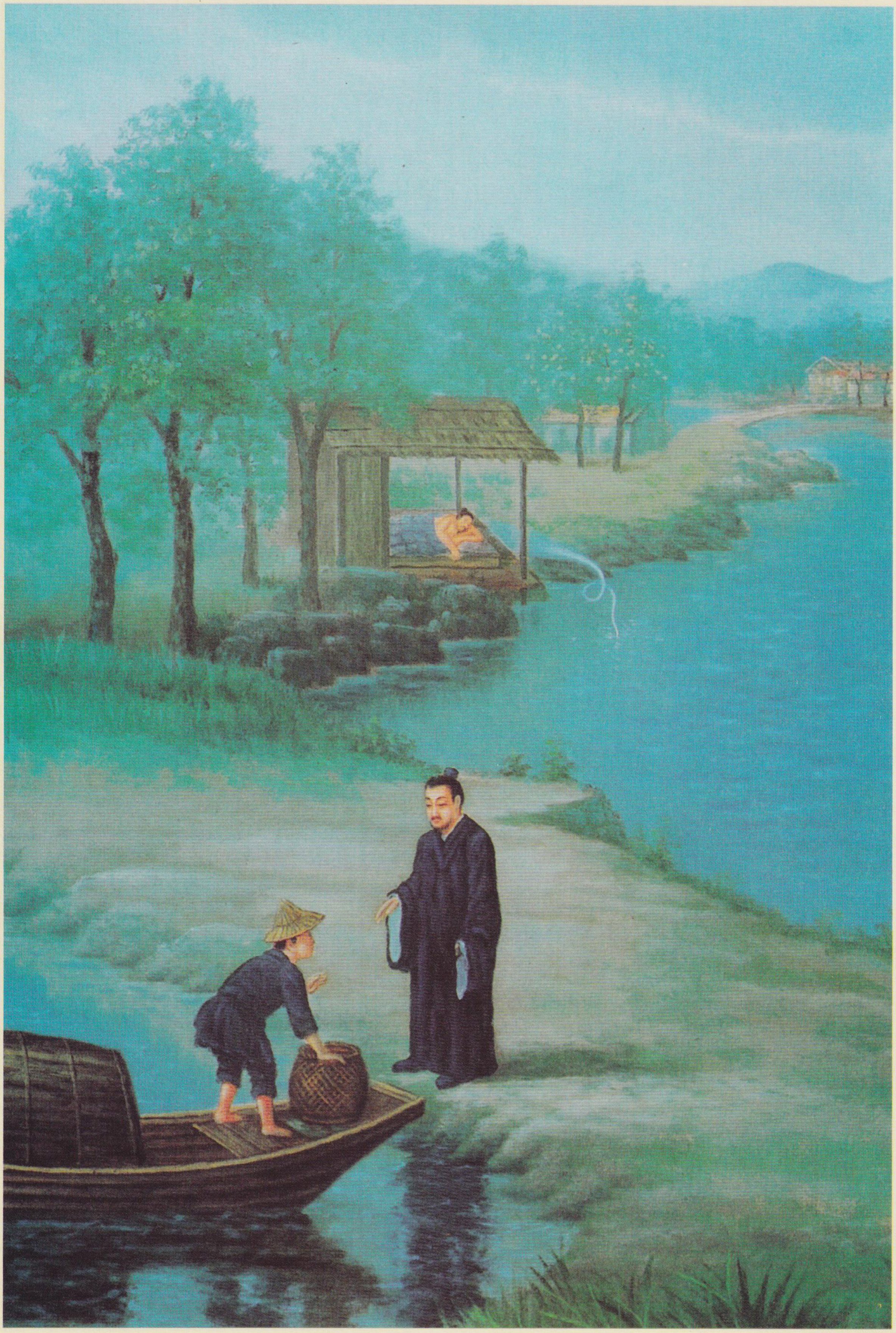
“แท้จริงแล้ว ในอดีตน้องชายของเธอมีบุญวาสนามากกว่าเธอเสียอีก แต่มาบัดนี้บุญวาสนาของเธอก็ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าน้องชายเลย”

หลังจากการสอบแข่งขันเข้ารับราชการผ่านไป ที่ป้ายประกาศชื่อของผู้สอบติดอันดับปรากฏผลว่า ซุ่ง ซี่ ผู้พี่มีตำแหน่งมาเป็นอันดับหนึ่ง ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะองค์ไทเฮาพระราชมารดาของพระเจ้าแผ่นดินทรงมีพระราชวินิจฉัยว่า

“โดยหลักแห่งคุณธรรมความอ่อนน้อม น้องชายไม่ควรอยู่ในตำแหน่งฐานะที่สูงกว่าพี่ชาย”

ดังนั้น พระนางจึงจัดให้ ซุ่ง ซี่ พี่ชายอยู่ในอันดับที่ ๑ และซุ่งเซี่ยว น้องชายอยู่ในอันดับรอง

ทั้งสองบัณฑิตพี่น้องต่างก็มีความเชื่อมั่นในการทำดีโดยปราศจากข้อสงสัย เรื่องเช่นนี้ถือเป็นประจักษ์พยานในการสร้างสมบุญกุศลวาสนาบารมีได้เป็นอย่างดี

๕๕

สัตว์น้ำรักษาโรค

คนแซ่ หลี่ เป็นคนใจบุญสุนทานมีจิตเมตตา ทุกๆครั้งที่ออกไปเที่ยวชมธรรมชาติริมน้ำ หากพบเห็นชาวบ้านจับสัตว์น้ำขึ้นมาขาย เขาก็จะขอซื้อไม่ว่ากี่รายเขาก็จะขอซื้อทั้งหมด แล้วนำไปปล่อยลงยังปากแม่น้ำเพื่อให้สัตว์เหล่านั้นว่ายออกไปสู่อ่าวใหญ่ที่ห่างไกลจากผู้คนเบียดเบียน

คราวหนึ่งเขาได้รับประทานยาสมุนไพรบำรุงร่างกายมากเกินขนาด เป็นเหตุให้เกิดอาการร้อนในมีฝีเม็ดใหญ่ขึ้นเต็มแผ่นหลังทั้งตัวรุ่มร้อนกระสับกระส่ายเป็นไข้อาการทรุดหนักมาก!

จนกระทั่งหลายคืนต่อมาขณะกำลังนอนพักอยู่บนศาลาริมน้ำคนแซ่ หลี่ กำลังเคลิ้มๆ ก็รู้สึกคล้ายกับมีสัตว์น้ำฝูงใหญ่ พากันแหวกว่ายเข้ามาใกล้ๆ และแล้วทั้งปู ปลา ฯลฯ ต่างก็พ่นน้ำลายลงบนหลังของเขา นายหลี่รู้สึกเย็นและสบายตัวอย่างบอกไม่ถูก เขาหลับสนิทไปจนกระทั่งรุ่งเช้า พอตื่นขึ้นก็ปรากฏว่าฝีบนหลังของเขาได้ยุบตัวลง

จากนั้นเป็นต้นมา คนทั้งหลายมักจะพบเห็น คนแซ่ หลี่ ถือถุงเงินเดินเล่นอยู่ริมแม่น้ำ พร้อมกับแวะพูดคุยขอซื้อสัตว์น้ำจากชาวประมงด้วยความอ่อนน้อมอยู่เสมอๆ เป็นเช่นนี้ตราบจนชั่วชีวิตของเขา

๕๖
ตะพาบน้ำพยาบาล

สองสามีภรรยา แซ่เฉิง ทั้งคู่โปรดปรานเนื้อตะพาบเป็นพิเศษครั้งหนึ่งนายเฉิงซื้อตะพาบน้ำตัวใหญ่กลับมาบ้านพร้อมกับสั่งให้คนรับใช้นำไปฆ่าทำเป็นอาหารเย็น เมื่อสั่งเสร็จเขาก็ออกไปทำธุระนอกบ้าน

เด็กสาวคนรับใช้หิ้วตะพาบน้ำไปวางบนเขียงเตรียมลงมือสังหาร แต่แล้วก็กลับคิดว่า

"ตลอดเวลาที่ผ่านมาเราถูกนายจ้างสั่งให้ฆ่าสัตว์มากมายเหลือเกินแต่ตะพาบน้ำตัวนี้เห็นแล้วช่างน่าสงสารเสียเหลือเกิน นับตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ฆ่าสัตว์ใด ๆอีก แม้ว่าจะถูกลงโทษอย่างไรก็ตาม" คิดได้เช่นนี้แล้ว เธอก็แอบเอาตะพาบไปปล่อยลงในบึงน้ำใกล้ๆบ้าน

เมื่อนายเฉิงและภรรยากลับมา ได้เรียกให้ยกตะพาบน้ำออกมากิน เด็กสาวคนรับใช้จึงพูดกับนายจ้างว่า

"นายท่าน ...ตอนทำครัวข้าพเจ้าไม่ทันระวัง ตะพาบน้ำตัวนั้นหนีไปเสียแล้วเจ้าค่ะ"

สองสามีภรรยาได้ยินเช่นนั้นก็เกิดโทสะอย่างแรง

นางเฉิงผู้เป็นภรรยาจึงคว้าไม้เฆี่ยนตีคนรับใช้โดยไม่ยั้งมือ นางเฆี่ยนไปด่าไปจนกระทั่งเหนื่อยจึงเลิกรา

อนิจจา.... เด็กหญิงคนรับใช้ ทั้งเนื้อทั้งตัวเต็มไปด้วยรอยถูกเฆี่ยนตี เธออดทนไม่ยอมปริปากพูดอะไร

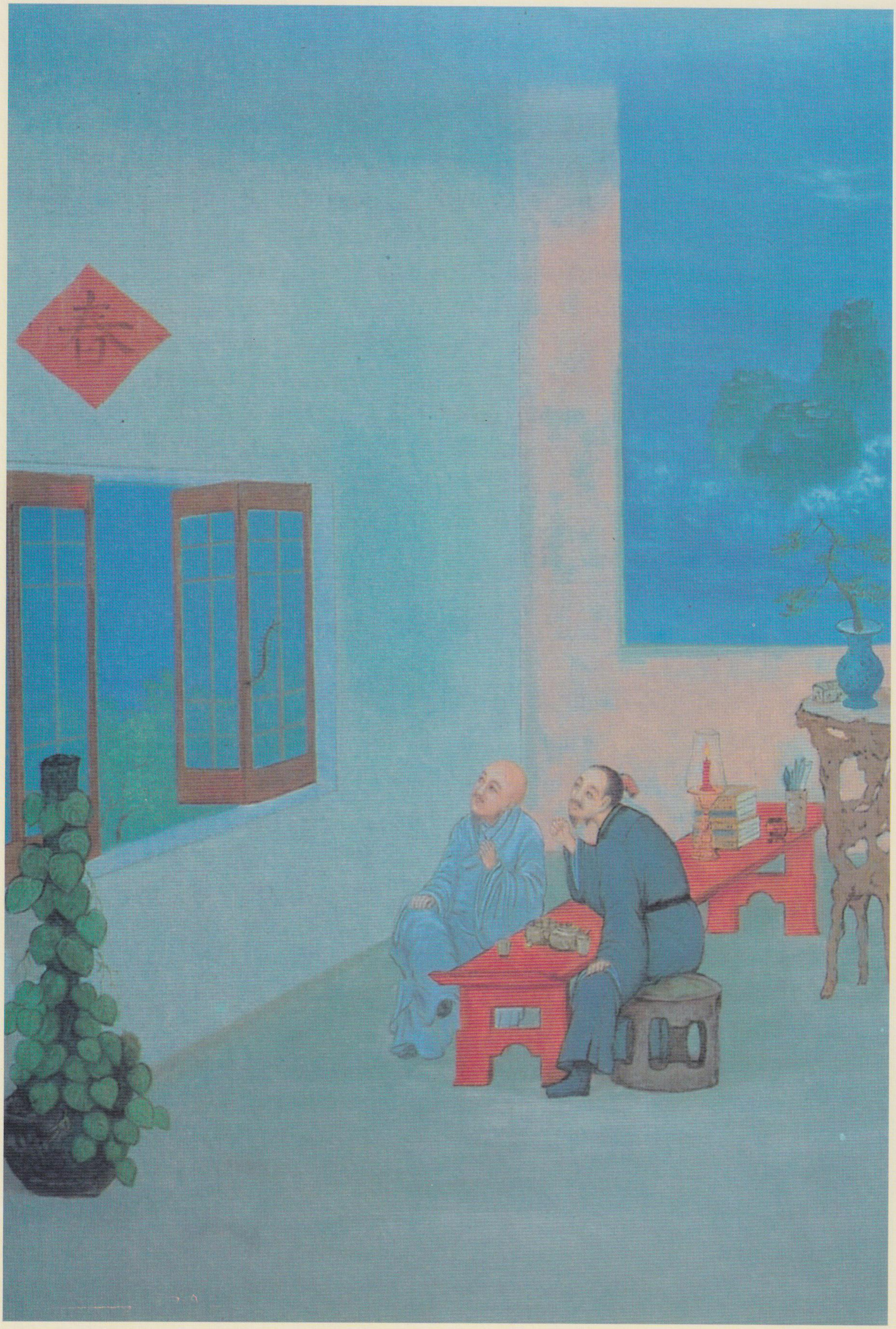
หลังจากวันนั้นเด็กหญิงผู้น่าสงสาร ก็ล้มป่วยเพราะความบอบช้ำระบมไปหมดทั้งตัว เป็นไข้สูงลมหายใจอ่อนมาก สามีภรรยาผู้เป็นนายจ้างเห็นว่าคงไม่รอดแน่และไม่อยากให้ตายในบ้านของตน ทั้งคู่จึงช่วยกันหามเธอไปวางไว้บนศาลาริมบึงน้ำ เพื่อให้ตายไปเอง

ในคืนนั้นขณะที่เด็กหญิงนอนซมเพราะพิษไข้ก็รู้สึกคล้ายกับมีสัตว์ตัวหนึ่งขึ้นจากบึงน้ำ ตัวของมันเต็มไปด้วยดินโคลนสีดำมันคลานขึ้นมา แล้วค่อยๆใช้ดินโคลนที่ติดมาทาบนแผลตามร่างกายของเธอจนทั่ว เด็กหญิงรู้สึกเย็นสบายตัวหายใจโล่งความร้อนในตัวลดลง รุ่งเช้าจึงมีกำลังวังชาสามารถลุกขึ้นเดินได้

เจ้าของบ้านผู้เป็นนาย รู้สึกแปลกใจมากที่เด็กรับใช้ซึ่งใกล้จะตาย กลับมีอาการดีขึ้นโดยที่ไม่ได้กินยาใดๆ ครั้นสอบถามเธอจึงเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ฟัง นายเฉิงและภรรยาก็ไม่ยอมเชื่อ

ตกกลางดึกคืนนั้น สองสามีภรรยาจึงย่องมาแอบดู ทั้งคู่ถึงกับตกตะลึง! เมื่อเห็นตะพาบน้ำตัวหนึ่งใช้ดินโคลนมาทาบาดแผลให้เด็กรับใช้ของตนจริงๆ

ตั้งแต่นั้นมา นายและนางเฉิงรู้สึกทั้งเกรงและกลัวจนไม่กล้าสั่งให้เด็กหญิงคนรับใช้ฆ่าสัตว์อีก และสองสามีภรรยาก็ไม่กล้ากินเนื้อตะพาบน้ำอีกเลย.

๕๗

ตะขาบฟังธรรม

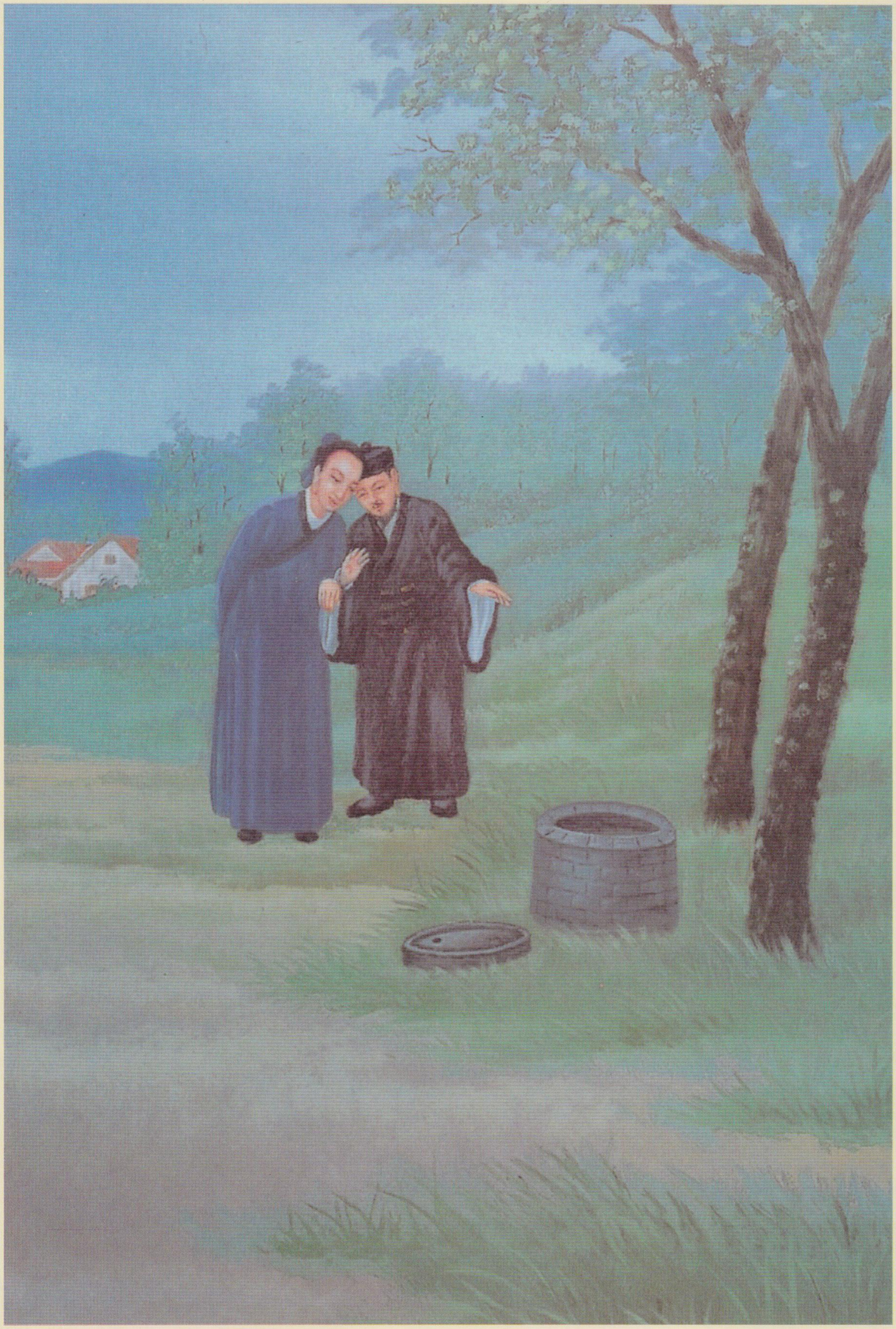
ในสมัยราชวงศ์หมิง ปีที่ ๔ มีพระเถระผู้อาวุโสรูปหนึ่งนามว่า *"เหลียนฉือ ต้าซือ"* ครั้งหนึ่งท่านเห็นชาวบ้านหิ้วตะขาบหลายสิบตัว ซึ่งถูกมัดทั้งหัวทั้งหางด้วยเชือกจนแน่นเพื่อนำไปขายที่ตลาด ท่านมีจิตเมตตาสงสารจึงขอซื้อมาปล่อยตะขาบส่วนใหญ่ใกล้จะตาย แต่มีอยู่ตัวหนึ่งได้แหงนหน้ามองดูท่านแล้วคลานหนีไป

คืนหนึ่งต่อมาขณะที่พระอาจารย์ เหลียนฉือ ต้าซือ กำลังสนทนาธรรมอยู่กับอุบาสกผู้ใกล้ชิดคนหนึ่งอยู่ ทั้งสองได้เห็นตะขาบไต่ขึ้นมาอยู่ข้างฝาผนัง อุบาสกผู้นั้นจึงลุกขึ้นไปหยิบไม้มาตีที่ข้างฝาเพื่อขู่ให้มันหนีไป แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรตะขาบตัวนั้นก็ไม่ยอมไป

พระเถระผู้มีใจโอบอ้อมอารีย์จึงได้พูดขึ้นว่า

"เจ้าตะขาบเอ๋ย....ใช่เจ้าหรือไม่ที่อาตมาปล่อยไป
หากเจ้ามาด้วยใจที่สำนึกในบุญคุณแล้วล่ะก็จะไม่มีใครขับไล่
ฉะนั้นจงตั้งใจฟังคำของอาตมาให้ดี
สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้
ของที่มีค่าสูงสุดก็คือ "ชีวิต"
ไม่ว่าใครต่างก็รักและหวงแหนชีวิตตน
หากผู้ใดปราศจากจิตเมตตาเสียแล้ว
ชาติหน้าก็ต้องเกิดเป็นเสือเป็นหมาป่า
ผู้ใดมีจิตที่คิดแต่จะมุ่งร้ายทำลายผู้อื่น
ต่อไปก็ต้องเกิดเป็นงูเป็นแมลงป่อง
เวลานี้แม้เจ้าจะเป็นสัตว์เดรัจฉาน
แต่หากขจัดเอาจิตใจที่ไม่ดีออกไปได้ไม่คิดทำร้ายผู้อื่น
ในภายหน้าเจ้าก็จะสามารถเกิดใหม่ได้ร่างเป็นมนุษย์
ด้วยใจที่สื่อถึงกันอาตมาหวังว่าเจ้าคงเข้าใจ..."

เมื่อพระอาจารย์ผู้อาวุโสกล่าวอรรถาธรรมจบลง ตะขาบตัวนั้นก็ค่อยๆ คลานจากไป ฝ่ายอุบาสกผู้มาเยือนก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกพร้อมกับพูดขึ้นว่า *"แปลกประหลาดเหลือเกิน!...ทำไมตะขาบจึงสามารถเข้าใจธรรมะได้?"*

๕๘

สุนัขจิ้งจอกทดแทนบุญคุณ

ในอดีตมีอาจารย์คนหนึ่ง หลงใหลเวทมนต์คาถาจนเกิดมิจฉาทิฐิ เห็นผิดเป็นชอบ ไม่แบ่งแยกดีชั่ว ตลอดเวลาที่ผ่านไปไม่ใส่ใจกับการประพฤติปฏิบัติธรรม วันทั้งวันเอาแต่แสวงหาอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อยากอยู่เหนือผู้อื่น

วันหนึ่งอาจารย์ผู้นี้ ได้ทดลองปรุงยาขนานหนึ่งซึ่งตนได้ยินมาว่า หากกินแล้วจะเป็นอมตะไม่มีวันตายและมีอิทธิฤทธิ์สามารถเหาะเหินเดินอากาศดำดินได้ เขาจึงอยากพิสูจน์ให้รู้สรรพคุณแต่ก็กลัวว่าตัวเองจะเป็นอันตราย จึงใช้วาจาร้อยเล่ห์เกลี้ยกล่อมให้ชายซื่อคนหนึ่งกินยานั้น และออกอุบายหลอกให้เขาลงไปอยู่ในบ่อที่แห้ง แล้วกลิ้งฝาหินมาปิดขังไว้

ชายซื่อผู้น่าสงสารนั่งตัวสั่นด้วยความตกใจกลัวเมื่อถูกขังอยู่ก้นบ่อลึก เขาใช้เวลาหลายวันเพื่อพยายามหาทางออกแต่ก็จนปัญญา ท่ามกลางความมืดความเหนื่อยอ่อนและหิวโหยขณะที่กำลังจะสิ้นหวัง ทันใดนั้นก็มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งปรากฏกายขึ้นในบ่อ และพูดกับเขาว่า

“ไม่ต้องกลัว....ข้าฯมาเพื่อแนะวิธีให้ท่านออกไปจากที่นี่
ท่านจงตัดความหวาดวิตกกังวลเสียให้หมด
แล้วสำรวมสมาธิประสานกายใจให้เป็นหนึ่ง
เพ่งกระแสจิตไปยังแสงสว่างตรงรูบนฝาบ่อ
หากท่านทำตามที่ข้าฯบอกด้วยความมั่นคงแน่วแน่ ก็จะสามารถออกไปจากบ่อนี้ได้
ที่ข้าฯมาวันนี้ ก็เพื่อตอบแทนพระคุณของท่านเพราะครั้งหนึ่งในอดีตท่านได้เคยช่วยชีวิตข้าฯจากคนล่าสัตว์ ทำให้ข้าฯสามารถจำศีลภาวนาได้สำเร็จ”

เมื่อกล่าวจบภาพของสุนัขจิ้งจอกก็จางหายไป ชายคนซื่อได้ปฏิบัติตามคำแนะนำนั้นอยู่หลายวัน จนบังเกิดมโนฤทธิ จิตมีพลังอำนาจสามารถพาตัวเองขึ้นจากบ่อได้สำเร็จ

อาจารย์เจ้าเล่ห์เมื่อทราบเรื่องก็ดีอกดีใจเพราะหลงเข้าใจว่ายาที่ตนปรุงขึ้นนั้นมีฤทธิ์วิเศษจริงเขาคิดจะใช้อวดให้คนทั้งหลายได้รับรู้และยกย่องว่าตนเป็นผู้วิเศษจึงป่าวประกาศไปทั่ว

เมื่อชาวบ้านมาชุมนุมกันมากมายแล้ว อาจารย์ผู้หลงผิดก็ลงไปในบ่อพร้อมกับยาของตน เขาสั่งให้คนนำฝาหินมาปิดบ่อไว้จนแน่นสนิท

ประชาชนต่างรอดูเรื่องอัศจรรย์กันอย่างใจจดใจจ่อ จนกระทั่งเวลาผ่านไปนานมากก็ไม่มีวี่แววว่าอาจารย์จะสามารถขึ้นจากบ่อได้ตามที่คุยอวดไว้ ผู้คนจึงทยอยกันกลับไปหมด

ครึ่งเดือนผ่านไป ชาวบ้านที่ทนรอไม่ไหวจึงช่วยกันยกฝาหินที่ปิดปากบ่อออก ภาพ

ที่ทุกคนเห็นก็คืออาจารย์เจ้าเล่ห์นอนตายอยู่ก้นบ่อ ศพเน่าจนขึ้นอืดเหม็นคละคลุ้งไปหมด

เฮ้อ!....คิดร้ายหลอกลวงผู้อื่น หารู้ไม่ว่าเขารอดมาได้เพราะมีบุญกุศลคุ้มครอง สุดท้ายกลับต้องมาตายด้วยแผนชั่วของตัวเอง!

อย่าติว่าความดีนั้นช่างเล็กน้อย
จึงไม่คิดอยากจะทำเสียเลย
ทำดีโดยไม่หวังผลตอบแทน
เช่นนี้ คือ ***"มีจิตที่เมตตา"***

๕๙

เบื้องบนให้อภัย

ในสมัยราชวงศ์ชิง ข้าราชการชื่อ **ตู่ ฉิน อู้** มีตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการ

ตอนที่เขายังไม่เข้ารับราชการได้ล้มป่วย แม้หมอผู้เชี่ยวชาญมากมายมารักษา ก็ไม่ดีขึ้น จวบจนกระทั่งอาการเพียบหนักเขาจึงรวบรวมกำลังใจทั้งหมด ขอสำนึกในความผิดต่อเบื้องบนที่ได้เคยกระทำบาปกรรมทั้งหลาย แล้วตั้งปณิธานอย่างมั่นคงว่า

"ข้าพเจ้าจะสร้างแต่ความดีทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรและไม่ว่าจะต่อผู้ใด"

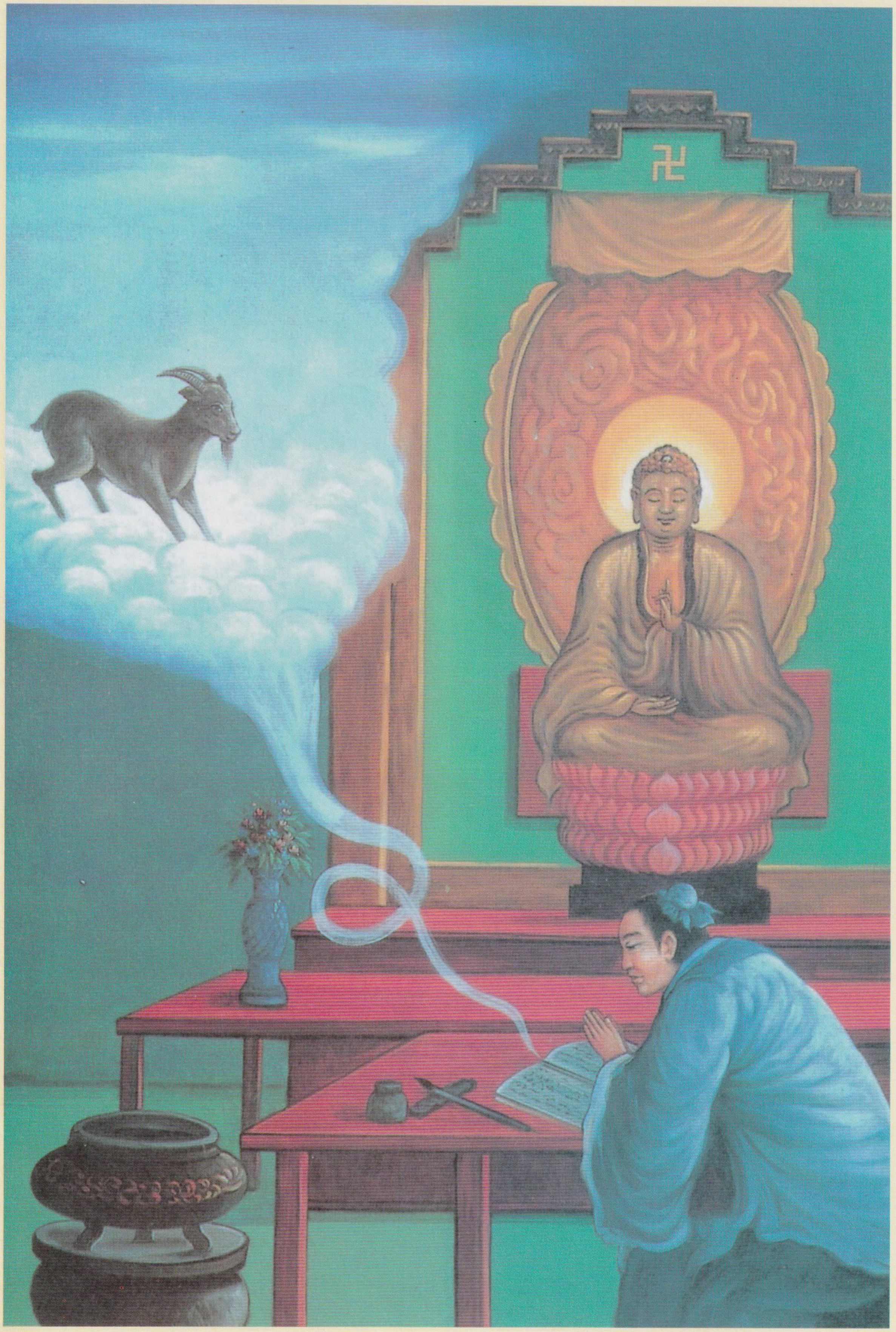
กลางดึกคืนนั้น ตู่ ฉิน อู้ ได้นิมิตเห็น พระโพธิสัตว์กวนอิม เสด็จมาปรากฏและตรัสกับเขาว่า

"เมื่ออดีตชาติในสมัยแผ่นดินของ ฉู่ หวง อ๋อง ผู้ชั่วร้าย เจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ แต่ก็มักจะก่อเหตุให้ผู้คนแตกความสามัคคีและฆ่าสัตว์เป็นอาจิณ วิบากกรรมจึงส่งผลให้ชาตินี้เจ้าต้องอายุสั้น ยังดีที่แม้แต่กำลังป่วยหนักเจ้ายังรู้สำนึกบาป และมีความตั้งใจแน่วแน่คิดจะสร้างความดี

"เมื่อเจ้าไม่อาจล่วงรู้ว่าความดีที่จะสามารถช่วยชีวิตเจ้าได้นั้นคืออะไร เราจึงมาเพื่อบอกแก่เจ้าว่า มีเพียงการช่วยปลดปล่อยชีวิตสรรพสัตว์ทั้งหลายให้รอดตายเท่านั้น ที่เป็นมหากุศลยิ่งใหญ่อันจะส่งผลให้เจ้าอายุยืนและมีชีวิตที่รุ่งโรจน์ประสบแต่ความสุขต่อไปได้"

พอตื่นขึ้นมา ตู่ ฉิน อู้ ก็ยังจดจำพระโอวาทที่พระโพธิสัตว์กวนอิมทรงโปรดเมตตาชี้แนะได้อย่างครบถ้วน เขาจึงสั่งให้ทุกคนในบ้านห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นอันขาด แล้วสร้างบุญกุศลปล่อยสัตว์ตลอดมา

ไม่นานนักสุขภาพของเขาก็แข็งแรงเป็นปกติ และในฤดูหนาวปีนั้น ตู่ ฉิน อู้ ได้เข้ารับราชการ มีความเจริญรุ่งเรืองจนกระทั่งได้รับตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการแผ่นดิน

๖๐

เขียนคัมภีร์ ลดกรรม

ในสมัยราชวงศ์ถัง มีข้าราชการหนุ่มชั้นผู้น้อยคนหนึ่งนามว่า **พันกั่ว** วันหนึ่งเขากับเพื่อนๆ ออกไปเที่ยวเล่นที่ชายทุ่งเห็นแพะตัวหนึ่งกำลังกินหญ้าอยู่ใกล้ๆ กับหลุมฝังศพ พันกั่วมองดูรอบๆ ไม่เห็นคนเลี้ยงจึงชักชวนเพื่อน ให้ช่วยกันจับแพะกลับไป

แต่แพะเมื่อถูกคนแปลกหน้าลากจูงไปก็ร้องขึ้นไม่ยอมหยุด ข้าราชการหนุ่มกลัวว่าเจ้าของแพะจะได้ยิน เขาจึงใช้มือจับลิ้นแล้วกระชากอย่างแรง จนลิ้นของมันขาด! แพะที่น่าสงสารเจ็บปวดทรมานแสนสาหัสมิหนำซ้ำยังถูกฉุดกระชากลากถูไปตลอดทาง เมื่อถึงบ้านเขาก็จัดการฆ่าแพะทำอาหารเลี้ยงเพื่อนฝูงเป็นที่สนุกสนาน

เวลาผ่านไปครึ่งปี พันกั่วก็มีอาการประหลาด อยู่ดีๆ ลิ้นของเขาก็หดสั้นลงๆ จนเหมือนคนไม่มีลิ้น เขาตัดสินใจลาออกจากราชการ เพื่อกลับไปบ้านเดิมที่อำเภอ ฟู่ ผิง

เมื่อเขานำหนังสือลาออกไปยื่นต่อท่านนายอำเภอผู้เป็นหัวหน้า ท่านอ่านดูแล้วก็ยังคลางแคลงใจสงสัยว่า พันกั่ว จะโกหก จึงสั่งเขาอ้าปากให้ดู ท่านนายอำเภอรู้สึกฉงนสนเท่ห์แทบไม่น่าเชื่อสายตาตนเองที่เห็นลิ้นของลูกน้องหดเล็กเหลือเท่าเมล็ดถั่ว ท่านจึงได้ซักถามเขาถึงความเป็นมา แต่อนิจจา... พันกั่วพูดไม่ได้เสียแล้ว เขาพยายามใช้พู่กันเขียนเรื่องราวทั้งหมดลงบนกระดาษ

เมื่อได้อ่านดู นายอำเภอผู้บังคับบัญชาก็รู้สึกเวทนายิ่งนัก ท่านจึงแนะนำเขาว่า ***"เมื่อกลับไปอยู่บ้านแล้ว เธอจงใช้เวลาทั้งหมดคัดลอกพระคัมภีร์ ที่สั่งสอนให้คนช่วยชีวิตสัตว์ออกแจกจ่ายเผยแพร่แก่คนทั้งหลาย อันจะนำมาซึ่งกุศลบารมีเพื่อไถ่โทษบาปกรรมที่เคยก่อไว้"***

พันกั่ว พยักหน้ารับคำสั่งของหัวหน้า ตั้งแต่นั้นมาทุกๆวัน เขาคัดลอกพระคัมภีร์แจกจ่ายผู้คนมากมาย พร้อมกับตั้งใจสำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำ และถือศีลกินเจสวดมนต์ภาวนาไม่ขาด

หนึ่งปีต่อมา ลิ้นที่หดหายไปของเขาก็ค่อยๆ โตขึ้นทีละนิดๆ จนกระทั่งเขาสามารถพูดได้เป็นปกติ พันกั่วรู้สึกดีใจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ เขาจึงเดินทางกลับไปเพื่อกราบคารวะต่อท่านนายอำเภอ ผู้ที่เมตตาชี้แนะหนทางแก่เขาจนสามารถสลายบาปกรรมลงได้ ท่านนายอำเภอเห็นพันกั่ว ผู้เคยเป็นลูกน้องในบังคับบัญชามีอุปนิสัยใจคอเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ท่านจึงแต่งตั้งให้เข้ารับราชการในตำแหน่งที่สูงกว่าเดิม

พันกั่วปฏิบัติงานในหน้าที่ราชการด้วยความวิริยะอุตสาหะและประสบความเจริญรุ่งเรืองจนมีตำแหน่งใหญ่โตอยู่ในราชสำนัก เขาไม่เคยลืมประสบการณ์ที่ผ่านมาในชีวิตเลย จึงได้เขียนเรื่องราวนี้ลงในบันทึก ซึ่งตรงกับปีที่ ๘ แห่งรัชกาล เจิน กวน เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติแก่อนุชนรุ่นหลังสืบไป

๖๑

ผลของเมตตาจิต

คนแซ่ ฟั่น อาศัยอยู่ในมณฑล เจียงซู ภรรยาของเขาได้ป่วยเป็นวัณโรค อาการหนักมากใกล้จะตายแต่มีหมอแนะนำให้ใช้มันสมองของนกกระจอก ๑๐๐ ตัว มากินเป็นยาและต้องกินให้ได้ครบตามจำนวนภายใน ๒๑ วัน จะขาดไปสักตัวเดียวก็ไม่ได้ มิเช่นนั้นการรักษาก็จะไร้ผล

นายฟั่น ผู้เป็นสามีจึงรีบออกไปหาซื้อนกกระจอกจนได้ครบ ๑๐๐ ตัว เขาตั้งใจจะนำมาใช้รักษาภรรยาผู้เป็นที่รักยิ่งของตน แต่เมื่อภรรยาของเขาทราบก็โกรธเคืองมาก และพูดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้าคนเดียวก็มีชีวิตเดียว แต่เพียงเพื่อรักษาชีวิตตัวเองเอาไว้ กลับต้องทำลายชีวิตผู้อื่นถึงหนึ่งร้อยชีวิต เช่นนี้แล้วข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่า นกกระจอกแม้แต่ตัวเดียวข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมให้ท่านฆ่า และหากแม้นว่าท่านรักข้าพเจ้าอย่างแท้จริง ก็จงปล่อยนกทั้งหมดไปเถิด ทำได้เช่นนี้ข้าพเจ้าถึงจะสบายใจและเป็นสุข"

ฝ่ายสามีเมื่อได้ฟังคำวิงวอนของภรรยาแล้วก็ใจอ่อน เขาจึงตัดสินใจปล่อยนกไปทั้งหมด หลังจากนั้นไม่นานนักภรรยาของเขาก็มีอาการดีขึ้น โรคร้ายก็ค่อยๆทุเลาลงและหายไปอย่างน่าอัศจรรย์ โดยที่นางไม่ได้กินยาใดๆเลย

ในปีต่อมา ภรรยาของเขาก็ได้ให้กำเนิดลูกชายที่น่ารักน่าเอ็นดูคนหนึ่ง แต่สิ่งที่สร้างความประหลาดใจให้กับสองสามีภรรยาอย่างมากก็คือ ที่กลางฝ่ามือของทารกน้อยมีรอยปานแดงเป็นรูปนกปรากฏชัดอยู่ทั้ง ๒ ข้าง

จะเห็นได้ว่า อานิสงสแห่งคุณความดีที่ทั้งคู่ปล่อยนกไปถึงหนึ่งร้อยชีวิต ไม่ใช่เพียงช่วยให้ภรรยาของเขาหายป่วย แต่ยังได้ลูกชายอีกคนหนึ่งด้วย กล่าวได้ว่า ในครอบครัวเดียวมีเรื่องที่น่ายินดีเกิดขึ้นถึง ๒ เรื่อง.

๖๒

กุศลของบรรพบุรุษ

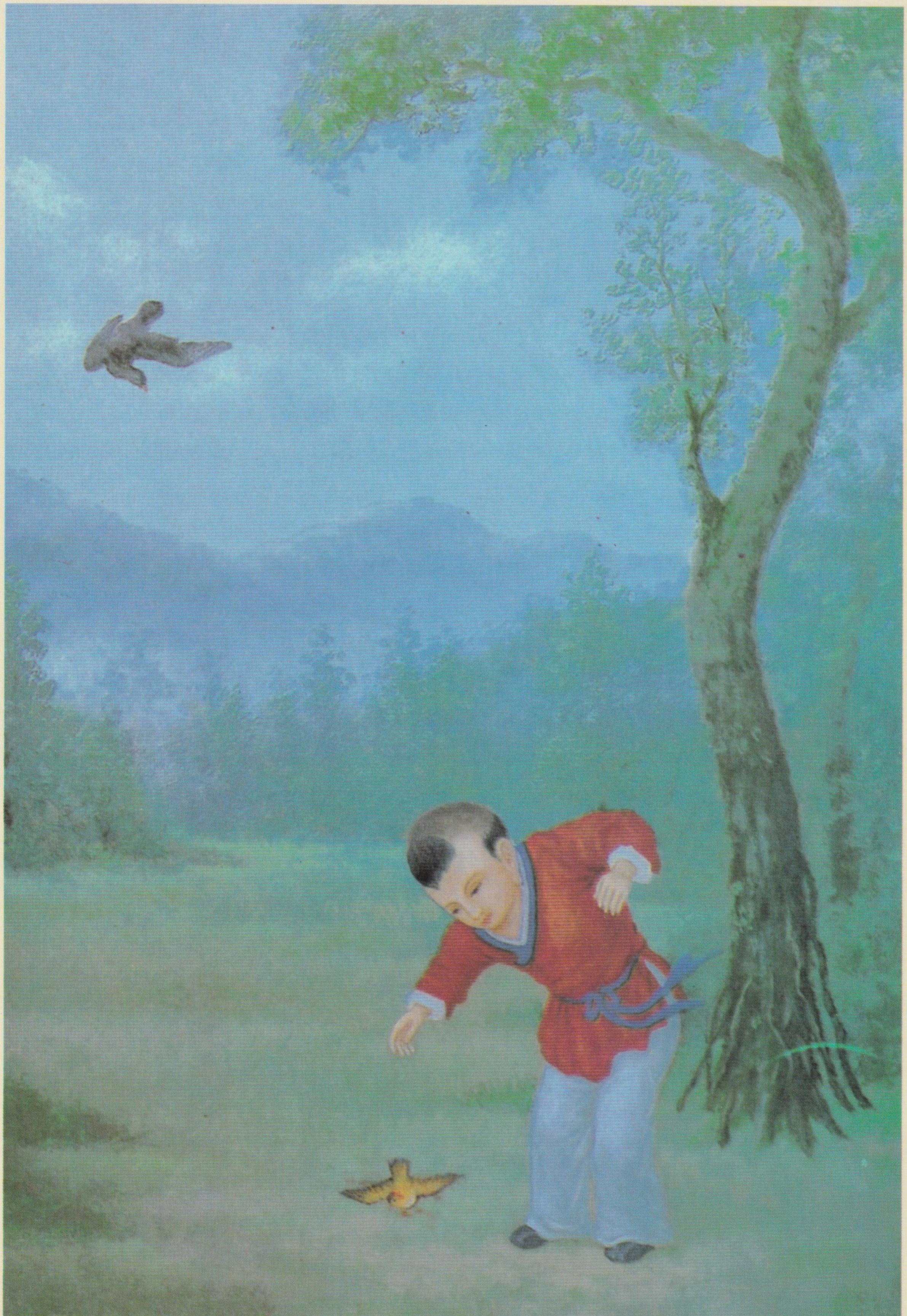
หั่น ซือ เนิ่น เป็นข้าราชการอยู่ในมณฑล เจียงซู นับย้อนขึ้นไปตั้งแต่บรรพบุรุษแต่ละรุ่นลงมาล้วนลำบากยากจนมาก บรรพชนหลายชั่วคนของเขาสร้างบ้านเรือนอยู่ใกล้ๆ กับป่าช้านอกเมือง

ครั้นสืบต่อมาถึงรุ่นคุณปู่ของ หั่น ซือ เนิ่น ท่านเป็นคนมีนิสัยชอบปล่อยสัตว์แม้ว่าจะฐานะยากจน แต่ทุกๆ วันเวลาเช้าตรู่ ท่านจะถือไม้กวาดออกไปกวาดหอยโข่งที่คลานอยู่ บนทางเดินใกล้ลำธารให้มันลงไปอยู่ในน้ำ เพื่อจะได้รอดพ้นจากการถูกชาวบ้านเก็บไปกิน บางครั้งคุณปู่ต้องเดินกวาดไปเป็นระยะทางไกลเป็นสิบ ๆลี้ แม้กระนั้นท่านก็ยังคงอดทนต่อความหิวและความเหน็ดเหนื่อย ท่านผู้เฒ่าพากเพียรปฏิบัติเช่นนี้อยู่ทุกวันไม่เคยขาดเป็นเวลาถึง ๔๐ ปี จนกระทั่งล่วงลับจากโลกนี้ไป

กาลเวลาผ่านมาจนถึงรุ่นของ หั่นซือเนิ่น ผู้เป็นหลาน ก่อนที่เขาจะได้รับราชการปีนั้นเขาได้ฝันเห็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์องค์หนึ่งกล่าวกับเขาว่า

“ปู่ของเจ้าช่วยเหลือสัตว์เป็นเวลาถึง ๔๐ ปี มีกุศลมากมายมหาศาล ต่อไปในภายหน้าลูกหลานจะได้เป็นข้าราชการมีแต่ความเจริญรุ่งเรือง โดยเฉพาะตัวเจ้าจะได้เป็นถึงผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน”

ต่อมาความฝันนั้นก็ปรากฏเป็นจริง หั่นซือเนิ่น ได้รับพระราชโองการแต่งตั้งให้เป็นถึงมหาอุปราช ออกไปปกครองเมืองขึ้นหน้าด่าน ท่านปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตสร้างคุณงามความดีแก่ชาติบ้านเมืองจนได้รับพระราชทานป้ายอาญาสิทธิ์จากองค์จักรพรรดิ์ให้ลูกหลานทุกคนในวงศ์ตระกูลมีสิทธิ์เข้ารับราชการสืบต่อกันไป

ลูกหลานกำไลหยก

ในสมัยราชวงศ์ฮั่น ณ ดินแดนแถบทิศเหนือบนเทือกเขา หัว อิน ซัน สามีภรรยาสกุล **"หยาง"** เป็นชาวไร่ชาวนาได้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง ทั้งสองตั้งชื่อให้ว่า **"หยางเปา"**

หยางเปา เกิดในท่ามกลางธรรมชาติที่แวดล้อมด้วยทิวเขาอันเงียบสงบ ซึ่งกล่อมเกลาจิตใจของเด็กน้อยให้งดงามละเอียดอ่อน ครั้นเติบโตเจริญวัยมีอายุได้ ๙ ขวบ เขามีจิตใจเมตตาโอบอ้อมอารีย์ น่ารักเฉลียวฉลาด ไม่ว่าใครได้พบเห็นก็รักใคร่เอ็นดู

วันหนึ่ง ขณะที่หยางเปากำลังเดินเล่นอยู่ตามไหล่เขา ก็พบนกกระจิบตัวหนึ่งได้รับบาดเจ็บตกอยู่ที่พื้นมิหนำซ้ำยังถูกฝูงมดรุมกัดจวนจะสิ้นใจ หนูน้อยรู้สึกสงสารจับใจจึงรีบตรงเข้าไปประคองนกน้อยนั้นทันที แล้วค่อยๆ ปัดมดออกไปจนหมด

เมื่อกลับถึงบ้าน เขาก็เก็บกิ่งไม้ไผ่มาทำกรงเพื่อให้นกพักอาศัย ทุกๆ วันเด็กน้อยจะเก็บดอกไม้สีเหลืองซึ่งเป็นยาสมุนไพรมารักษา เวลาผ่านไปไม่นานนกกระจิบตัวนั้นก็หายดีเป็นปกติ มีขนขึ้นเต็มดูสวยงามดังเดิม เขาจึงปล่อยให้มันบินขึ้นสู่ท้องฟ้าอีกครั้ง

อยู่มาคืนหนึ่ง หยางเปา ได้ฝันไปว่า มีกุมารน้อยล่องลอยจากฟ้าลงมาคารวะขอบคุณเขา และกล่าวว่า

"ท่านผู้มีพระคุณ...ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาทของพระองค์ธรรมมารดาเจ้า ขณะที่กำลังจะกลับสู่สวรรค์ ได้ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บ นับว่าโชคดีที่ท่านผู้มีเมตตามาพบและช่วยเหลือข้าพเจ้าเอาไว้...พระคุณครั้งนี้ตอบแทนไม่หมด

แต่วันนี้ข้าพเจ้ามามอบกำไลหยก ๔ อัน เพื่อแสดงความคารวะต่อท่าน ต่อไปภายหน้าลูกหลานในวงศ์ตระกูลของท่านจะมีแต่ความสะอาดบริสุทธิ์เจริญรุ่งเรือง พวกเขาจะรับใช้แผ่นดินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต"

วันเวลาผ่านไป เมื่อหนูน้อยหยางเปาเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็ได้สร้างครอบครัวที่อบอุ่นและเป็นสุข เขามีอายุยืนยาวได้เห็นลูกหลานถึง ๔ รุ่น คือ.

"หยางเจิ้น รุ่นลูก"

"หยางปิ้ง รุ่นหลาน"

"หยางซื่อ รุ่นเหลน"

"หยางปิ๋ว รุ่นลูกของเหลน"

ลูกหลานทั้ง ๔ รุ่นล้วนได้เป็นใหญ่เป็นโต ข้าราชการตระกูลหยางทุกคน รับใช้ชาติบ้านเมืองด้วยความซื่อสัตย์สุจริตมาตลอด จนมีชื่อเสียงเกียรติคุณขจรขจายไปทั่วแผ่นดิน

ผู้รู้ทั้งหลายจึงกล่าวว่า ***"ลูกหลานตระกูลหยางรุ่งเรือง ก็เพราะคุณความดีมีเมตตาจิตของท่านบรรพชน "หยางเปา" ที่ได้รักษานกน้อยบาดเจ็บเพียงตัวเดียว"***

๖๔

ปล่อยงูได้ลูกแก้ว

ในสมัยราชวงศ์ฮั่น มีท่านอ๋องพระองค์หนึ่งได้รับสนองพระราชโองการ จากองค์จักรพรรดิแต่งตั้งให้เป็นราชทูตเพื่อไปเจริญสัมพันธไมตรีกับแคว้นต่างๆ

ครั้งหนึ่ง ในระหว่างที่ท่านอ๋องเดินทางผ่านทะเลทรายอันร้อนระอุ ได้พบงูตัวหนึ่งกำลังดิ้นกระเสือกกระสน พยายามจะไปให้ถึงแอ่งน้ำใกล้ๆ พระองค์สังเกตเห็นว่ามันได้รับบาดเจ็บที่หัวมีเลือดไหล และอ่อนระโหยโรยแรงเต็มที่ ท่านอ๋องราชทูตจึงทรงหยุดพักการเดินทางแล้วนำยาสมุนไพรมาทารักษาให้ หลังจากนั้นพระองค์ก็ใช้ไม้เท้าค่อยๆ ประคองงูตัวนั้นลงไปในแอ่งน้ำ มันจึงสามารถฟื้นตัวและว่ายตามน้ำไป

อีกหลายเดือนต่อมา เมื่อท่านอ๋องเดินทางกลับจากหัวเมืองชายแดนผ่านมาที่เดิมก็พบงูตัวที่ท่านเคยช่วยเหลือมาคอยท่าอยู่ ปากของมันคาบลูกแก้วลูกหนึ่งเอาไว้ ครั้นเหลือบเห็นท่านอ๋องผู้มีพระคุณเข้ามาใกล้ มันจึงคายลูกแก้ววางลงบนพื้นทราย ลูกแก้วนั้นยามต้องแสงอาทิตย์ก็ส่องประกายระยิบระยับดูสวยงาม ท่านอ๋องทรงเป็นผู้มีจิตใจงดงามสะอาดหมดจดพระองค์ช่วยเหลือผู้อื่นโดยมิได้หวังสิ่งตอบแทน เมื่อเห็นงูนำลูกแก้วมามอบให้เพื่อเป็นการตอบแทนที่เคยช่วยชีวิต ท่านก็มิกล้ารับไว้แต่อย่างใด

ในคืนนั้นท่านอ๋องได้หลับฝันไปว่า ท่านออกไปเดินเล่นแต่ไม่ทันสังเกตจึงเหยียบถูกงูตัวหนึ่งเข้า ครั้นตกใจสะดุ้งตื่นกลางดึกพระองค์ก็ต้องประหลาดใจมาก เพราะบนเตียงข้างๆกายมีลูกแก้วมณี ๑ คู่วางอยู่ ลูกแก้วนั้นขนาดโตเท่าผลท้อและกำลังสาดแสงสว่างสีนวลกระจายไปทั่วห้อง ช่างน่าอัศจรรย์ใจเสียจริงๆ

นับตั้งแต่นั้นมาข้าราชบริพารทั้งหลายจึงขนานนามท่านอ๋องผู้มีพระทัยเมตตาอารีย์ว่า ***“ท่านราชทูตแห่งมณีคู่เรืองแสง”***

๖๕
เสียงคำอำลา

ในสมัยราชวงศ์ ซัง มีนายอำเภอท่านหนึ่งแซ่ **พัน** เป็นคนที่ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรม ทุกวันหลังจากเสร็จสิ้นภาระกิจการงาน ท่านชอบศึกษาพระคัมภีร์ของพระสมันตภัทรโพธิสัตว์ ซึ่งอบรมให้เราหมั่นสำนึกตนอยู่เนืองๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสอนให้มนุษย์ทุกคนมีความเมตตากรุณาต่อทุกชีวิตในโลก อันเป็นจิตเมตตาที่กว้างใหญ่ดุจฟ้าดิน

ตั้งแต่เริ่มเข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอ ท่านได้ติดประกาศสั่งห้ามมิให้จับสัตว์ไม่ว่าจะเป็นสัตว์บกหรือสัตว์น้ำ หากผู้ใดฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษ เพราะฉะนั้นทุกหนทุกแห่งที่นายอำเภอท่านนี้ไปปกครองดูแล สัตว์ทั้งหลายก็จะมีชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขไม่ต้องกลัวถูกคนทำร้าย บรรดาสัตว์น้ำพวก ปลา ปู กุ้ง หอย ก็พากันแหวกว่ายไปมาอย่างสบายๆ

เวลาแห่งความสุขมันช่างสั้นเสียเหลือเกิน วาระที่นายอำเภอผู้ใจบุญจะต้องโยกย้ายไปประจำอยู่ในเมืองอื่นก็ได้เวียนมาถึง กลางดึกคืนนั้นท่านหลับฝันไปว่า ในแม่น้ำลำธารและป่าเขา มีเสียงของสัตว์มากมายหลายหมื่นชีวิตร่ำร้องดังออกมาว่า

"ท่านผู้มีเมตตาจิตกำลังจะจากพวกเราไปแล้ว! ในภายหน้าเราคงจะต้องถูกเข่นฆ่าเอาชีวิตอีกเป็นแน่!

ในความฝันเสียงร้องของสัตว์เหล่านั้นดังสนั่นกึกก้อง สะเทือนถึงฟ้าเบื้องบน นายอำเภอตกใจตื่นขึ้นด้วยความแปลกใจ พอรุ่งเช้าก่อนออกเดินทางท่านจึงเขียนจดหมายฉบับสุดท้ายฝากไว้ว่า

"ผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งที่นี่ต่อจากข้าพเจ้า ขอจงรักษาคำสั่ง ให้คุ้มครองชีวิตสัตว์ทุกประเภทสืบต่อไป"

ในวันนั้นขณะที่นายอำเภอผู้เป็นที่รักของทุกคนกำลังจะจากไปทั่วป่าเขาลำเนาไพรและแม่น้ำลำคลองก็มีเสียงร้องระงมดังกึกก้องอยู่ไม่ขาด ฟังดูประหนึ่งเสียงร่ำไห้คร่ำครวญของผู้ที่ต้องสูญเสียพ่อแม่ผู้มีพระคุณสูงสุดของตนไป

บรรดาข้าราชการพ่อค้าและราษฎรที่มารอส่งท่านนายอำเภอได้ยินกันทั่ว ทุกคนต่างรู้สึกแปลกประหลาดและอัศจรรย์ใจต่อ "เสียงคำอำลา" นั้นยิ่งนัก

๖๖

สายฝนแห่งเมตตา

ท่าน **ซิ่ง ต้าซือ** เป็นพระภิกษุที่ปฏิบัติตนตั้งมั่นอยู่ในศีลอย่างเคร่งครัด ท่านเป็นผู้มีเมตตาจิตสูงและคิดถึงแต่ชีวิตผู้อื่นเสมอ

ครั้งหนึ่ง ท่านพบคนแก่หาบเต่าจำนวนมากผ่านมา เมื่อเห็นแล้วท่านก็รู้สึกสงสาร ไม่อยากให้สัตว์ถูกฆ่าจึงเอาเงินบริจาคของสาธุชนมาซื้อไว้ทั้งหมด แล้วนำไปปล่อยลงในบึงน้ำบนภูเขาหนานผู่โถวซัน อันเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่ง ซึ่งในอดีตพระโพธิสัตว์กวนอิมได้เคยเสด็จมาบำเพ็ญธรรม ผู้คนมากมายทั้งหญิงชาย ต่างมีความเคารพเลื่อมใสพระภิกษุรูปนี้มาก

อยู่มาปีหนึ่งเกิดฝนแล้งน้ำขาดแคลนหนัก ชาวบ้านทั้งหลายพากันหวาดวิตกกังวล กลัวว่าจะไม่สามารถทำนาปลูกข้าวได้ ทุกคนจึงลงความเห็นว่า ต้องฆ่าสัตว์ใหญ่เซ่นไหว้ฟ้าดินเพื่อขอฝน!

ข่าวการทำพิธีฆ่าวัวขอฝนแพร่สะพัดออกไป จนกระทั่งทราบถึงท่าน ซิ่ง ต้าซือ พระภิกษุผู้มีน้ำใจเมตตากรุณา เห็นว่าชาวบ้านญาติโยมยังงมงายกันอยู่ก็รู้สึกสงสาร ท่านจึงเดินทางลงจากวัดบนภูเขาเพื่อมายับยั้งการกระทำของพวกเขาทันที เมื่อมาถึงท่านก็พูดกับชาวบ้านทั้งหมดที่มาร่วมพิธีว่า

"การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตผู้อื่นเพื่อขอฝนนั่นคือบาปใหญ่มหันต์! มันกลับจะนำภัยพิบัติร้ายแรงมาสู่ทุกคน หากพวกท่านทั้งหลายหยุดการฆ่าแล้วปล่อยวัวตัวนี้ไปเสีย อาตมาภาพจะเป็นผู้ขอฝนให้เอง"

ชาวบ้านทั้งหลายเมื่อได้ยินคำชี้แจงเช่นนั้นแล้ว จึงปฏิบัติตามคำขอร้องของพระสงฆ์ผู้ที่ตนเคารพนับถือ และแล้วพระอาจารย์ผู้ทรงศีลและมากด้วยบุญญาบารมี จึงสำรวมจิตอันเปี่ยมด้วยมหาเมตตา จุดธูปกำใหญ่อธิษฐานขอฝนต่อฟ้าดิน

ทันทีที่ท่านปักธูปลงบนโต๊ะพิธี อากาศเบื้องบนก็เกิดแปรปรวน เมฆฝนมากมายก่อตัวขึ้นปิดบังแสงตะวันจนมืดครึ้ม สักครู่ฝนก็เทลงมา บันดาลให้แผ่นดินชุ่มฉ่ำเย็นสบายไปทั่วอาณาบริเวณอันกว้าง

หลังจากเหตุการณ์อันเป็นปาฏิหาริย์ผ่านไปไม่นาน ผู้คนจำนวนมากมายก็หลั่งไหลมาปฏิบัติธรรม บำเพ็ญกุศลด้วยการปล่อยสัตว์ตามอย่างท่าน เป็นเหตุให้ทุกครัวเรือนประสบแต่ความร่มเย็นเป็นสุขสืบต่อกันเรื่อยมา

จักจั่นที่พบเห็นอยู่ตามกิ่งไม้
ช่วงชีวิตนั้นแสนสั้น
อยู่ได้เพียงไม่กี่วันก็ต้องตาย
คนที่คิดจะจับมาเพื่อความสนุกเพลิดเพลินควรมีใจคิดสงสาร
มนุษย์ทั้งหลายไม่ว่าร่ำรวยหรือยากจน สูงศักดิ์หรือต่ำต้อย
โง่เขลาหรือฉลาด
สุดท้าย..... ก็มีวันที่ต้องตายจากโลกนี้ไปเช่นเดียวกัน

หลักธรรมคำสอนในคัมภีร์ ในหนังสือธรรมะ
ผู้ใดหมั่นศึกษา หมั่นพิจารณา หมั่นปฏิบัติให้มาก
ก็จะค่อยๆ แปรเปลี่ยนจิตใจและอุปนิสัยให้ดีงาม
เมื่อสามารถเข้าถึง "ธรรม" ก็จะสำนึกในพระคุณของฟ้าดิน
"กฎแห่งกรรม"
ใครทำดี ย่อมได้ดี
ใครทำชั่ว ย่อมได้ชั่ว
เป็นกฎธรรมชาติที่สุด
หากรู้แล้วยังไม่เชื่อ ไม่ปฏิบัติ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ช่วยอะไรไม่ได้
เอาแต่ฆ่าสัตว์ กินสัตว์ ทำลายผู้อื่น
สุดท้าย ต้องจบชีวิตกันอย่างไร....ใครบ้างที่รู้ ?
หากยึดถือแต่ทิฐิตลอดเวลา
สิ่งที่ผิด พูดว่าถูก
สิ่งที่ถูก กลับว่าผิด
ย่อมทำชั่วกันได้ไม่หยุดยั้ง
บาปกรรมจะทบทวีท่วมฟ้า!
สาธุชนผู้ที่สามารถพิจารณาจนเห็นแจ้งในสัจจธรรม
ย่อมจะบังเกิดศรัทธามั่นคง หนักแน่นจริงใจ
สามารถปฏิบัติธรรมไปได้โดยไม่หวั่นไหว
มีความสะอาดทั้ง กาย วาจา ใจ
ใบหน้ายิ้มแย้มเบิกบาน จิตใจดั่งฟ้า
ขอให้ทุกคนศึกษาให้เข้าใจถ่องแท้
ปฏิบัติธรรมะ
พูดธรรมะ
แจกจ่ายหนังสือธรรมะ เพื่อเป็นธรรมทาน
ทำเช่นนี้แล้ว.... ผลบุญย่อมเนืองนอง เป็น **"มหากุศล"**

๖๗

เสียงสวรรค์

ในคัมภีร์ เสี้ยน อี้ จิง เล่มที่ ๑๒ มีจารึกเรื่องราวเล่าไว้ว่า

หลังจากที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ์ปรินิพพานไปได้ไม่นานพระศาสนาของพระองค์ก็แผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวางไม่ว่าพระธรรมคำสอนของพระองค์ประดิษฐานลง ณ ถิ่นแดนแคว้นใด ก็นำพาความร่มเย็นความสงบและสันติสุข ให้บังเกิดขึ้นแก่ทุกชีวิตในดินแดนเหล่านั้น

ครั้งนั้นมีพระสงฆ์ผู้เป็นพุทธสาวกองค์หนึ่ง ตั้งมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมด้วยความวิริยะพากเพียร เคร่งครัดในวิปัสสนาธุระ เจริญสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอมิได้ขาด ทุกวันหลังจากที่ท่านฉันภัตตาหารแล้ว พระสงฆ์องค์นี้จะสำรวมจิตให้สงบนิ่ง แล้วเปล่งเสียง สวดมนต์เพื่อพรรณาหลักธรรมคำสอนโดยน้อมรำลึกถึงองค์สมเด็จพระบรมศาสดา ที่ทรงมีพระหฤทัยเมตตากรุณาต่อเวไนยสัตว์ทั้งปวง

กระแสเสียงของท่านดังกังวานไพเราะยิ่งนักสุดจะเอ่ยพรรณา ในเวลานั้นเองมีนกตัวหนึ่งบินผ่านมา พอได้ยินเสียงสวดมนต์อันเสนาะเพราะพริ้งราวกับเสียงสวรรค์ ก็สะดุดหยุดบินค่อยๆ ร่อนลงจับอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ๆ แล้วเงี่ยหูสะดับฟังนิ่งไม่ขยับเขยื้อนไปไหน

นับจากนั้นเป็นต้นมา นกตัวนี้ก็หมั่นเพียรบินมาฟังพระสงฆ์สวดมนต์เป็นประจำมิได้ขาด ตราบจนกระทั่งวันหนึ่งหลังจากที่ฟังพระสงฆ์สวดจบ ขณะที่กำลังจะบินกลับรังระหว่างทางได้ถูกพรานล่าสัตว์ยิงตกลงมาสิ้นชีวิต!

แต่ด้วยอานิสงส์ที่ก่อนจะตาย นกตัวนี้ได้รับฟังเสียงสวดมนต์อันไพเราะติดตรึงใจเมื่อจิตญาณออกจากร่าง ก็ไปจุติเป็นเทพบุตร มีรูปร่างสง่างาม ได้อยู่เสวยสุขในทิพยวิมานแดนสวรรค์

ครั้นเทพบุตรผู้เปี่ยมสุขได้ย้อนระลึกถึงเรื่องราวทั้งหมดของตนในอดีตชาติ ก็ยังตรึงใจในเสียงสวดมนต์อันไพเราะของพระสงฆ์สาวกองค์นั้นจึงตั้งจิตอธิษฐานเนรมิตธูปหอมกำใหญ่ให้จุดขึ้น แล้วประคองไว้ในมือล่องลอยจากสรวงสวรรค์สู่โลกมนุษย์

เมื่อมาถึงสถานที่เจริญภาวนาของพระสงฆ์พุทธสาวกองค์นั้นกลิ่นธูปจากแดนสวรรค์ที่นำมาก็กระจายหอมกรุ่นไปทั่วอาณาบริเวณโดยรอบ เทพบุตรผู้มีรัศมีเรืองรองสง่างาม พนมมือทั้งสองประคองธูปขึ้น แล้วก้าวเดินเข้าไปพบพระสงฆ์ที่ตนเคารพยิ่งพร้อมกับกล่าวว่า

"ข้าแต่สมณะผู้เป็นพุทธสาวก
ข้าพเจ้าได้นำธูปหอมมาเพื่อแสดงความคารวะ

ด้วยใจชื่นชมในน้ำเสียงสวดมนต์อันไพเราะเสนาะโสตของท่าน

ขอพระคุณเจ้าผู้เจริญ....โปรดรับการถวายบูชาของข้าพเจ้าในครั้งนี้ด้วยเถิด"

พระสงฆ์นั้นรับการคารวะด้วยความยินดี แล้วจึงเชื้อเชิญให้เทพบุตรผู้มาเยือนอยู่สนทนาธรรม ท่านได้กล่าวว่า

"เสียงสวดเจริญพระพุทธมนต์ ที่ได้พรรณาถึงสัจจธรรมคำสอน

อันองค์สมเด็จพระบรมศาสดาอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ดีแล้ว

ผู้ที่มาได้ยินได้ฟัง ก็จะตื่นจากความหลง

ครั้นสิ้นอายุขัยตายจากโลกนี้ไป ก็จะสามารถไปเกิดอยู่ในสุคติภพแดนสวรรค์

หากท่านเทพบุตรผู้มีรากบุญ หมั่นพิจารณาพระธรรมนั้นอยู่เนือง ๆ

ย่อมสามารถบรรลุผลอันสูงสุดได้

แสงแห่งพุทธธรรมนั้นแผ่รัศมีอันสว่างไสวไปทั่วมหาอนันตจักรวาล

เพื่อส่องนำทางให้เวไนยสัตว์ทั้งปวงสู่ความพ้นทุกข์

ได้พบกับความสงบสุขชั่วนิรันดร"

หลังจากที่เทพบุตรกลับขึ้นสวรรค์แล้ว ก็ตั้งจิตบำเพ็ญเพียรพิจารณาใคร่ครวญหลักธรรมคำสอนที่ได้ยินได้ฟังมาทั้งหมด ตามคำชี้แนะของพระสงฆ์องค์นั้นอย่างสม่ำเสมอ ไม่นานก็สามารถบรรลุธรรมเข้าสู่ "นิพพาน" อันเป็นแดนบรมสุขได้ในที่สุด

สาธุชนทั้งหลายหากรู้จักคิดให้ดี ก็ย่อมจะเข้าใจได้ว่า

"แม้จะมีร่างเป็นเพียงนกตัวหนึ่ง

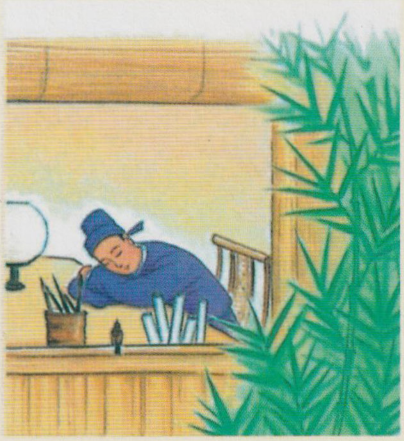
ยังมีความมุ่งมั่นตั้งใจจริง ไม่เปลี่ยนแปลง

อาศัยการได้ยินได้ฟังอย่างสม่ำเสมอ

แล้วน้อมนำมาพิจารณาให้รู้แจ้ง

เช่นนี้แล้ว...มรรคผลนิพพานย่อมปรากฏอยู่ต่อหน้า

นกยังทำได้ แล้วคนเราจะทำไม่ได้เลยเชียวหรือ?"

เสียงร้องเจื้อยแจ้วของนกน้อยล่องลอยอยู่บนทิวเขา
กล่อมให้เคลิบเคลิ้มน่าหลับใหล
ท่ามกลางธรรมชาติแมกไม้บนภูเขา
มองดูเรียบง่ายราวกับไม่มีอะไร
แต่มันช่างน่าสบายเสียนี่กระไร...

๖๘

กรรมทันตา

ที่มณฑล เจียงซี อำเภอ หลูหลิง มีพรานล่าสัตว์คนหนึ่งชื่อ อู่ถัง ฝีมือยิงธนูของเขาเก่งฉกาจ มากทุกครั้งที่ออกไปล่าสัตว์ นายพรานผู้นี้จะพาลูกชายไปด้วยเสมอ

วันหนึ่ง ขณะที่อู่ถังกำลังแอบซุ่มดักสัตว์ ก็เหลือบไปเห็นแม่กวางเดินเที่ยวเล่นอยู่ไม่ไกล ลูกกวางตัวน้อยรู้สึกอบอุ่นและเป็นสุขใจอย่างยิ่งที่ได้อยู่ใกล้ๆแม่

ขณะนั้นเองนายพรานอู่ถัง ก็น้าวคันธนูยิงออกไป เพียงเสี้ยววินาทีลูกธนูอันแหลมคมก็พุ่งแวกอากาศไปอย่างรวดเร็วราวกับสายฟ้าตรงเข้าเสียบทะลุสีข้างของลูกกวางทันที!ความแรงของลูกธนูทำให้ลูกกวางล้มลง และแล้วชีวิตของลูกกวางน้อยก็ถูกพิฆาตให้ดับดิ้นตายจากแม่ของมันไปในเวลาไม่กี่อึดใจ!

แม่กวางเห็นลูกน้อยแสนรักตายไปต่อหน้าโดยมิทันได้ปกป้อง ก็หวีดร้องออกมาเหมือนดังจะขาดใจ มันวิ่งอ้อมไปอ้อมมาพร้อมกับใช้ลิ้นเลียบาดแผลเพื่อให้เลือดหยุดไหล แม่กวางพยายามใช้จมูกทั้งดันทั้งเขย่าตัวลูกกวางอยู่ตลอดเวลา หวังจะให้ลูกน้อยฟื้นคืนกลับมา มันเป็นภาพที่แสนรัดทนใจเสียเหลือเกิน...

แต่นายพรานนักยิงธนูไม่รู้สึกสำนึกแต่ประการใด เขายังคงแอบซุ่มอยู่ในพงหญ้ายามที่แม่กวางกำลังเฝ้าพิร่ำพิไรเสียใจที่ลูกน้อยตายจาก อู่ถังก็ยิงธนูตรงเข้าสังหารแม่กวางไปอีกชีวิตหนึ่งทันที! เขากระหยิ่มยิ้มย่องภูมิใจในฝีมือยิงธนูของตนยิ่งนัก

ขณะที่กำลังจะก้าวออกไปเอากวางสองแม่ลูก แผล็บเดียวเขาก็เห็นกวางลายวิ่งอยู่ในพงหญ้า ด้วยสัญชาติญาณที่คล่องแคล่วชำนาญของนายพรานนักล่า อู่ถังยิงธนูเข้าไปในกอหญ้าที่ไหวไปมาทันที แหม!ออกล่าสัตว์วันนี้ช่างโชคดีเสียจริง ๆ...เขาคิดอยู่ในใจพร้อมกับวิ่งเข้าไปดู

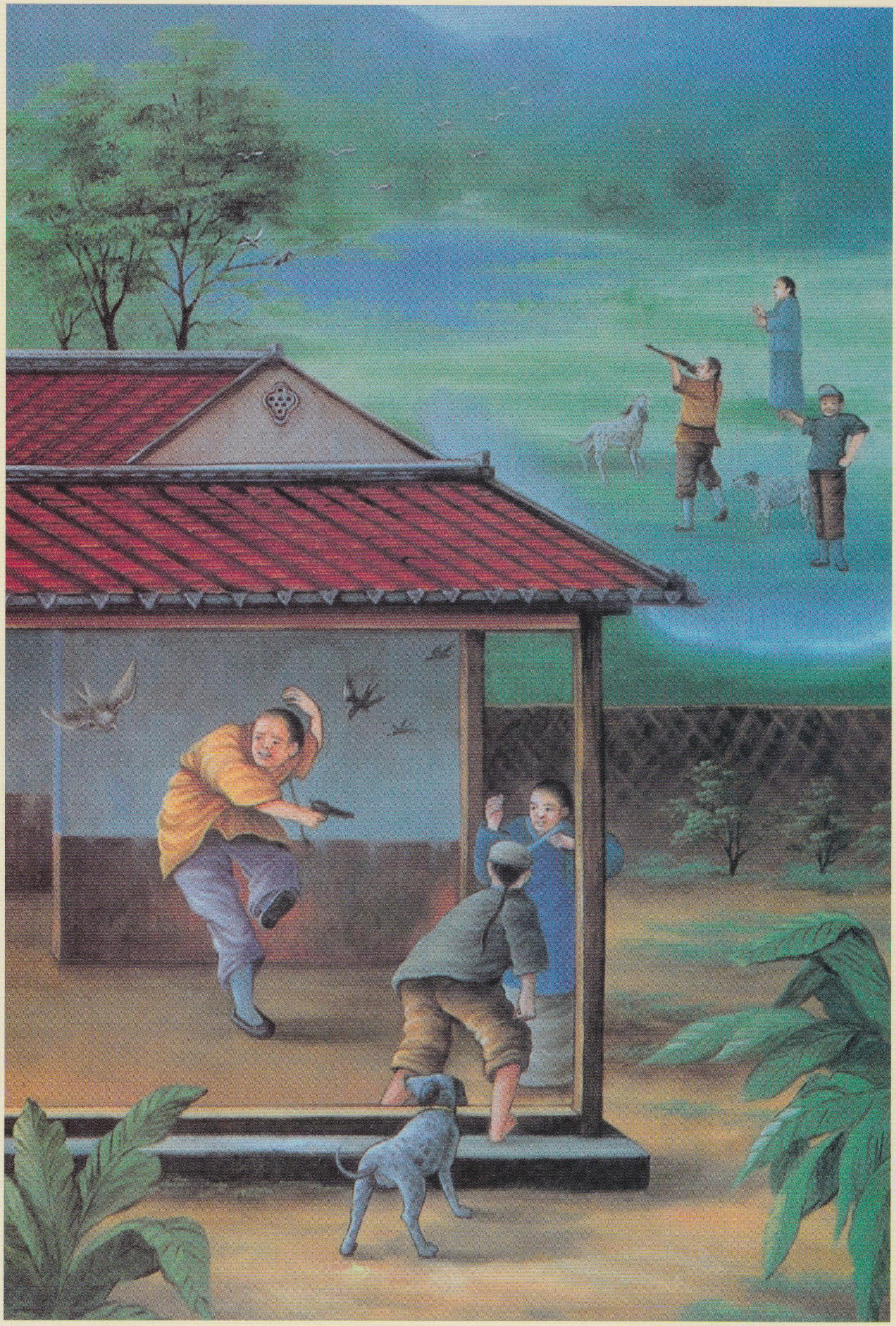
อะไรกันนี่! ภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าเขามันไม่ใช่กวางลายแต่กลับกลายมาเป็นลูกชายของเขาเอง อู่ถังรีบตรงเข้าไปอุ้มลูกรักขึ้นลนลานประคองกอดร่างของลูกชายสุดที่รักไว้แนบอกและร้องไห้ไม่หยุด แต่อนิจจา...ลูกชายของเขาไม่อาจทนต่อความเจ็บปวดได้จึงสิ้นใจตายไปในเวลาไม่นาน!

ขณะที่ อู่ถัง ร่ำไห้คร่ำครวญเสียใจอย่างหาที่เปรียบมิได้ที่ลูกชายสุดแสนรักเพียงคนเดียวต้องมาตายลงด้วยน้ำมือของเขาเอง ฉับพลันทันใดก็มีเสียงดังก้องฟ้าลงมาว่า

"อู่ถัง!...อู่ถัง!...แม่กวางรักลูก ความรักอันบริสุทธิ์นี้เป็นธรรมชาติของฟ้า
เช่นเดียวกับที่เจ้ารักลูกของเจ้าเอง...มีอะไรที่แตกต่างกัน?
ก็แล้วทำไมเจ้ายังไปทำร้ายผู้อื่น?"

อู่ถังตกใจจนตัวสั่นทำอะไรไม่ถูก ขณะที่เขากำลังจะเงยหน้าขึ้นมองฟ้าก็มีเสือโคร่งตัวใหญ่ กระโจนออกมาจากพงหญ้าพุ่งเข้ากัดแขนของเขาที่ใช้ยิงธนูจนขาดกระเด็น

อู่ถัง นักล่าสัตว์ล้มกลิ้งจมกองเลือด สุดท้ายก็ขาดใจตายตามลูกชายของตนไป.!

๖๙

ตายเหมือนนก

ในมณฑล เจียง ซู มีชายหนุ่มผู้หนึ่ง แซ่หลี่ เป็นคนชอบโอ่อ่าแต่งกายหรูหราราวกับลูกเศรษฐี นิสัยของเขาฝักใฝ่แต่การกระทำที่ผิดๆ อยู่ตลอดเวลา

บ้านของนายหลี่อยู่ติดริมน้ำซึ่งบริเวณนั้นชาวบ้านในอดีตได้ปลูกต้นไผ่ไว้ เพื่อช่วยป้องกันมิให้น้ำพัดดินขอบตลิ่งพัง ด้วยใบที่เขียวชะอุ่มและหนาแน่นของต้นไม้ไผ่ริมน้ำ สร้างความร่มรื่น จึงเป็นที่ให้บรรดานกทั้งหลายมาสร้างรังอยู่กันเป็นจำนวนมาก

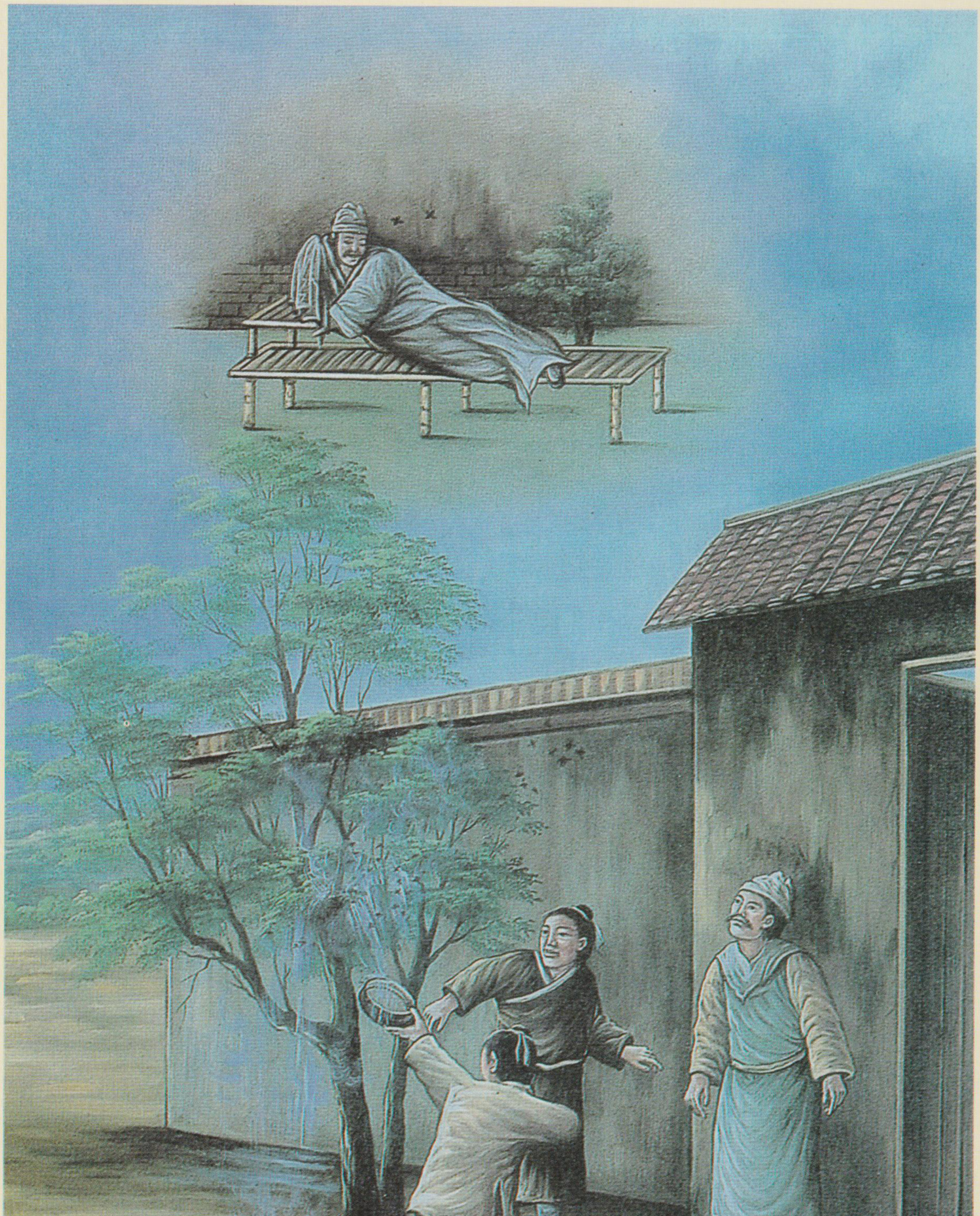
เหตุนี้เอง คนหนุ่มที่คึกคะนองอย่างนายหลี่ จึงคิดสร้างปืนไปยิงนกด้วยตนเองตั้งแต่ยังเป็นเด็กวัยรุ่น ครั้นพอโตขึ้นก็ชอบคบหาสมาคมกับพวกนายทหาร นายหลี่และเพื่อนทหารมักชวนกันออกไปล่าสัตว์ยิงนกโดยถือเป็นกีฬาที่ชื่นชอบสนุกสนาน ตลอดเวลาที่ผ่านไปนกที่ถูกฆ่าตายด้วยฝีมือของนายหลี่มีจำนวนนับเป็นหมื่นๆตัว แม้อายุล่วงเข้าสู่วัยชราแล้วเขาก็ไม่เคยคิดจะเลิกเบียดเบียนเข่นฆ่าชีวิตผู้อื่น

จนกระทั่งเมื่อนายหลี่อายุได้ ๕๐ ปี ในตอนเช้าวันหนึ่งเขาก็เกิดอาการผวาตกใจสะดุ้งตื่นยกมือยกเท้าขึ้นเตะถีบปัดไปปัดมาพร้อมกับร้องตะโกนว่า

"มีนกเยอะแยะไปหมด! มันมาจิกหน้าจิกตาข้า!
เจ็บ!...เจ็บจนสุดจะทนแล้ว!"

นายหลี่ร้องไปพลางมือก็ปัดหลังปัดไหล่ ราวกับจะปิดป้องบางสิ่งบางอย่าง แต่คนทั้งบ้านไม่มีใครเห็นอะไรเลย เขาแหกปากร้องดังลั่นอย่างน่ากลัว เป็นเช่นนี้อยู่ทั้งวันทั้งคืน จนเส้นเอนมือและเท้าขอดบวมไปทั้งหมด แขนขาเป็นอัมพาตหงิกงอ ไม่สามารถยืดตัวลุกขึ้นยืนได้ อาการประหลาดของนายหลี่ดูไม่ต่างอะไรกับนกที่ถูกยิงและใกล้จะตาย

นายหลี่ผู้ชอบกีฬาเข่นฆ่าชีวิตผู้อื่น นอนทรมานอยู่หลายวัน แล้วก็ขาดใจตายลงในที่สุด.

๗๐

คนใจแคบ

มีเรื่องราวบันทึกไว้ว่าในรัชสมัยของพระเจ้าถังไท่จง แห่งราชวงศ์ถัง ข้าราชการผู้หนึ่งชื่อ หลูเสี้ยวเจิน รับราชการอยู่ที่ตำบล หย่ง โจ้ว เขาเป็นคนเจ้าอารมณ์เลือดร้อน ทุกครั้งที่เกิดโมโหข้าราชการผู้นี้ก็จะทั้งด่าทั้งทุบตี ไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงหรือคนงานในบ้านเพื่อระบายความโกรธ นิสัยไม่ดีเช่นนี้เขาไม่เคยคิดจะแก้ไขเลย

ในสวนหลังบ้านของ หลูเสี้ยวเจิน มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่งฝูงผึ้งมักจะมาสร้างรังอยู่อาศัย เมื่อข้าราชการเจ้าโทสะมาพบเข้าก็สั่งให้คนงานทำลายรัง เพื่อขับไล่มันไปเสีย แต่อีกไม่กี่วันผึ้งเหล่านั้นก็กลับมาทำรังขึ้นใหม่อีก สร้างความโมโหเดือดดาลโกรธแค้นขึ้นในใจของเขาเป็นอย่างมาก

หลูเสี้ยวเจิน คนใจแคบจึงสั่งให้คนงานสุมไฟต้มน้ำหม้อใหญ่ให้ไอเดือดที่ร้อนจัดลอยขึ้นไปลนรังของมัน ผึ้งหลายพันตัวต้องหล่นลงมาตายในหม้อน้ำเดือดจนหมด! เขาคิดแต่ว่าทำเช่นนี้จึงจะสมแค้น!

ปีหนึ่งผ่านไป ตอนบ่ายๆ ในราวกลางเดือนห้า ขณะที่หลูเสี้ยวเจิน กำลังนอนหลับอ้าปากอย่างมีความสุขในสวนหลังบ้านอยู่ๆ ก็มีผึ้งใหญ่ตัวหนึ่งบินตรงเข้ามาใช้เหล็กไนอันแหลมคมแทงที่ลิ้นของเขา หลูเสี้ยวเจินสะดุ้งสุดตัวตื่นขึ้นด้วยความเจ็บปวด ลิ้นของเขาแดงก่ำพองโตคับปาก จนพูดไม่ได้กินอาหารก็ไม่ได้!

แม้ว่าหมอจะใช้ยารักษาอย่างไรความเจ็บปวดก็ไม่ทุเลาลงเลย หลูเสี้ยวเจิน ข้าราชการผู้มีจิตใจคับแคบปราศจากความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ คิดแต่จะเข่นฆ่าทำลายผู้อื่น ได้หวนรำลึกถึงชีวิตของผึ้งนับพันๆ ตัวที่เขาสั่งให้ฆ่า บัดนี้พืชพันธุ์แห่งกรรมชั่วได้ให้ผลแก่ตัวเขาแล้ว

มันช้าเกินไปกว่าจะสำนึกได้ หลูเสี้ยวเจิน เจ็บปวดทรมานไม่ได้กินไม่ได้นอนหลายวันก็ตาย.

๗๑

เล็กหรือใหญ่ก็คือ "ชีวิต"

ที่เมือง หยางโจว มณฑลเจียงซู มีผู้ชายผู้หนึ่งชื่อ โจ้ว ซื่อ ลิ่ว ชอบทำสวนปลูกต้นไม้ แต่เขามีนิสัยชอบฆ่าสัตว์เป็นประจำ

วันหนึ่งขณะที่คนสวนกำลังขุดดินเพื่อปลูกต้นไม้ ก็เจอรังมดใต้ดินเป็นโพรงใหญ่ โจ้ว ซื่อลิ่ว จึงสั่งให้คนใช้กลับไปเอาน้ำร้อนจากบ้านมาเทราดลงในหลุม น่าสงสาร...มดมากมายถูกน้ำร้อนลวกตายจนหมดรัง แล้วเขาก็สั่งคนงานให้ปลูกต้นไม้ทับลงไป!

อีกหนึ่งปีต่อมา บ่ายวันนั้นหลังจากที่ โจ้ว ซื่อ ลิ่ว คุมคนงานปลูกต้นไม้ในสวนเสร็จ ก็ถอดเสื้อนั่งพักเหนื่อยแล้วเผลอหลับไป เขาฝันว่ามีมดมากมายไต่ขึ้นมาบนตัวของเขา โจ้ว ซื่อ ลิ่ว ตกใจตื่นขึ้น ก็พบว่าทั้งเนื้อทั้งตัวมีจุดสีแดงเต็มไปหมดเขารู้สึกเจ็บๆ คันๆ ทั่วร่างกาย

ในเวลาต่อมา จุดแดงบนตัวของเขาก็พองเป็นตุ่มน้ำใสๆ พอแตกก็มีมดตัวเล็กๆ ไต่ออกมา มันกัดกินเนื้อของเขาจนทั่วทั้งตัว โจ้ว ซื่อ ลิ่ว ดิ้นทรมานกระสับกระส่ายอยู่หลายวันจนกระทั่งสิ้นใจตาย!

มดทั้งหลาย แม้จะตัวเล็กกระจิ๊ดริ๊ด
แต่เขาก็มีชีวิต
เขาก็มีความรู้สึก
เขาก็กลัวตาย....เหมือนคนเราทุกอย่าง
ขอเชิญทุก ๆ ท่าน ใคร่ครวญให้จิตเมตตาที่แท้จริงปรากฏออกมาเถิด.

當

๗๒

ไฟแค้นจิ้งจอก

ในรัชสมัยราชวงศ์ ชิง ที่มณฑล เหว่ย หนาน เศรษฐีเจ้าของโรงจำนำใหญ่แห่งหนึ่งชื่อ หวง เมี้ยว แม้ว่าเขาจะร่ำรวยมากแล้วแต่ก็ไม่รู้จักคำว่าพอ คอยคิดแต่จะเอารัดเอาเปรียบผู้อื่นอยู่เสมอไม่ว่าเรื่องอะไร

วันหนึ่งเขาต่อเติมขยายบ้านที่อยู่อาศัย จนรุกล้ำเข้าไปในที่ดินของคนอื่น ขณะกำลังโต้เถียงกันอยู่ หวง เมี้ยว เหลือบไปเห็นลูกสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กๆ ๓ ตัวไต่อยู่บนกำแพง จึงใช้ไม้ไล่ตี ใครห้ามเขาก็ไม่ฟังอ้างว่า

“มันจะไม่ได้ต้องเข้ามาในบ้านข้า !”

หวงเมี้ยวตีลูกสุนัขจิ้งจอกตายไป ๒ ตัว มีตัวหนึ่งหนีรอดไปได้ นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ครอบครัวของเขาก็ประสบเหตุการณ์ร้ายๆแทบทุกวัน ไม่เคยได้อยู่อย่างสงบเลย

จนกระทั่งย่างเข้าเดือนสิบสอง โรงรับจำนำของ หวงเมี้ยวก็เกิดไฟไหม้โดยไม่รู้สาเหตุ แต่ก็สามารถดับได้ทัน เขาเชื่อว่าจะต้องเกิดจากแรงอาฆาตของลูกสุนัขจิ้งจอกที่ถูกเขาทำร้ายอย่างแน่นอน

หวงเมี้ยว เดินทางไปขอความช่วยเหลือจากอาจารย์ แซ่จาง ผู้ซึ่งมีความรอบรู้ในเรื่องเวทมนต์ อาจารย์จางได้ให้ผ้ายันต์ผืนหนึ่งมาติดที่หน้าบ้าน เหตุการณ์ร้ายๆ ก็มีทีท่าว่าจะสงบลง แต่ไม่กี่เดือนต่อมาเพทภัยต่างๆ ก็เกิดขึ้นอีก ซ้ำยังรุนแรงยิ่งกว่าเดิมจนเขาไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร

ดังนั้น หวงเมี้ยว จึงตัดสินใจขายโรงจำนำ โดยไปติดต่อเสนอขายให้แก่เศรษฐี เฉิน แต่แล้วก่อนหน้าที่จะมีการตกลงซื้อขายกันเพียงวันเดียว ในตอนกลางวันขณะที่เศรษฐี เฉิน กำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่ ก็ได้ยินเสียงดังมาจากเพดานบ้านว่า

“ข้าฯกับคนแซ่ หวง มีความแค้นต่อกัน!

ขอท่านจงอย่าเชื่อคำพูดของเขา...อย่าได้ซื้อโรงจำนำของเขาเลย!

เศรษฐีเฉิน เล่าเรื่องเสียงที่ได้ยินให้ภรรยาของเขาฟัง ทั้งคู่ปรึกษากันแล้ว ก็เลิกล้มความคิดที่จะรับซื้อโรงรับจำนำของ หวงเมี้ยว

ชีวิตการงานและธุรกิจของหวงเมี้ยวทรุดโทรมย่ำแย่ลงทุกวัน จนปีหนึ่งผ่านไปราว เดือนสามโรงรับจำนำของเขาก็ถูกไฟไหม้วอดวาย เขาเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัวไม่มีอะไรเหลือ!

เราคงจะเห็นแล้วว่า “กฎแห่งกรรม” เป็นของมีจริงไม่ใช่เรื่องล้อเล่น.!

๗๓

สมควรตาย

เฉิน ซื่อ เป็นคนแจวเรือจ้าง ในเดือน ๓ ปีหนึ่งเขาได้ฝันเห็นชายชราผมขาวมาขอร้องเขาว่า

"วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะมีภัยมาถึง ขอท่านได้โปรดช่วยเหลือสักครั้งเถิด แล้วต่อไปภายหน้าข้าพเจ้าจะตอบแทนบุญคุณ" พอตื่นขึ้น เฉิน ซื่อ คิดว่าความฝันนี้แปลกประหลาด ไม่รู้ว่ามันหมายถึงอะไร วันต่อมาขณะที่เขากำลังแจวเรือส่งผู้โดยสาร ก็ได้ยินเสียงคนแจวเรือที่อยู่ข้างๆ ร้องเอะอะ เมื่อเขาเดินไปดูที่หัวเรือจึงพบว่า มีนากทะเลตัวหนึ่งถูกคนล้อมจับเอาไว้ได้

ในเวลานั้นบนเรือมีผู้โดยสารท่านหนึ่ง เกิดความเวทนาสงสารจึงออกปากขอเสนอให้เงินแก่บรรดาคนแจวเรือทั้งหลาย เป็นเงินถึง ๕๐๐ เหรียญ เพื่อให้ปล่อยนากทะเลตัวนั้นไป ทุกคนก็ตกลงยินดีทำตาม มีเพียงนาย เฉิน ซื่อ คนเดียวเท่านั้นที่ไม่เห็นด้วย ในใจของเขาเต็มไปด้วยความละโมภปราศจากเมตตา เขาได้โต้แย้งว่า

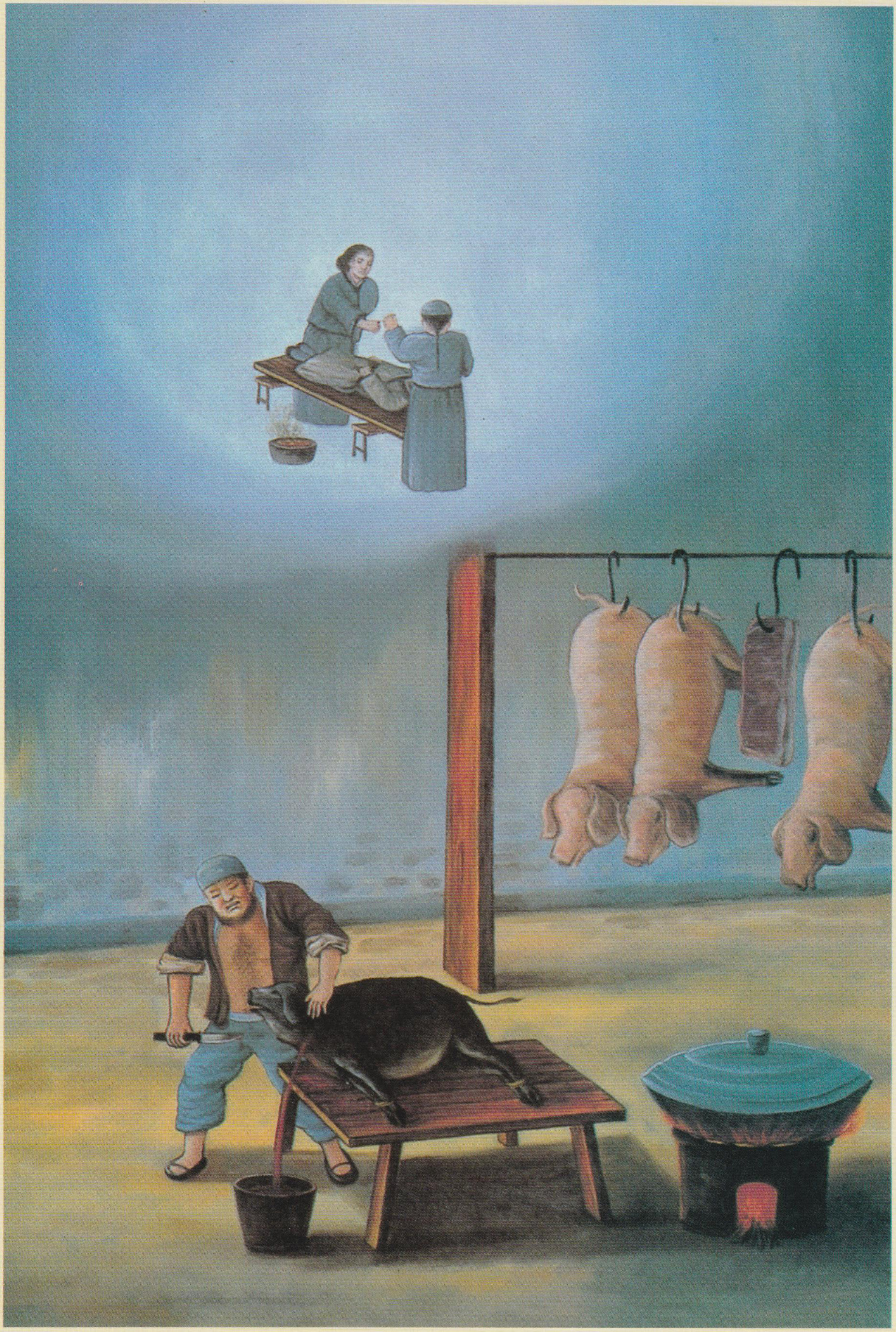
"แกรู้รึเปล่าว่า แค่หนังของเจ้านากทะเลตัวนี้มันราคาเท่าไหร่แล้ว! เงินแค่ ๕๐๐ เหรียญจะซื้ออะไรได้!"

ผู้โดยสารที่ใจบุญท่านนั้น กำลังจะเจรจาให้เงินเพิ่ม แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก นาย เฉิน ซื่อ ก็ใช้ฉมวกอันแหลมคมแทงหัวนากทะเล จนสมองแตกกระจาย น้ำทะเลแดงฉานไปด้วยเลือด! ตัวนากดิ้นอย่างเจ็บปวดและตายลงไปต่อหน้า ผู้โดยสารถึงกับต้องหลั่งน้ำตาออกมาด้วยความเวทนาสงสาร

นากทะเลถูกถลกหนังเพื่อนำไปขาย ส่วนเนื้อก็ถูกคนแจวเรือนำไปทำอาหารแบ่งกันกิน แต่หลังจากกินเนื้อของนากทะเลเข้าไปแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็เกิดไม่สบาย โดยเฉพาะนาย เฉิน ซื่อ อาการหนักที่สุดต้องกระสับกระส่ายเพราะฤทธิ์ไข้ เขาเพ้อพูดออกมาว่า

"ข้าฯอุตส่าห์บำเพ็ญเพียรมาตั้งหลายปี แต่เมื่อคราวเคราะห์มาถึง
แม้จะมีคนใจบุญพยายามช่วยชีวิตข้าฯเอาไว้
แต่เจ้าคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมละเว้น
ใช้เหล็กแหลมแทงข้าฯจนตาย
คนเหี้ยมโหดอย่างเจ้า ข้าฯก็จะไม่ไว้ชีวิตเช่นกัน!"

น้ำเสียงที่พูดออกมานั้น เหมือนมิใช่เสียงของ เฉิน ซื่อ ทุกคนที่ได้ยินต่างตกใจกลัวจนขนลุก เฉิน ซื่อ มีอาการไข้หนัก ส่งเสียงร้องโหยหวลอย่างน่ากลัวทั้งวันทั้งคืน สุดท้ายก็อาเจียนเป็นเลือดจนตาย.

๗๔

ฆ่าหมูกรรมสนอง

เสียน ซื่อ เป็นพ่อค้าเนื้อหมูในอำเภออันวุย เขาฆ่าหมูมาเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี จนมั่งคั่งร่ำรวย และมีบ้านใหญ่โตถึง ๓ หลัง รวมทั้งที่นาอีกหลายร้อยไร่

เช้าตรู่ตอนตีห้าวันหนึ่ง ภรรยาของเสียนซื่อ ได้ลุกไปเข้าห้องน้ำ ขณะที่เดินผ่านคอกหมูท่ามกลางแสงสลัวๆ นางได้มองเห็นร่างของผู้หญิง ๒ คน นอนเหยียดอยู่ในคอก ไม่ว่าจะขยี้ตาอย่างไรภาพนั้นก็ยังคงปรากฏชัดเจนต่อสายตาของนาง ภรรยาของพ่อค้าหมูตกใจมาก รีบวิ่งไปบอกกับสามีว่า

"มันเป็นลางไม่ดีเลย ต่อไปนี้เราควรเลิกอาชีพฆ่าหมูขาย เปลี่ยนไปทำอย่างอื่นเสียจะดีกว่า"

แต่ชายพ่อค้าหมูไม่เห็นด้วย เขายังคงยืนยันอย่างแข็งกร้าวว่าจะยึดอาชีพฆ่าหมูขายต่อไป ฝ่ายภรรยาของเขาก็ไม่ยอมแพ้ นางโมโหมากจึงเก็บเอามีดฆ่าหมูทั้งหมดไปโยนทิ้งลงในหลุมส้วม ชายผู้เป็นสามีหมดสิ้นความอดทนอีกต่อไป ทั้งสองจึงโต้เถียงกันอย่างรุนแรง ในที่สุดเมื่อไม่สามารถตกลงกันได้ ก็ประกาศแยกทางกัน โดยเชิญพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายมาแบ่งทรัพย์สมบัติ

ภรรยาของ เสียน ซื่อ รับเอาลูกคนเล็กไปอยู่ด้วย ส่วนลูกชายคนโตตัวเขาเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดู

หลังจากแยกทางกันแล้ว เสียน ซื่อ ก็ยังคงฆ่าหมูเป็นอาชีพต่อไป อยู่มาไม่นานลูกชายคนโตก็ล้มป่วยเป็นไข้หนักตายไปต่อหน้าต่อตา และในเวลาไล่เลี่ยกันลูกชายคนเล็กที่อยู่กับภรรยาก็เป็นไข้ไม่สบายตายไปเช่นกัน!

พ่อค้าหมูเสียอกเสียใจจนไม่อยากทำมาหากิน ทุกวันเขาใช้เงินไปหมกมุ่นอยู่กับการพนัน เพียงไม่กี่ปีต่อมาพ่อค้าหมูที่เคยมั่งคั่งร่ำรวยมากก็สิ้นเนื้อประดาตัว กลายเป็นคนยากจนต้องอดอยากถึงกับไม่มีจะกิน เขาจึงกลับไปรับจ้างฆ่าหมูอีก แต่มันน่าประหลาด เสียน ซื่อรับจ้างฆ่าหมูได้ราว ๒๐ กว่าวัน เขาก็ป่วยเป็นโรคปากเน่า จมูกเน่ามีเลือดและน้ำหนองไหลอยู่ตลอดเวลา ส่งกลิ่นเหม็นเป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้คน พูดจาไม่รู้เรื่อง เวลาหายใจเข้าออก จะมีเสียงเหมือนกับหมูไม่มีผิด!

เสียน ซื่อ พ่อค้าหมูต้องทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายอยู่ถึง ๑ ปี แล้วตายลงในที่สุด

๗๕
ไม่ทันตาย ก็ตกนรก

จี้ เสี่ยว ตัน เป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า

ในตำบลบ้านเกิดของเขามีชายคนหนึ่งแซ่ กู่ เป็นคนมีพละกำลังแข็งแรงมาก แต่หน้าตาอัปลักษณ์โหดเหี้ยม นายกู่มีอาชีพฆ่าวัว ภรรยาของเขาก็มีความชำนาญในการใช้มีดฆ่าวัวไม่แพ้สามี ดังนั้นสามีภรรยาคู่นี้จึงผ่านการ "ฆ่า" มาอย่างโชกโชน วัวที่ตายด้วยฝีมือของคนทั้งสองนั้นมากมายนับไม่ถ้วน

อยู่มาวันหนึ่ง คนแซ่กู่เกิดมีอาการเจ็บตารักษาเท่าไหร่ก็ไม่หาย ในที่สุดจึงต้องตาบอด ส่วนภรรยาของเขาก็ป่วยเป็นโรคประหลาดผิวหนังผุพองเน่าเฟะไปทั้งตัว เสื้อผ้าที่ใส่เมื่อเปื้อนเลือดและน้ำหนองพอแห้งก็ติดกับบาดแผลตามตัว ครั้นดึงออกก็กระชากเอาหนังหลุดติดมาด้วยเหมือนกับเอามีดคมๆ มาเฉือนเนื้อ

ทุกคืนนางจะนอนร้องครวญครางและพร่ำพูดแต่ว่า

"***นรกเอามีดมาปาดเนื้อข้า อย่างกับปาดเนื้อวัวเนื้อควาย ทรมานเหลือเกิน!.... ทนไม่ไหวแล้ว!***"

บรรดาญาติพี่น้องที่มาเยี่ยม ก็ได้แต่เฝ้าดูอาการของนางด้วยความเวทนา เสียงที่ร้องโหยหวลอยู่ทั้งวันทั้งคืน ได้ยินแล้วมันช่างน่ากลัวเสียจนขนลุกขนพอง

ภรรยาของนายกู่ทรมานเช่นนี้อยู่ถึง ๑๑ เดือน ก่อนตายแม่ของนางมาเห็นสภาพของบุตรสาว ก็ได้แต่หลั่งน้ำตาพร้อมกับพูดขึ้นว่า

"***การฆ่าเป็นกรรมที่รุนแรงเหลือเกิน***
และที่หนักที่สุด ก็คือ ฆ่าวัวควายผู้มีบุญคุณต่อมนุษย์
ทำไมเราจะต้องเอาวัวควายมาฆ่ากิน... ทำไม.?"

ฉะนั้นหวังว่าคนที่อยากจะกินสัตว์ทั้งหลาย ควรคิดแล้วคิดอีก.

๗๖

ร่ำรวยได้ ก็ล่มจมได้

ในปีที่ ๑ ของรัชสมัยราชวงศ์ชิง ทางภาคตะวันออกของมณฑลฝู่เจี่ยน มีชายคนหนึ่งทำหากินด้วยการฆ่าวัวขายเนื้อ ซึ่งตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา อาชีพนี้ก็สร้างความร่ำรวยให้แก่เขาอย่างมหาศาล จนกระทั่งอายุมากขึ้น ลูกๆ ของเขาก็เข้ามาดำเนินกิจการแทนโดยยึดอาชีพฆ่าวัวต่อจากบิดา

จากนั้นหลายปีมีอยู่คืนหนึ่ง เพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันได้เห็นเขียงใหญ่ที่ใช้ตัดหัววัว กลับกลายเป็นหัวของวัวที่ถูกตัดขาด มันกลิ้งออกไปตามท้องถนนกลางดึกคืนต่อมาชาวบ้านในระแวกนั้นต่างก็ได้ยินเสียงคล้ายกับหัววัวชนกันดังสนั่นไปทั่วหมู่บ้าน ผู้คนทั้งหลายเล่าลือกันไปต่างๆ นานา

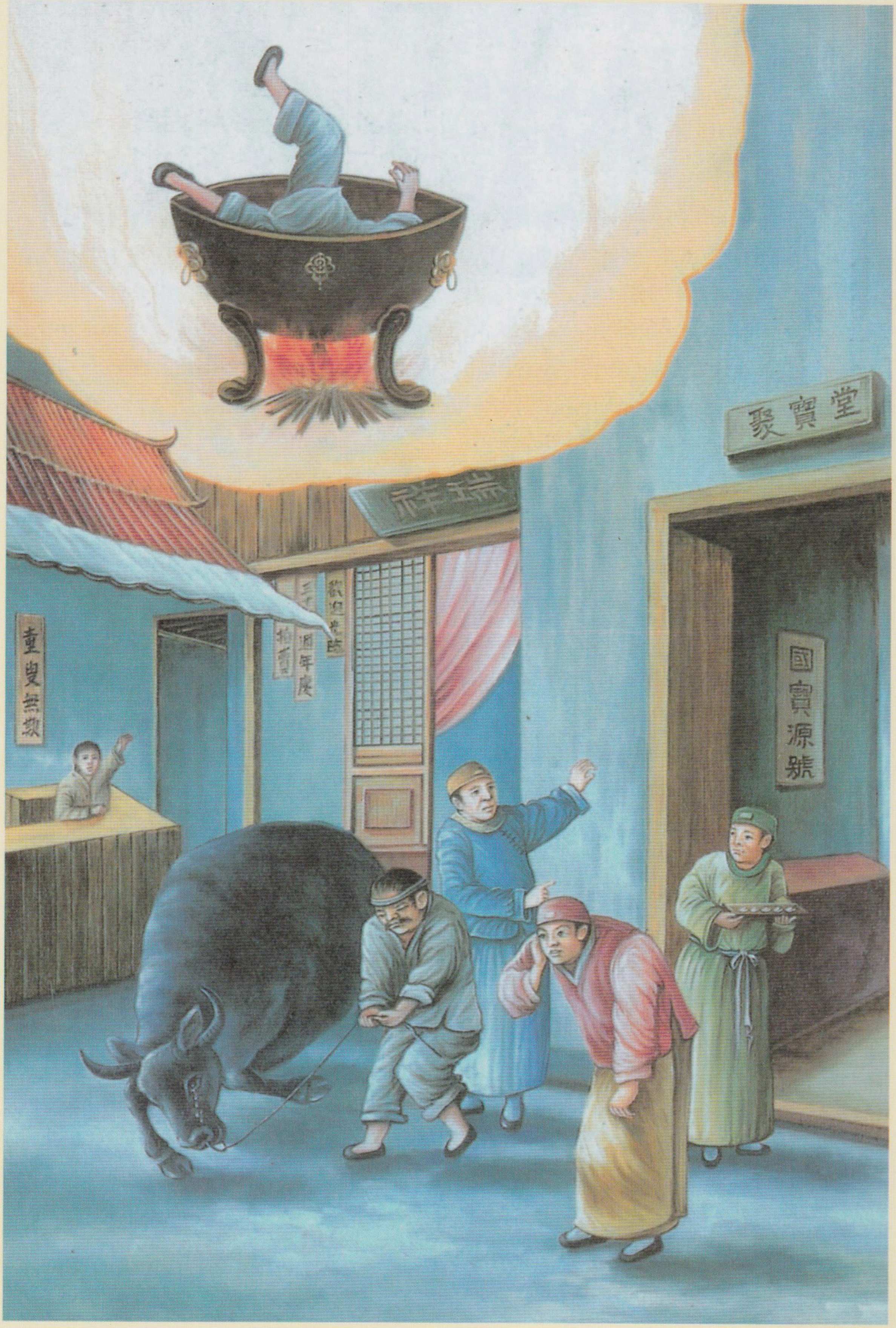
พออย่างเข้าวันที่สาม ลูกชายของคนฆ่าวัวก็เกิดทะเลาะวิวาทกับนายทหารประจำการ ทั้งสองต่อสู้กันนายทหารพลาดท่าเสียทีถูกทำร้ายจนตาย แต่ตัวลูกชายของพ่อค้าเนื้อก็ต้องถูกทางการจับตัวไปลงโทษ โดยประหารให้ตายตกไปตามกัน เมื่อคนฆ่าวัวผู้เป็นพ่อซึ่งแก่ชรามากแล้วรู้ข่าวก็หัวใจวายตายไปเพราะตกใจสุดขีด!

ในสมัยนั้นหากผู้ใดทำร้ายเจ้าหน้าที่ของทางราชการ คนในครอบครัวจะต้องพลอยได้รับโทษสถานหนักไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ญาติพี่น้องที่เหลืออยู่จึงพยายามวิ่งเต้นหาทางเข้าพบผู้มีอำนาจในวงราชการ ให้ช่วยลดหย่อนผ่อนโทษตนลง

ดังนั้นเงินทองทรัพย์สมบัติที่มีอยู่ ก็ถูกนำมาใช้วิ่งเต้นให้พ้นความผิด ครอบครัวที่เคยมั่งคั่งร่ำรวยก็กลับกลายเป็นยาจกหมดเนื้อหมดตัวไม่ต่างอะไรกับคนที่เกิดมาตัวเปล่าๆ

ทั้งตระกูลเหลืออยู่แต่แม่หม้ายบ้านแตกสาแหรกขาดไร้ที่พึ่ง สุดท้ายก็กระจัดกระจายหนีหายตายไปโดยไม่มีใครรู้

อนิจจา..........เงินทองที่ได้มาจากชีวิตเลือดเนื้อผู้อื่น
เป็นของไม่บริสุทธิ์ ย่อมไม่มีทางรักษาเอาไว้ได้ตลอด
มีได้.....ก็หมดได้เช่นกัน.!

聚寶堂
瑞祥
國寶源號

๗๗

หนี้แค้นต้องชำระ

ในรัชสมัยราชวงศ์ ชิง ที่มณฑลซานตุง อำเภอหลิง ชิง มีชายคนหนึ่งเดินทางเข้าไปหาซื้อควายในเมืองเพื่อนำไปฆ่า เมื่อซื้อได้แล้วเขาก็พยายามจะจูงมันกลับไปบ้าน แต่ควายตัวนั้นเหมือนกับรู้ว่าจะต้องชะตาขาด มันจึงไม่ยอมก้าวเดินไปไหน

ชายผู้นั้นโกรธมาก เขาใช้แส้ฟาดกระหน่ำโดยไม่ยั้งมือ ควายที่น่าสงสารเนื้อตัวแตกยับมีเลือดไหลโทรม มันพยายามหลบหลีกแส้ที่ฟาดลงมาอยู่ตลอดเวลา แต่ก็ไม่ยอมขยับเขยื้อน ท้ายที่สุดหลบจนไม่รู้จะหลบอย่างไร มันทั้งเจ็บทั้งกลัวจนตัวสั่นไม่มีกำลังจะขัดขืนจึงจำใจให้เขาฉุดกระชากลากตัวไปอย่างน่าเวทนา

เมื่อเดินทางผ่านมาถึงบ้านใหญ่หลังหนึ่ง ควายตัวนั้นมองเห็นเจ้าของร้านอยู่ที่หน้าประตูมันรีบคุกเข่าก้มหัวลงและน้ำตาไหลอาบแก้มทั้งสองข้าง ประหนึ่งจะวิงวอนขอความช่วยเหลือจากท่านเศรษฐี ซึ่งเป็นโอกาสสุดท้ายแล้ว ท่านเจ้าของบ้านเห็นเช่นนั้นก็รู้สึกสงสารจับใจจึงสอบถามชายผู้นั้นว่าซื้อควายมาราคาเท่าไหร่ พร้อมกับขอซื้อต่อด้วยราคาที่สูงกว่า แต่ไม่ว่าท่านเศรษฐีจะเพิ่มเงินให้สักเท่าไหร่เขาก็ไม่ยอมขาย ซ้ำยังพูดขึ้นว่า

“ไอ้ควายตัวนี้ มันน่าแค้นเหลือเกิน! ทำให้ข้าต้องออกแรงจนเหนื่อยกว่าจะลากมันมาได้ ถ้าไม่ได้ฆ่ามันมาตุ๋นกิน ข้าไม่มีวันจะหายโมโห!”

ท่านเศรษฐีได้ยินเช่นนั้นก็หมดปัญญาไม่รู้จะทำประการใด ควายตัวนั้นก้มหน้าน้ำตาไหลพราก เมื่อรู้ว่าไม่มีทางที่จะขอชีวิตได้ มันจึงลุกขึ้นเดินตามชายคนนั้นไปโดยไม่ได้ขัดขืนอีก

พอกลับถึงบ้าน ชายผู้ที่ในใจมีแต่ความเคียดแค้น ก็จัดการฆ่าควายชำแหละเนื้อออกมาเป็นชิ้นๆ แล้วนำไปใส่หม้อขนาดใหญ่ติดไฟตุ๋นไว้ตลอดคืน จนกระทั่งเช้าตรู่ประมาณตี ๕ เขาก็ลุกขึ้นตรงเข้าไปในครัวเตรียมจะกินให้หนำใจ

เวลาผ่านไป ภรรยาของคนฆ่าควายเห็นสามีหายเงียบไปนานจนผิดสังเกต จึงตามเข้าไปดูในครัวก็ไม่พบใคร ขณะที่กำลังจะเดินกลับออกมา นางได้สังเกตเห็นว่าหม้อตุ๋นขนาดใหญ่ที่ตั้งไฟอยู่ มีน้ำเดือดจนเป็นฟองล้น เมื่อเข้าไปชะโงกดูใกล้ๆ นางก็ตกใจสุดขีดจนแทบสิ้นสติเพราะเห็นหัวของชายฆ่าควายผู้เป็นสามีลอยโผล่ขึ้นมา! เนื้อตัวแขนขาของเขาถูกต้มจนเปื่อยยุ่ยเหมือนเนื้อควายตุ๋น!

ไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร อาจเป็นเพราะความประมาทเลินเล่อไม่ทันระวังตัว เขาจึงพลาดพลั้งตกลงไปในหม้อตุ๋นขณะกำลังจะตักเนื้อควายขึ้นมากินก็เป็นได้!

สัตว์ทั้งหลายต่างก็รักตัวกลัวตายด้วยกันทั้งสิ้น

ดูเอาเถิด.....วัวควายยามถูกนำไปฆ่า

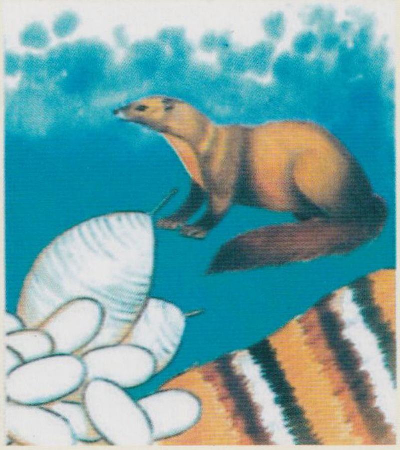
ยังรู้จักวิงวอนขอความเมตตา

ถึงขนาดนั้นแล้ว คนก็ยังไม่มีใจคิดสงสาร

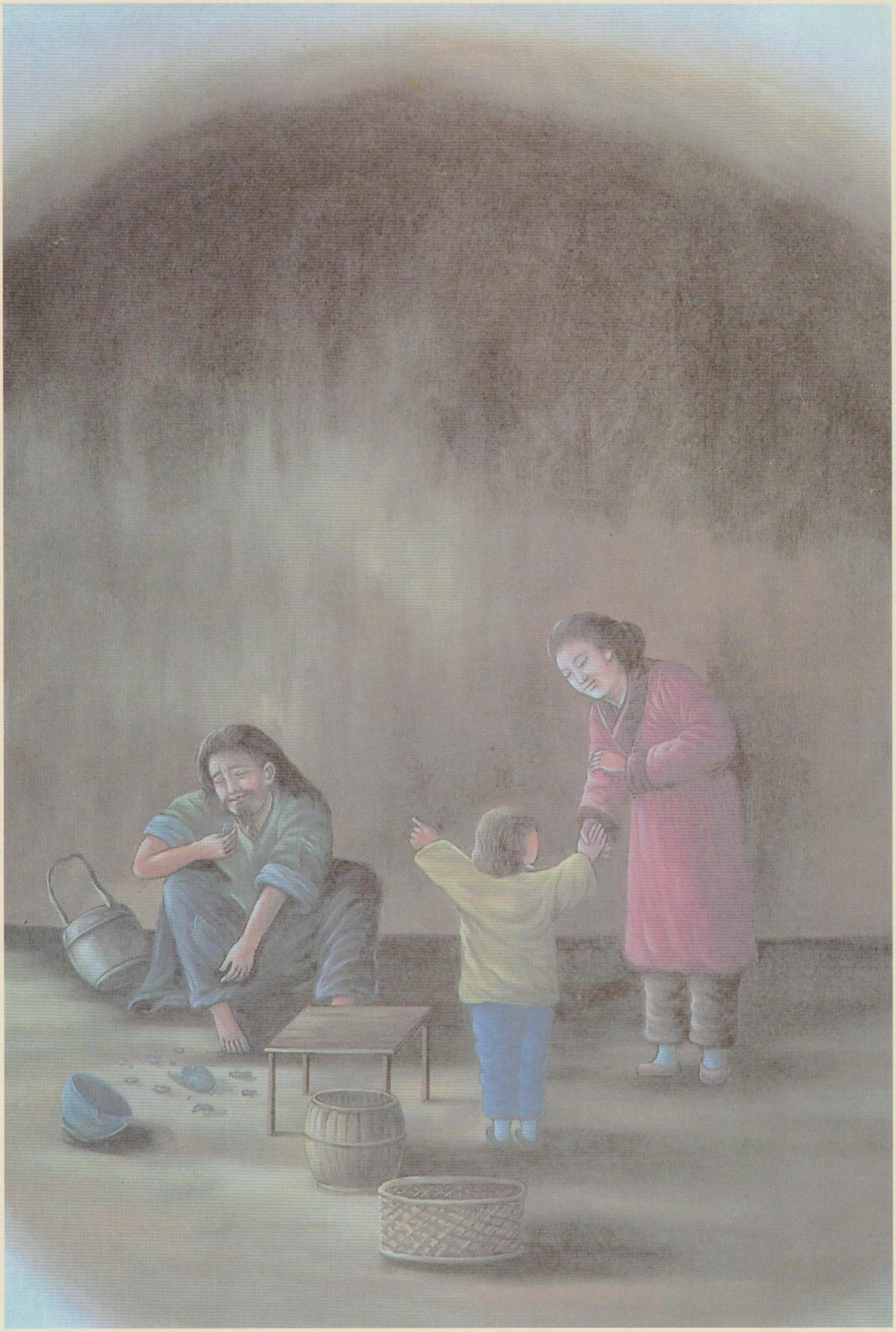
กลับโกรธแค้นโมโห ได้ฆ่าเขาแล้วจึงจะพอใจ

ทำไมไม่คิดบ้างว่า วัวควายก็เคียดแค้นได้เหมือนกัน

แรงกรรมที่อาฆาตพยาบาทอย่างท่วมท้นก็กลับมาตอบสนองให้เห็นทันตาและรุนแรงได้ดุจเดียวกัน.

ห้าพันตัวไหมต้องตาย!
เพื่อให้ได้เส้นใยไหมหนึ่งกิโลฯ
หลายร้อยชีวิตของตัวมิ้งถูกฆ่า!
ถึงจะได้เสื้อขนมิ้งเพียงหนึ่งชุด
ให้ถามใจตนเองดูว่า น่าใช้หรือไม่?
ที่สวมใส่อยู่บนเรือนร่างคน
มีกี่ร้อยพันชีวิตต้องล้มตาย...อย่างนี้สมควรไหม?.

๗๘

กินให้หนำใจ

ในรัชสมัยราชวงศ์ ชิง ที่มณฑล จื่อ เจียง มีข้าราชการคนหนึ่งแซ่เชิน ครอบครัวของเขาร่ำรวยมั่งคั่งมาก ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาคนแซ่เชิน ใช้เงินอย่างสุรุ่ยสุร่าย ชอบเลี้ยงพรรคพวกเพื่อนฝูงอยู่เสมอ เมื่อได้รับราชการแล้วก็ยังไม่ทิ้งนิสัยใช้เงินฟุ่มเฟือย ไม่ว่าจะเป็นบ้านเรือนห้องพัก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายตลอดจนกระทั่ง รถม้า ฯลฯ ทุกอย่างเขาต้องพิถีพิถันเลือกใช้แต่ของดี ๆ

อาหารทั้ง ๓ มื้อในแต่ละวัน นาย เชิน จะสั่งให้จัดหาแต่ของแพงมาเลี้ยงแขก อาทิเช่น สมองเป็ดอบ เนื้อกวางย่าง หูฉลาม ฯลฯ เป็นอย่างนี้ชั่วนาตาปี คิดดูเอาเถิดว่า เขาต้องใช้ชีวิตสัตว์มากมายสักเท่าไหร่ มากินมาเลี้ยงเพื่อนฝูง

อยู่มาไม่นานคนแซ่ เชิน ก็ลาออกจากการเป็นข้าราชการกลับมาอยู่บ้านเฉย ๆ วันทั้งวันคิดแต่เรื่องใช้เงิน ทั้งซื้อที่ขยายบ้านทุ่มเทเงินทองตกแต่งประดับประดา สร้างสวนน้ำตก ฯลฯ สำหรับเรื่องกินนั้น นายเชิน จะคอยเลือกสรรแต่ของหายากที่แพงลิบลิ่ว รวมความแล้วก็คือเขากินอย่างฟุ่มเฟือยมากกว่าตอนที่ทำงานเป็นข้าราชการเสียอีก

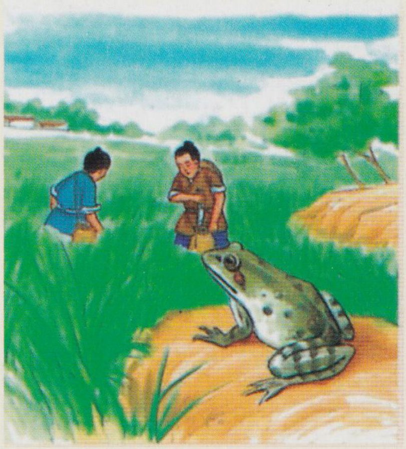
จนกระทั่งเวลาผ่านไป ๑๐ กว่าปี ครอบครัวของนายเชินก็ย่ำแย่ ทรัพย์สินเงินทองหร่อยหรอลงไปทุกที ๆ เขาเริ่มกลัดกลุ้มใจจนล้มป่วยและกลายเป็นคนบ้าเสียสติในที่สุด

เมื่อถึงเวลากินข้าว นาย เชิน จะเก็บของทุกอย่างยัดใส่ปากกิน ไม่ว่าจะสกปรกหรือสะอาด กินได้หรือไม่ได้เขาก็แยกไม่ออก หนัก ๆ เข้าทั้งถ้วยจานชาม กาน้ำชา กล้องยาสูบ ฯลฯ นาย เชิน ก็จะนำมาทุบให้แตก แล้วเคี้ยวกินจนหมด ของที่กลืนลงไปในท้องไม่สามารถย่อยได้ ดังนั้นคนแซ่ เชิน จึงอยู่ได้ไม่กี่วันก็ตาย!

เฮ้อ!.......... หนังหุ้มเนื้อ เนื้อหุ้มกระดูก
แต่ละชีวิต แต่ละคนมีเหมือนกันหมด
สุข ทุกข์ ก็มีเหมือนกัน
ถ้ามีดและเขียงสามารถรู้สึก
มีหรือจะทนรองรับทั้งเลือดทั้งเนื้ออยู่ได้
หากทุกวันเอาแต่ฆ่าชีวิตผู้อื่นมากิน
นับวันบาปกรรมยิ่งเพิ่มเป็นทบทวีคูณ
ไม่ช้า.....ก็ต้องถูกฟ้าลงทัณฑ์!

เกี่ยวกับความคิดที่ไม่ถูกต้อง ในเรื่องกินนี้ ในอดีตที่เมืองหังโจว ชายผู้หนึ่ง แซ่ พัน ชื่อ เต่อ ไจ อายุมากแล้วก็ยังไม่มีลูก เขาไปได้ยินคนพูดกันว่า กินตะพาบน้ำบำรุงเป็นประจำจะทำให้มีลูกได้ นาย พัน เต่อ ไจ จึงซื้อตะพาบน้ำกับปลาไหลมาเลี้ยงไว้ เขาใช้ปลาไหลเป็นๆ มาสับเป็นท่อนให้ตะพาบน้ำกิน ส่วนตัวเขาก็ฆ่าตะพาบน้ำมากินบำรุง สรุปแล้วทุกๆวัน ฆ่าทั้งปลาไหล ฆ่าทั้งตะพาบน้ำ!

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านไปเขาฆ่าตะพาบน้ำกินบำรุงอยู่ทุกวัน ก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะมีลูก แต่หลังจากนั้นอีกไม่นาน พัน เต่อ ไจ คนโง่ที่หลงงมงาย ทั้งตัวมีฝีผุดขึ้นจนทั่ว น้ำหนองไหลเยิ้มเน่าเหม็นเจ็บปวดทรมานกินไม่ได้นอนไม่หลับร้องครวญครางทั้งวันทั้งคืนอยู่ได้ไม่กี่เดือนก็ตาย.!

กบเขียดทั้งหลายมอง ๆ ไป
ชีวิตของมันก็ไม่แตกต่างจากชีวิตคนเท่าไหร่
เสียงร้องของมัน ฟังดูคล้ายกับเสียงคน
ทุก ๆวันมันช่วยกำจัดหนอนแมลงในไร่นา
สามารถรักษาสมดุลย์ในธรรมชาติได้เป็นอย่างดี

๗๙

กรรมของคนชอบกิน

ในรัชสมัยของพระจักรพรรดิ เฉียน หลง ที่มณฑล เห่อ ไป่ นายอำเภอคนหนึ่งได้สูญเสียลูกสาวเพียงคนเดียวของเขาไป เนื่องจากอาการป่วยที่เกิดขึ้นอย่างกระทันหัน

อีกหลายปีต่อมา ระหว่างที่ภรรยาของนายอำเภอกำลังนอนหลับพักผ่อนอยู่ในเรือน นางก็ได้ฝันเห็นลูกสาวที่ตายไปแล้วถูกมัดมือมัดเท้ากำลังจะถูกฆ่า เธอร้องเรียกแม่ให้ช่วยจนสุดเสียง!

ภรรยาของนายอำเภอสะดุ้งตกใจตื่นขึ้น มันเป็นเวลาเดียวกันกับที่ได้ยินเสียงดังโครมครามอยู่ข้างๆ เรือ นางจึงสั่งให้คนออกไปดู สักครู่คนรับใช้ก็กลับเข้ามารายงานว่า *"ลูกเรือลำที่อยู่ข้างๆ กำลังจะช่วยกันฆ่าหมู!"*

ทันทีที่ภรรยาของนายอำเภอทราบเรื่อง จึงรีบตามออกไปดูก็พบว่ามีชายสองคนกำลังช่วยกันจับหมูตัวหนึ่งให้นอนลง เท้าหน้าและเท้าหลังของมันถูกมัดด้วยเชือกจนแน่น เสียงร้องของหมูที่กำลังจะถูกฆ่ามันช่างเสียดแทงหัวใจของนางเสียเหลือเกินทำให้นางหวนนึกถึงเรื่องความฝัน

ภรรยาของนายอำเภอรีบร้องตะโกนออกไป เพื่อให้คนแจวเรือหยุดการกระทำของพวกเขา แต่อนิจจามันช้าไปเพียงเสี้ยววินาทีชายแจวเรือคนหนึ่งแทงมีดแหลมยาวอันคมกริบลงไปที่คอหมูตัวนั้นจนมิดด้าม หมูซึ่งถูกมัดดิ้นชักกระตุกๆ เลือดพุ่งกระฉูดขาดใจตายอย่างเจ็บปวดทรมาน!

ภรรยาของนายอำเภอเห็นภาพที่น่าสยดสยองนั้นแล้วก็ถึงกับเข่าอ่อนทรุดตัวลงร้องไห้โฮ ทั้งนี้เพราะนางรู้ดีว่า ลูกสาวของนางที่ตายไปต้องไปเกิดเป็นหมูตัวนั้นอย่างแน่นอน ภรรยาของนายอำเภอเศร้าโศกเสียใจมาก ที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย ทำได้ก็แต่เพียงขอซื้อหมูที่ตายแล้วไปฝังเสีย

บรรดาคนรับใช้ในบ้านพากันวิพากวิจารณ์เรื่องที่เกิดขึ้นหญิงรับใช้คนหนึ่งได้พูด ขึ้นว่า

"คุณหนูบุตรสาวของนายอำเภออายุสั้นเหลือเกิน เพียงแค่อายุ ๑๖ ปีก็เป็นไข้ตายจากไป แต่ตอนยังมีชีวิตอยู่ พ่อแม่รักมากตามใจทุกอย่าง คุณหนูชอบกินเนื้อไก่ที่สุด ถ้ามื้อไหนกับข้าวไม่มีเนื้อไก่ก็จะไม่ยอมกินข้าวเลย แต่ละปีฉันคิดดูแล้ว ต้องฆ่าไก่ให้เธอไม่น้อยกว่า ๘๐๐ ตัวขึ้นไป"

อย่างนี้นี่เอง....กฎแห่งกรรมที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

ถูกสร้างสมไว้มากมายทบทวี

ส่งผลให้ผู้กระทำต้องอายุสั้น!
พระพุทธองค์จึงทรงตรัสไว้ว่า
"คนที่หมกมุ่นอยู่แต่ "การฆ่า"
ตายไปแล้วต้องไปรับผลกรรม
อยู่ในนรกภูมิอย่างทุกข์ทรมาน
เมื่อพ้นโทษขึ้นมาแล้ว ก็ยังต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานต่าง ๆ
และถูกเขาฆ่าตายจนนับไม่ถ้วน
ติดหนี้เลือด..... ใช้ด้วยเลือด
ติดหนี้ชีวิต..... ใช้ด้วยชีวิต
ร้อยชาติ พันชาติ ไม่หมดเวรสิ้นกรรมสักที"

เดินไปข้างหน้าต้องตรวจตรา
ข้างล่างมีอะไรควรใส่ใจ
ทุกย่างก้าวไม่เข่นฆ่าทำร้ายใคร
สำรวมระวังไม่ก่อกรรมโดยไม่รู้ตัว
ตลอดเวลามีแต่จิตเมตตาดุจฟ้าเบื้องบน

忠孝傳

๘๐

ผลกรรมจากอดีต

ชายชราแซ่ ฉวี่ ใครๆ เรียกเขาว่า เหลาฉวี่ ทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านสกุล เกา ลุงฉวี่เป็นคนซื่อสัตย์ ขยันและมัธยัสถ์ จากคุณสมบัติที่ดีเหล่านี้จึงเป็นที่ไว้วางใจของท่านเจ้าของบ้าน ลุงฉวี่ได้รับหน้าที่พ่อบ้านคอยดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างในบ้านสกุลเกา คนรับใช้ทุกคนต่างก็เคารพรักและเชื่อฟังเขาเป็นอย่างดี

วันหนึ่งสายมากแล้วเกือบเที่ยงวัน ลุงฉวี่ก็ยังไม่ออกจากห้อง คนในบ้านจึงไปเคาะประตูเรียกอยู่นาน ลุงฉวี่ถึงจะเปิดประตู ท่าทางของเขาอิดโรยอ่อนเพลียเหมือนไม่ได้หลับไม่ได้นอน ครั้นสอบถามดู ลุงฉวี่จึงเล่าให้ทุกคนฟังว่า

"เมื่อ ๓๐ ปีก่อนโน้น สมัยที่ลุงยังหนุ่มๆ อายุแค่ ๒๐ ปี ตอนนั้นอยู่ที่ตำบลตงกวน ลุงเปิดร้านขายบะหมี่ใส่ปลาไหล กิจการดีมากลูกค้าพากันมาอุดหนุนจนแน่นร้าน ลุงต้องฆ่าปลาไหลวันละหลายสิบกิโลทุกๆวัน ติดต่อกันมาเกือบ ๓๐ ปีไม่เคยขาด สามารถเก็บสะสมเงินได้หลายหมื่นชั่งทีเดียว

ในช่วงนั้น น้ำมันยางสำหรับทาเครื่องสานราคาลดลงมาก ลุงเห็นเป็นโอกาสเหมาะจึงนำเงินที่สะสมทั้งหมดไปซื้อเพื่อหวังจะเกร็งกำไร แต่ไม่นึกเลยว่าจะเกิดไฟไหม้ น้ำมันยางที่ซื้อตุนไว้ถูกไฟเผาวอดวายไม่มีเหลือ เงินทองทรัพย์สินที่เป็นทุนละลายหายไปในกองไฟจนหมดสิ้น ลุงสิ้นเนื้อประดาตัวจึงออกร่อนเร่หางานทำมาเรื่อย จนในที่สุดได้เข้ามาอยู่ในบ้านสกุล เกา ทำงานเป็นลูกจ้าง สามารถอยู่อย่างสงบสุข

จนกระทั่งเมื่อคืนนี้เอง ลุงฝันว่า ปลาไหลมากมายเหลือเกินเข้ามาทวงชีวิต ในจำนวนนั้นมีตัวใหญ่ ๒ ตัว แววตาของมันเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น ทั้งสองตัวตรงรี่เข้ามาแย่งกันกัดที่ขาของลุง พอสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นก็พบว่าที่ขาทั้งสองมีแต่รอยฟันเล็กๆ และช้ำบวมเจ็บทรมานจนนอนไม่หลับ จนกระทั่งสายมากแล้วจะลุกลงจากเตียง ก็ไม่สามารถยืนขึ้นได้มันปวดเหลือเกิน ..."

คนรับใช้ได้รายงานให้คุณชาย เกา เจ้าของบ้านทราบ ท่านจึงเข้ามาเยี่ยมดูอาการที่ห้อง เมื่อเห็นขาของลุงฉวี่บวมมากก็ให้นำยาอย่างดีมาทารักษาและสั่งให้หยุดงานพักผ่อน ไม่นานอาการปวดบวมก็ค่อยๆ หายไป

แต่อีกไม่นานต่อมา มีอยู่วันหนึ่งลุงฉวี่หายเงียบไปทั้งวันไม่ออกจากห้องเลย ไม่ว่าจะเรียกอย่างไรประตูก็ไม่เปิด คุณชายเกาจึงให้คนใช้ในบ้านช่วยกันปีนขึ้นไปส่องดูทางช่องลมก็เห็นลุงฉวี่นอนหายใจแขม่วๆ อยู่บนเตียงไม่ขยับเขยื้อน

คุณชายเกาจึงสั่งให้งัดประตูเข้าไปช่วย เมื่อลุงฉวี่พบหน้าเจ้าของบ้านผู้ให้ความอนุเคราะห์ตนมาตลอด ชายชราผู้น่าสงสารก็น้ำตานองหน้าระล่ำระลักพูดขึ้นว่า

"เมื่อคืนบ่าวฝันว่า ปลาไหล ๒ ตัวเดิม มันกลับมารุมกัดคราวนี้มันกัดจนถึงกระดูก เจ็บปวดยิ่งกว่าเก่าเห็นทีบ่าวคงจะไม่รอดแน่แล้ว !"

เจ้าของบ้านผู้มีเมตตาฟังแล้วรู้สึกเวทนายิ่งนัก จึงปลอบโยนให้กำลังใจว่า

"เหลา ฉวี่ ลุงคงไม่เป็นอะไรมากหรอก ทายาไม่กี่วันก็หาย ทำใจดีๆไว้"

แต่ครั้งนี้ แม้จะใช้ยาดีแค่ไหนก็ไม่ได้ผล ขาของลุงฉวี่บวมและเริ่มเน่าจนเห็นกระดูก หลังจากนั้นไม่กี่วันลุงฉวี่พ่อบ้านสกุล เกา ก็ตายจากไป !

ช่างน่าอนาถแท้.....กรรมหนอกรรม !

ไม่มีคำว่า "สูญหาย"

๓๐ ปีก่อนทำอย่างไรไว้

๓๐ ปีต่อมาก็ยังต้องรับผล

พระอริยะเจ้าทั้งหลายจึงกล่าวว่า

"ทุกสิ่งที่เราทำลงไปแล้ว ไม่ว่าดีหรือเลว

เราจะต้องเป็นผู้รับผลของมันอย่างแน่นอน...

ไม่ช้าก็เร็ว"

ยามเย็นแดดอ่อนๆ เดินเที่ยวเล่นตามชายเขา
ก่อให้เกิดความสบายอกสบายใจ
จวบจนตะวันพลบค่ำ จักจั่นส่งเสียงร้องระงมไปทั่ว
เตือนให้เรารู้ว่ารอบๆ กาย มีชีวิตสัตว์อีกมากมายอาศัยอยู่

新鮮羊肉

๘๑

คนหน้าแพะ

เซี่ย ซิ่ง กวน เป็นคนมณฑล เจียงซู ที่มีฐานะร่ำรวยพอสมควรเขาโปรดปรานเนื้อแพะที่สุด ทุกวันตอนตี ๕ เขาจะตื่นขึ้นมาฆ่าแพะกินเป็นประจำ เสียงร้องโหยหวลของแพะที่ถูกเชือดคอ ดังไปไกลจนทุกคนที่ได้ยินต่างขนลุกด้วยความสะพรึงกลัว ญาติพี่น้องพยายามบอกให้เขาเลิกฆ่าสัตว์ในบ้าน แต่ก็ไม่สำเร็จ

เซี่ย ซิ่ง กวน ไม่เคยคิดถึงความชั่วที่เขากระทำ แต่กฎแห่งกรรมไม่เคยรอให้ใครสำนึก และแล้วเมื่อผลของมันมาถึงในปีที่เขามีอายุได้ ๔๐ เซี่ย ซิ่ง กวน ก็ล้มป่วยลง ต้องหาหมอซื้อยามารักษาเป็นเวลาถึงครึ่งปี เงินทองที่มีอยู่ก็หร่อยหรอลงเกือบหมด ครอบครัวของเขาต้องลำบากยากจน และที่ร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือหลังจากหายป่วยแล้ว ใบหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป จมูกและปากยืดยาวออกมาจนหน้าตาเหมือนแพะ!

ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนคนที่พบเห็นต่างเหลียวมองดูด้วยความหวาดกลัว แล้วพากันเรียกเขาว่า “คนหน้าแพะ” เซี่ย ซิ่ง กวน รู้สึกอับอายและกลัดกลุ้มใจมาก ตัวเขาเองรู้ดีว่ากฎแห่งกรรมมาถึงแล้ว ตั้งแต่นั้นเขาก็ไม่กล้าฆ่าแพะกินอีก

แต่ผลของกรรมชั่วที่เขาได้ทำไว้ยังส่งผลไม่หมด ปีต่อมา เซี่ย ซิ่ง กวน พยายามรวบรวมเงินจากการขายทรัพย์สินได้มาทั้งหมด ๓๐๐ ตำลึง แล้วออกเดินทางไปกับเพื่อนเพื่อซื้อข้าวมาขาย แต่ระหว่างทางเขาไม่ระวังจึงพลาดพลั้งตกแม่น้ำตาย ญาติพี่น้องต่างร่ำไห้เศร้าโศกเสียใจเพราะแม้แต่ศพของเขาก็หาไม่พบ. !

宣仁

๘๒

ฟ้าพิโรธ

ในรัชสมัยของพระเจ้าถังเกาจง แห่งราชวงศ์ถัง มีหนังสือเล่มหนึ่งบันทึกไว้ว่า

ที่ริมทะเลสาบ ป๋อไห่ ข้าราชการเจ้าหน้าที่กองคลังผู้หนึ่งชื่อ ฟ่ง เหยียน เจ่อ มีหน้าที่คอยตรวจตราดูแลและรักษาทรัพย์สินของทางราชการ แต่เขาเป็นคนเห็นแก่กิน ชอบฆ่าสัตว์

คราวนั้นได้มีท่านอ๋องผู้เป็นประมุขของประเทศราชเล็กๆ เดินทางเข้ามาเฝ้าพระจักรพรรดิ โดยนำเอาแพะที่เลี้ยงดูอย่างดีหลายพันตัวมาถวายเป็นเครื่องราชบรรณาการ แต่องค์พระจักรพรรดิ์ถังเกาจงทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาธรรมและเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา เมื่อพระองค์ทรงรับเอาไว้แล้วก็ตรัสสั่งให้นำแพะทั้งหมดไปปล่อยไว้ในเขตอภัยทาน ณ พระอารามหลวงบนภูเขา เพื่อให้มันมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างเป็นอิสระ

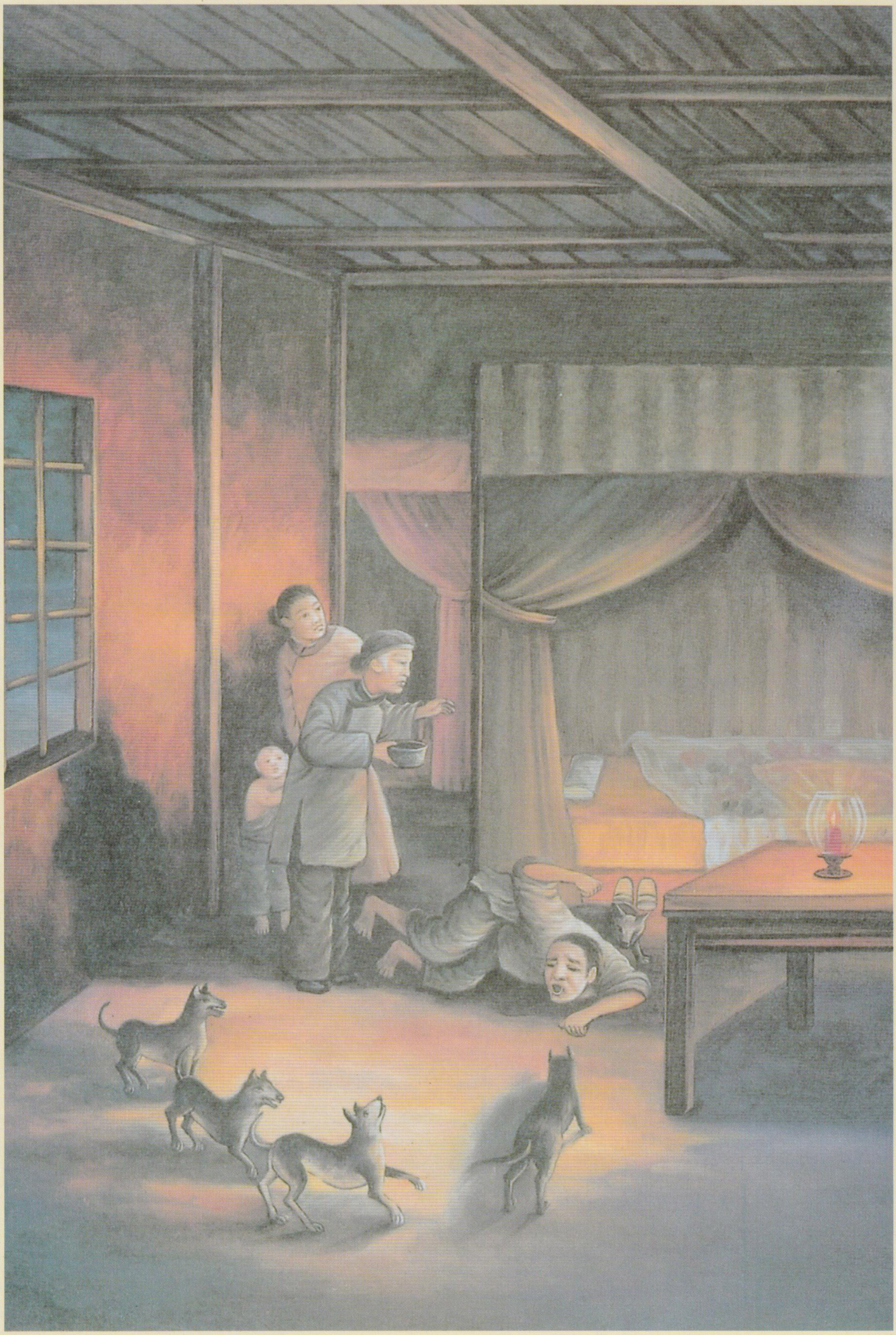
ไม่นึกเลยว่า ฟ่ง เหยียน เจ่อ ข้าราชการผู้มีจิตคิดละโมภเห็นแก่กิน เขาเห็นแพะเหล่านั้นอ้วนท้วนสมบูรณ์ซ้ำยังตกมาอยู่ในมือของตนแล้ว มีหรือจะปล่อยไป ด้วยความคิดที่มิชอบจึงสั่งให้ลูกน้องแบ่งเอาแพะมาฆ่ากินเสียส่วนหนึ่ง ที่เหลือก็ลักลอบนำไปขายให้แก่โรงฆ่าสัตว์ แล้วยักยอกเงินจำนวนมากมายที่ได้เอาไว้ โดยคิดว่าไม่มีใครจะล่วงรู้การกระทำของตน

สวรรค์มีตา! การกระทำอันชั่วช้าของ ฟ่ง เหยียน เจ่อ แม้ไม่มีใครรู้ แต่ก็ไม่อาจเล็ดลอดสายตาของฟ้าเบื้องบนไปได้

หนึ่งปีต่อมา ประมาณกลางเดือนหก วันนั้นจู่ๆก็เกิดพายุฟ้าคะนองโดยไม่มีเค้ามาก่อน เสียงฟ้าร้องสนั่น ทั้งฝนทั้งลมพัดกระหน่ำอย่างน่ากลัว ฟ่ง เหยียน เจ่อ กำลังเดินอยู่บนถนน ทันใดนั้นฟ้าได้ผ่าเปรี้ยงลงที่คอของเขา หัวขาดกระเด็นกลิ้งไปตามทางเลือดไหลนอง ข้าราชการกองคลังผู้เห็นแก่ได้ล้มลงตายอยู่กลางถนน!

สักครู่ใหญ่เมื่อพายุฝนสงบลง ประชาชนต่างพากันออกมามุ่งดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจนแน่นขนัด ทุกคนทั้งกลัวทั้งตกใจต่อภาพที่พบเห็น แล้วพูดกันว่า

"คนที่หัวขาดกระเด็นออกจากตัวไปคนละทิศละทางแบบนี้
ต้องทำอะไรผิดต่อฟ้าดินอย่างมหันต์เป็นแน่ !
ฟ้าจึงได้พิโรธถึงขนาดนี้ !"

๘๓

ก่อนตายกลายเป็นหมา

เฉิน หมิง เอ้ย ได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม ที่เขาประสบมาว่า

แถบภูเขาทางทิศตะวันออกของมณฑล เจียง ซู เป็นที่ตั้งของหมู่บ้านเล็กๆชาวบ้านส่วนใหญ่ทำไร่ไถนาด้วยความขยันขันแข็ง แต่มีพ่อค้าคนหนึ่ง ชื่อ เฉียน เหมย ชี ชอบฆ่าหมามาตุ๋นกินเนื้อเป็นประจำ แม้จะอายุมากขึ้นก็ไม่ยอมเลิก เขามักพูดว่า *"เนื้อหมานี้กินแล้วบำรุงร่างกายดี !"* หมาจำนวนมากมายต้องตายเพราะน้ำมือของพ่อค้าคนนี้

จนกระทั่งปีหนึ่งในรัชสมัยของกษัตริย์ เฉียน หลง เขาก็ล้มป่วย แขนขาไม่มีเรี่ยวแรง ไม่สามารถลุกเดินไปไหนได้ ต้องนอนอยู่บนเตียงตลอดเวลา หมอผู้เชี่ยวชาญมารักษาอย่างไรก็ไม่ดีขึ้น และราวปลายเดือน ๗ ปีนั้น อาการของ เฉียน เหมย ชี ก็ทรุดหนัก เขานอนกระสับกระส่าย ไข้ขึ้นสูงจนเพ้อไม่รู้ตัวละเมอพูดแต่ว่า

"หมามากมายเป็นฝูง ๆ....มาเห่าหอนทวงชีวิตของมันคืน!..."

เฉียน เหมย ชี กลัวจนตัวสั่น ทั้งกลางวันกลางคืนร้องไห้เรียกคนช่วยไม่หยุด แต่คนในบ้านกลับมองไม่เห็นอะไรเลยจึงไม่รู้จะช่วยได้อย่างไร

ก่อนที่ เฉียน เหมย ชี จะตายเขาลุกขึ้นไปคลานรอบ ๆ บ้าน เห่าหอนเหมือนหมาจนคนทั้งหมู่บ้านมามุงดู เขาทั้งเห่าทั้งหอนไม่หยุด จนไม่มีเสียง สุดท้ายก็ล้มลงขาดใจตาย !

เฮ้อ!...ผลกรรมที่ฆ่าหมา ไม่ต้องรอถึงชาติหน้า

ยังไม่ทันตาย ก็กลายเป็นหมาไปเสียแล้ว. !

ขอกัดแค่คำเดียว

ในแถบชนบทของมณฑล เจียงซู มีชาวบ้านจำนวนไม่น้อยที่นิยมกินเนื้อหมา ชายคนหนึ่งชื่อ ไฉ่ ลิ่ว ก็เช่นกัน เขากินเนื้อหมาเป็นประจำ ตลอดเวลาที่ผ่านมา นาย ไฉ่ ลิ่ว ฆ่าหมามากมายเหลือเกิน

จนกระทั่งปีหนึ่งในรัชกาลของกษัตริย์ เฉียน หลง ตอนพลบค่ำ ไฉ่ ลิ่ว ได้ฆ่าหมาตัวหนึ่ง เสร็จแล้วนำไปใส่ไว้ในอ่างไม้ กำลังเทน้ำร้อนลงไปลวกเพื่อถอนขน ทันทีที่ร่างของหมาถูกน้ำเดือดลวกมันก็กลับกระโจนขึ้นมากัดมือของเขาจนจมเขี้ยว แล้วแน่นิ่งไปไม่ยอมปล่อย ไฉ่ ลิ่ว ร้องตะโกนเสียงดังลั่น ด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส

ชาวบ้านใกล้เคียงรีบวิ่งมาดูหลายคนใช้ไม้ทุบตีร่างของหมาทั้ง ๆ ที่มันตายแล้ว แต่ยิ่งตีก็เหมือนว่าเขี้ยวที่งับมืออยู่ ยิ่งกัดฝังแน่นลงไปทุกที ไม่ว่าจะช่วยกันงัดเท่าไรก็ไม่สำเร็จ

ไฉ่ ลิ่ว เจ็บปวดสุดขั้วหัวใจ เขาดิ้นรนทุรนทุรายอยู่นานจนขาดใจตาย! แต่ช่างน่าแปลกประหลาด...พอคนตายปากของหมาที่ตายแล้วก็อ้าออกมาได้เอง!

เรื่องราวของคนที่ชอบกินเนื้อหมา มีมากมายเสียจนเขียนเล่าได้ไม่รู้จักจบ แต่ไม่ว่ากี่รายสุดท้ายก็ต้องจบชีวิตลงอย่างน่าอนาถเหมือนกันทุกรายไป.

天遊

๘๕

แส้อาญาสิทธิ์

ครั้งหนึ่งที่มณฑล เยี่ยตง มีผู้บัญชาการทหารคนหนึ่งรูปร่างสูงใหญ่กำยำล่ำสัน เขาสามารถต่อสู้และเอาชนะคนนับสิบได้โดยลำพัง ยามว่างเขามักจะอ่านหนังสือแต่งกาพย์กลอนหรือไม่ก็ฝึกเขียนพู่กัน

ผู้บัญชาการทหารคนนี้ มีความรู้ความสามารถรอบด้านแต่เสียอย่างเดียวที่เขาชอบกินเนื้อหมาทุกมื้อนายทหารผู้นี้จะต้องสั่งให้พ่อครัวทำอาหารด้วยเนื้อหมาแล้วกินอย่างเอร็ดอร่อย

ดังนั้นไม่ว่าเขาจะเดินไปทางไหน บรรดาสุนัขทั้งหลายก็จะตามเห่าหอนไปตลอดทาง ต่อมาผู้บัญชาการทหารคนนี้ ได้ย้ายไปประจำการอยู่ที่มณฑล ฝู่ เจี๋ยน

วันหนึ่งหลังจากที่ได้ไปตรวจดูความสงบเรียบร้อยของกองทหารบนภูเขา วู่ อี๋ ซึ่งก็เป็นเวลาเย็นมากแล้ว บรรดานายทหารชั้นผู้น้อยสืบทราบมาว่า หัวหน้าของตนโปรดปรานเนื้อหมาเป็นที่สุด จึงฆ่าหมาปรุงอาหารพร้อมทั้งจัดสุราอย่างดีมาเลี้ยงต้อนรับกันบนเรือ ต่างดื่มกินกันอย่างสนุกสนานครื้นเครง

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกน้องทั้งหลายก็อาสานำเจ้านายที่เพิ่งจะย้ายมาใหม่ ออกไปเดินชมสถานที่ต่างๆ เมื่อผ่านมาถึงวัดแห่งหนึ่ง ผู้บัญชาการทหารนึกอยากจะเข้าไปเที่ยวชม แต่ขณะที่กำลังจะก้าวข้ามธรณีประตูใหญ่ของวัด ทันใดนั้นเขาก็เห็นแสงสว่างจ้าพุ่งตรงเข้ามาที่หน้าอย่างแรง ผู้บัญชาการทหารแผดเสียงร้องดังลั่นร่างของเขากระเด็นหงายหลังล้มลง หมดสติแน่นิ่งไปทันที

นายทหารที่ติดตามต่างตกตะลึง และช่วยกันพยุงตัวเขาให้ยืนขึ้น แต่ว่า มือ เท้า แขน ขา อันกำยำล่ำสันของท่านผู้บัญชาการอ่อนปวกเปียกไปหมด เหมือนกับทั้งร่างไม่มีกระดูก อนิจจา....เมื่อหันมามองดูอีกทีก็ปรากฏว่าเขาตายไปเสียแล้ว!

ครั้นแล้วชายชราผู้ดูแลวัด ออกมาพบเข้าจึงพูดขึ้นว่า

"วัดแห่งนี้คนที่มีบุญบารมี สิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็มักจะปรากฏให้เห็น คนที่กินเนื้อร่างกายไม่บริสุทธิ์ จะไม่กล้าเหยียบย่างเข้ามาเลย

แต่ชายผู้นี้เป็นคนใหญ่คนโต ข้าพเจ้าไม่กล้าขัดขวาง นานมาแล้วผู้คนร่ำลือกันว่า คนกินเนื้อสัตว์จะเข้ามาในวัดนี้ไม่ได้ ผู้ที่ฝ่าฝืนต้องถูกลงทัณฑ์ด้วยแส้! ต้องถูกตีจนกระดูกแหลกเหลวไปทั้งตัว วันนี้ตัวข้าและคนที่มามุงดูก็ได้เห็นกับตาตนเองแล้ว"

สวรรค์ปกป้องคนดี กำราบคนชั่ว
ไม่แบ่งว่าโง่เขลาหรือ ฉลาด
ร่ำรวย หรือ ยากจน
สูงศักดิ์ หรือ ต่ำต้อย
ฟ้าเบื้องบน....ยุติธรรมที่สุด.

ถึงเทศกาลงานรื่นเริง
ก็ไม่จุดพลุจุดประทัดให้เกิดเสียง
กลัวว่าสัตว์ทั้งหลายจะอกสั่นขวัญหาย
นี่ก็เรียกว่าเป็น “จิตเมตตา” อย่างหนึ่ง

๘๖
มิใช่แค่ความฝัน

หมู่บ้านแถบริมน้ำในมณฑล เจียงซู ผู้คนส่วนใหญ่หาเลี้ยงชีพด้วยการจับสัตว์น้ำ ไปขาย

ในหมู่บ้านนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่ง แซ่ เจา ชอบกินเนื้อตะพาบน้ำที่สุด เขามักจะออกปากชักชวนชาวบ้านให้จับตะพาบน้ำตัวใหญ่ๆ พร้อมกับสัญญาว่าจะรับซื้อโดยให้ราคาสูง ดังนั้นชาวบ้านทั้งหลายจึงแห่กันไปจับตะพาบน้ำเพื่อนำไปขายให้เศรษฐีเจา ทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่ง เศรษฐีเจาหลับฝันว่า ได้ไปถึงศาลแห่งหนึ่ง ณ ที่นั้นมีวิญญาณของชายคนหนึ่ง กำลังฟ้องร้องเขาต่อพญายมที่ประทับอยู่เหนือบัลลังก์ว่า

"ข้าผู้น้อยได้ไปเกิดเป็นตะพาบน้ำเพื่อชดใช้กรรม ตลอดเวลาจึงตั้งใจบำเพ็ญภาวนาจำศีลอยู่ในถ้ำใต้น้ำ ไม่เคยมีเรื่องกับเศรษฐีเจาเลย แต่เขาเป็นคนมั่งมีร่ำรวยเสียเปล่า กลับไม่รู้จักสร้างบุญกุศล ทุกวันคิดหาแต่เรื่องกิน ร้ายยิ่งกว่านั้นยังชักชวนให้ผู้อื่นจับพวกเราไปขาย ตลอดเวลาคนผู้นี้ฆ่าลูกหลานของข้าผู้น้อยตายไปมากมายจนนับไม่ถ้วน นรกภูมิจะปล่อยให้เขามีชีวิตอยู่อีกหรือ?"

เศรษฐีเจา ได้ยินเช่นนั้นก็กลัวจนตัวสั่น ไม่กล้าโต้แย้งแต่อย่างใด รีบคุกเข่าโขกศีรษะต่อวิญญาณของชายผู้นั้น ระล่ำระลักวิงวอนว่า

"ขอท่านได้โปรดยกโทษให้ข้าสักครั้งเถิด ต่อไปข้าจะไม่ฆ่าไม่กินสัตว์อีกและจะตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศลปล่อยสัตว์ไปตลอดชีวิต ขอท่านเมตตาด้วยเถิด"

เศรษฐีเจาคุกเข่าอยู่นานเฝ้าวิงวอนแล้ววิงวอนอีก จนกระทั่งวิญญาณของชายผู้นั้นใจอ่อน จึงกราบทูลพญายมผู้เป็นใหญ่ว่า

"ข้าผู้น้อย ยินยอมเว้นโทษให้แก่เขา...พระเจ้าข้า"

ท่านพญายมเจ้าแห่งนรกภูมิ จึงลงโทษสถานเบาโดยใช้ไม้ตะบองเฆี่ยนที่ขาทั้งสองของเศรษฐีเจา เสร็จแล้วจึงกล่าวเตือนสติเขาว่า

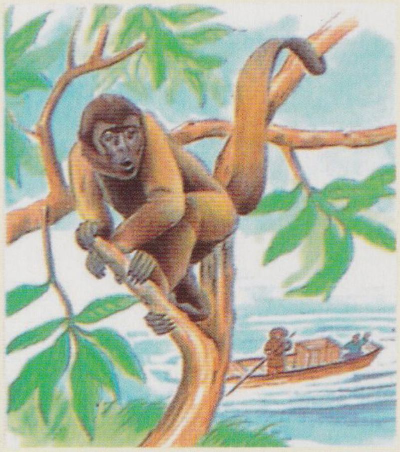
"คนที่มีจิตเมตตาเกิดขึ้นได้สักนิดหนึ่ง
ไม่ว่า ภูติผี หรือ เทวดาก็จะยินดีสนับสนุน
หากต่อไป เจ้าสามารถทำได้ตามที่พูด
ก็จะประสบแต่สิ่งที่ดี ๆ เป็นมงคลแก่ชีวิต
ถ้ายังประพฤติตัวอย่างเดิม นรกก็จะไม่เว้นเจ้าอีก....
จงจำไว้ให้ดี"

กล่าวจบพญายมจึงสั่งให้ยมทูตนำเขากลับมาบนโลก

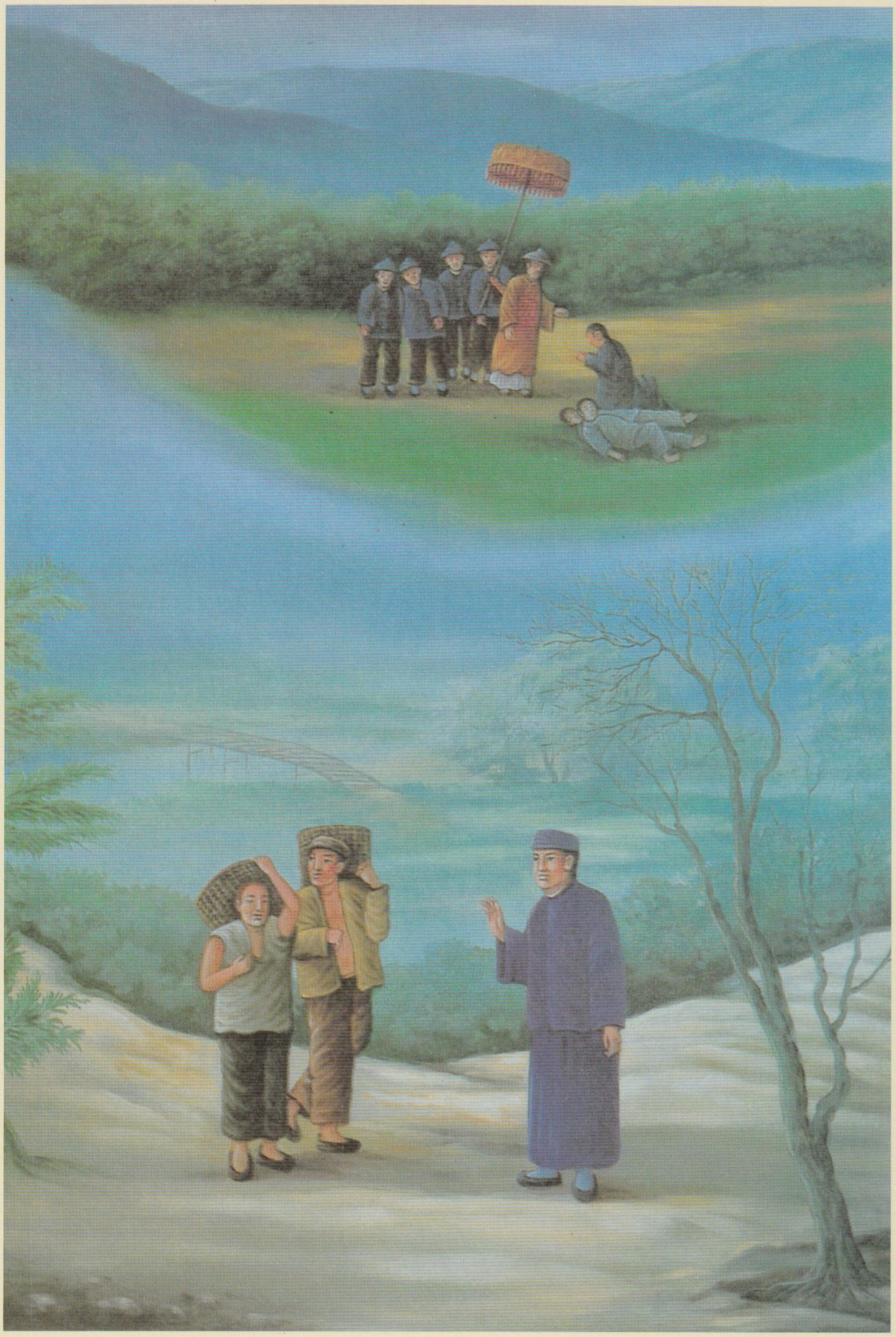
เศรษฐีเจาตกใจตื่น พยายามจะลุกขึ้นแต่ก็ลุกไม่ไหวเมื่อก้มลงมองดูก็พบว่า ขาทั้งสองข้างของเขาบวมเป่ง! มีรอยถูกตีด้วยไม้จนเขียวช้ำเป็นแนว! เขาเจ็บปวดมากต้องนอนซมเดินไม่ได้หลายวัน ต่อมาจึงเล่าให้คนในบ้านฟังว่าเกิดอะไรขึ้นในความฝัน

ตั้งแต่นั้น เขาสั่งให้ทุกคนในบ้านห้ามฆ่าสัตว์ เลิกกินเนื้อสัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็น วัว ควาย หมู เป็ด ไก่ ฯลฯ นอกจากนี้แล้วยังใช้เงินซื้อสัตว์มากมายเพื่อนำไปปล่อยเป็นประจำ

ไม่นานนักเศรษฐี เจา ผู้เคยชอบรับซื้อตะพาบน้ำ ก็กลับมีชื่อเสียงในความมีเมตตาจิตใจบุญสุนทานจนเป็นที่โจษขานของผู้คนทั้งหมู่บ้าน.

ปล่อยเธอแล้วจากไปไกลถึงหมื่นลี้
เธออาศัยป่าเขาเป็นที่พักพิง
ฉันใช้ชีวิตอยู่กับลำน้ำ
ก็ยังเป็นเพื่อนกันได้
ยามส่งเสียงร้องได้ยินมาแต่ไกล
เป็นสำเนียงทักทายคนพายเรือ
ให้ขึ้นมาแวะเที่ยวบนฝั่ง....

๘๗

ลูกกบร้องทุกข์

ท่าน จาง กง รับราชการอยู่ในอำเภอ เส้า ชิน มณฑลจื่อ เจียง ต่อมาได้ดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอ

มีอยู่คราวหนึ่ง ท่านต้องย้ายจากอำเภอ เส้า ชิน ไปอยู่อำเภอ ชิน หัว ระหว่างการเดินทางต้องผ่านที่เปลี่ยวมาก ไม่มีบ้านเรือนผู้คนเลย ขณะนั้นเองท่าน จาง กง ก็ได้ยินเสียงร้องดังระงมไปทั่ว ฟังดูราวกับเสียงคร่ำครวญขอความช่วยเหลือท่านรู้สึกแปลกใจจึงสั่งให้หยุดขบวนเกี้ยวเดินทางเพื่อลงไปดู ก็พบว่ามันเป็นเสียงของลูกกบจำนวนมากมาย ลูกกบตัวเล็กๆเหล่านั้นกระโดดขึ้นมาบนถนนและเต้นไปข้างหน้าเรื่อยๆ ประหนึ่งว่ามันพยายามจะให้คนติดตามไป

ท่านจาง กง และคนอื่นๆ จึงเดินตามลูกกบเหล่านั้นไปจนกระทั่งมาหยุดลงที่ริมคันนาแห่งหนึ่ง ทันใดนั้นทุกคนก็พบร่างของชาย ๓ คนนอนทับกันอยู่ ท่านนายอำเภอได้สั่งให้ผู้ติดตามช่วยกันนำพวกเขาขึ้นมา ปรากฏว่า ๒ คนแรกตายไปเสียแล้ว แต่ชายคนที่ถูกทับอยู่ล่างสุดยังมีลมหายใจอยู่ ทั้งหมดจึงช่วยกันแก้ไขจนกระทั่งฟื้นขึ้นมาได้

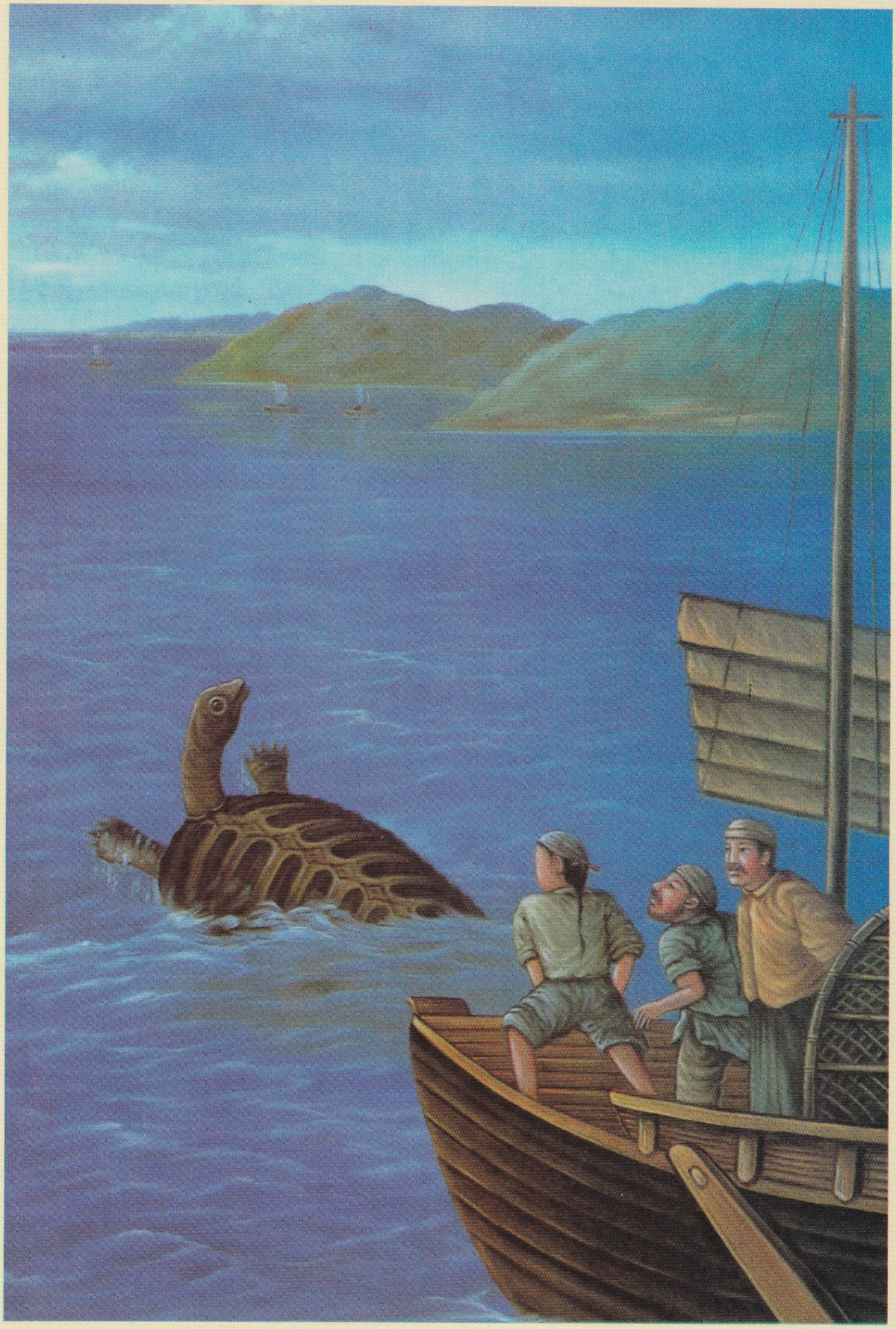
หลังจากที่ชายผู้นั้นได้จิบน้ำอุ่นๆ และรู้สึกสบายดีแล้ว เขาก็คุกเข่าคารวะกราบขอบคุณท่าน จาง กง พร้อมกับเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ฟังว่า

“ข้าพเจ้าเป็นคนเดินทางค้าขาย ระหว่างที่อยู่บนทางเปลี่ยวได้พบชาย ๒ คน แบกตะกร้าใหญ่ ๒ ใบ ซึ่งข้างในมีลูกกบตัวเล็กๆ ที่ถูกจับมาใส่ไว้จนแน่น ข้าพเจ้าเห็นแล้วไม่อาจทนนิ่งดูดาย จึงออกปากขอซื้อแล้วนำไปปล่อยลงข้างทางเสียทั้งหมด

แต่ไม่นึกเลยว่าชายสองคนนั้น จะมีจิตใจที่โหดเหี้ยม หลังจากที่ข้าพเจ้าพร้อมกับคนหาบสินค้า ๒ คนออกเดินทางต่อไปไม่นาน เขาทั้งสองซึ่งสะกดรอยตามมาพอถึงที่เปลี่ยวปลอดสายตาผู้คน ก็ตรงเข้าลอบทำร้ายหวังจะฆ่าพวกเราให้ตาย เพื่อปล้นเอาทรัพย์สินเงินทองไปทั้งหมด

ข้าพเจ้าถูกตีจนสลบ น่าสงสาร...ลูกจ้างหาบสินค้า ๒ คน ถูกทำร้ายจนตาย!”

เมื่อท่าน จาง กง ทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้วก็ออกคำสั่งให้เร่งติดตามหาตัวคนร้ายใจเหี้ยมทั้งสองที่กระทำการอุกอาจไม่เกรงกลัวกฎหมายอาญาบ้านเมือง ไม่นานนักเจ้าหน้าที่ก็สามารถจับตัวคนร้ายพร้อมกับได้ทรัพย์สินทั้งหมดคืนมา ทั้งสองรับสารภาพว่าได้กระทำผิดจริง จึงถูกตัดสินโทษประหารชีวิตให้ตายตกไปตามกัน.!

๘๘
สื่อกันด้วยใจ

ในปลายสมัยราชวงศ์ ชิง ประเทศจีนเกิดศึกสงครามใหญ่บ้านเมืองวุ่ยวายระส่ำระส่ายไปทั่วทุกหนแห่ง เวลานั้นมีผู้บัญชาการทหารท่านหนึ่ง แซ่ ถัง นามว่า อี้ อัน ได้รับคำสั่งให้ยกกำลังโดยทางเรือไปช่วย กองทหารของท่าน ฉี่ ซู่ เหยิน หลังจากเสร็จสิ้นภาระกิจเรียบร้อยแล้ว ระหว่างที่ท่านถังอี้อัน ยืนอยู่บนเรือเพื่อเดินทางกลับ จิตใจของท่านห่วงใยคิดถึงน้องชาย ซึ่งเป็นทหารประจำการอยู่ที่เซี่ยเหมิน

ขณะนั้นเองมีชาวประมง ๔ คน จับตะพาบยักษ์มาได้ตัวหนึ่งท่านผู้บัญชาการทหารเห็นแล้วก็รู้สึกสงสาร เมื่อเจรจาไต่ถามเพื่อขอซื้อไปปล่อย แต่ชาวประมงเรียกราคาสูงลิบลิ่ว ท่านจึงปรึกษากับภรรยาว่าจะซื้อดีหรือไม่ คุณนายผู้เป็นภรรยาก็ไม่อยากซื้อเพราะราคาแพงเหลือเกิน

ขณะที่ทั้งสองกำลังจะปฏิเสธ อยู่ๆ ตะพาบน้ำยักษ์ตัวนั้นก็มีน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด ภรรยาของท่านผู้บัญชาการเห็นแล้วก็รู้สึกเวทนาสงสารจับใจ จึงตัดสินใจซื้อตามราคาที่ถูกเรียกร้อง

ท่าน ถัง อี้ อัน และภรรยาให้คนช่วยกันอุ้มตะพาบน้ำยักษ์ไปที่ข้างเรือ ขณะนั้นเองท่านได้พูดขึ้นว่า

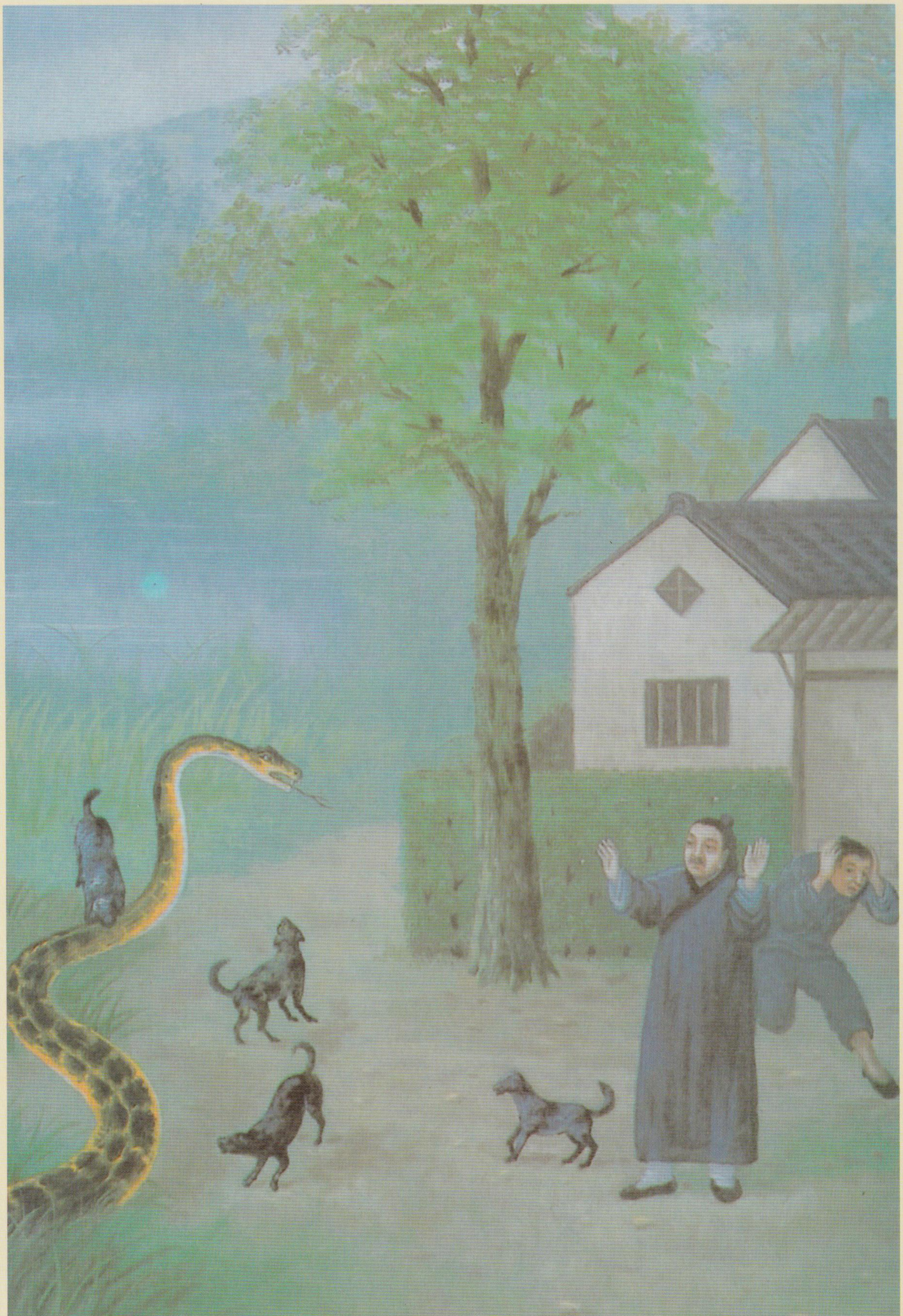
"ตัวเจ้าถึงแม้จะเกิดเป็นสัตว์แต่ก็มีชีวิตจิตใจ ฉันห่วงใยชีวิตเจ้าเช่นเดียวกับที่เฝ้าห่วงใยชีวิตน้องชายของฉันเอง

ด้วยกระแสของจิตใจที่เหมือนกันและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คงจะช่วยให้น้องชายซึ่งอยู่ห่างไกลกันคนละฝากฝั่งทะเล สามารถล่วงรู้ถึงความห่วงใยคิดถึงที่ฉันมีต่อเขาได้"

เมื่อกล่าวจบ ท่านผู้บัญชาการก็ปล่อยตะพาบน้ำยักษ์ลงทะเลไป ตะพาบน้ำยักษ์ตัวนั้นพอว่ายไปได้นิดหน่อยก็หันกลับมามองดูสองสามีภรรยาผู้มีเมตตาครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับจะขอบคุณแล้วขอบคุณอีก ก่อนที่จะดำลงสู่ใต้ทะเล

หลังจากนั้นผ่านไปหนึ่งเดือนเต็มท่านผู้บัญชาการทหาร ถัง อี้ อัน ก็ได้รับจดหมายจากน้องชายของท่านเขียนมาถึงว่า เขาสบายดีอย่าได้วิตกกังวลไปเลย จดหมายฉบับนั้นน้องชายของท่านเขียนเมื่อเดือน ๙ วันที่ ๘ ในปีรัชกาลราชวงศ์ ชิง ซึ่งวันนั้นเป็นวันเดียวกันกับที่ท่าน ถัง อี้ อัน ปล่อยตะพาบยักษ์ลงทะเล

มันน่าคิดว่า.... ในสมัยโบราณใช้นกพิราบเพื่อส่งข่าวสารให้แก่กัน
แต่ระยะทางอันยาวไกลและอุปสรรคต่าง ๆมากมาย
จึงเป็นการยากที่ข่าวสารจะไปถึง
แต่สำหรับ "ใจ" ที่สื่อถึงกันนั้น
ไม่มีสิ่งใดจะมาขวางกั้นได้เลย.

เราช่วยเขา เขาช่วยเรา

ในอดีตมีบัณฑิตผู้ใจบุญสุนทานคนหนึ่ง นิสัยของเขาโอบอ้อมอารีเมตตา ชอบช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ

วันหนึ่ง ขณะที่เขาไปเยี่ยมครอบครัวของญาติก็พบว่าแม่สุนัขในบ้านหลังนั้น เพิ่งจะคลอดลูกออกมา ๔ ตัว แต่ญาติของบัณฑิตผู้นี้เชื่อถือโชคลางเสียจนขาดเหตุผล ปล่อยให้ความหลงงมงายเข้าครอบงำมโนธรรมสำนึกแห่งเมตตาไปเสียสิ้น เขาเชื่อว่าสุนัขที่คลอดลูก ๔ ตัวเป็นอัปมงคลและเตรียมจะนำลูกสุนัขทั้งหมดไปโยนทิ้งแม่น้ำ

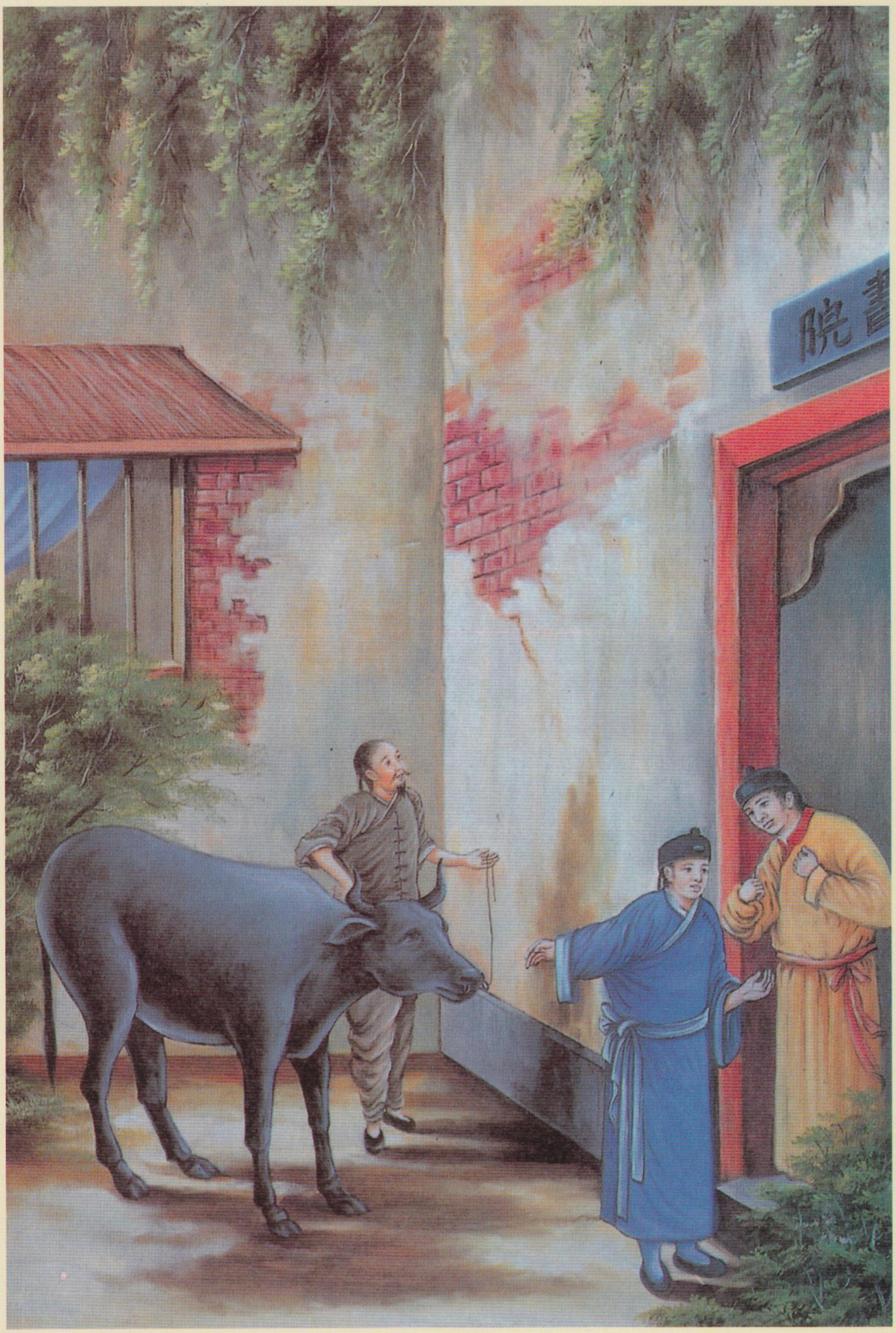
เมื่อบัณฑิตผู้ใจบุญทราบเรื่อง ก็รู้สึกสงสารลูกสุนัขทั้ง ๔ ที่กำลังน่ารัก ซึ่งเพิ่งจะเกิดมายังไม่ทันลืมตามองดูโลก กลับต้องถูกฆ่าโดยปราศจากความผิด มันไม่ถูกต้องเอาเสียเลย คิดเช่นนี้แล้วบัณฑิตท่านนี้จึงขอลูกสุนัขทั้ง ๔ ตัวเพื่อนำกลับไปเลี้ยงที่บ้านของตน โดยมิได้ใส่ใจในคำทักทวงว่า *"ไม่เป็นสิริมงคล"* แต่อย่างไร

ด้วยความรักและการเอาใจใส่เลี้ยงดูอย่างมีเมตตา ลูกสุนัขทั้ง ๔ ตัวนับวันก็โตขึ้นเรื่อย ๆ ทุก ๆ ตัวต่างรักและซื่อสัตย์ต่อเจ้านายของมันมาก

และแล้วเย็นวันหนึ่งเวลาจวนใกล้ค่ำ ขณะที่บัณฑิตกำลังจะเดินกลับบ้านเขาสังเกตเห็นต้นหญ้าหน้าประตูบ้านเอนล้มยุ่งเหยิง สักครู่ก็มีกลิ่นคาวพัดโชยมาตามกระแสลมยังไม่ทันที่เขาจะก้าวเดินต่อ ฉับพลันทันใดนั้นเองงูยักษ์ขนาดมหึมาก็พุ่งตัวออกมาขวางหน้าเขาไว้ ตาของมันแดงก่ำลุกวาวราวกับดวงไฟ ลำตัวกลมใหญ่เท่ากับเสาไม้ มันชูคอสูงพ้นศีรษะของท่านบัณฑิตและอ้าปากแลบลิ้นพร้อมกับส่งเสียงขู่ ฝ่อ!....ฝ่อ!...

เขายืนตกตะลึงนิ่ง เจ้างูยักษ์ตั้งท่าจะทำร้ายอย่างเอาเป็นเอาตาย ทันใดนั้นเองลูกสุนัขทั้ง ๔ ตัวได้วิ่งตรงรี่เข้าต่อสู้กับงูร้ายเป็นการใหญ่ ลูกสุนัขตัวหนึ่งได้ทีจึงกระโดดขึ้นกัดที่จุดชีวิตตรงบริเวณต่ำจากหัวของมันลงมา ๗ นิ้ว งูยักษ์ขนาดมหึมาจึงสิ้นฤทธิ์ขาดใจตายลงทันที!

คนที่ทำดีย่อมได้รับผลดี
กฎแห่งกรรมนี้ เป็นความจริงที่พิสูจน์ได้
หากเรามีจิตใจเมตตาอารีต่อผู้อื่น
จิตเมตตานั้นก็จะกลับมาตอบสนองคุ้มครองเราเช่นกัน

書院

๙๐

มุ่งมั่นตั้งใจจริง

เฉิน ซิง ถั่น เป็นผู้ช่วยนายอำเภออยู่ในมณฑล ฝู่ โจว ตอนหนุ่มๆ ก่อนที่จะสอบเข้ารับราชการ เขากับเพื่อนๆ นักศึกษาที่มาจากอำเภอ ซีหู กำลังจะพากันไปกินเลี้ยงที่ร้านอาหารในเมือง

เมื่อมาถึงหน้าร้านอาหารขณะที่ทุกคนกำลังจะเดินเข้าประตู เฉิน ซิง ถั่น เห็นชายคนหนึ่งใช้ไม้ตีวัวไม่หยุด แต่ไม่ว่าจะตีเท่าไรวัวก็ไม่ยอมไป เขาจึงเดินเขาไปดูใกล้ๆ ก็เห็นวัวตัวนั้นสองแก้มเปียกชุ่ม น้ำตาร่วงร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่ตลอดเวลา มันคงรู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน

นักศึกษาหนุ่ม เฉิน ซิง ถั่น ยืนนิ่งด้วยความสงสาร สักครู่เมื่อคิดขึ้นได้เขาจึงเอ่ยถามชายเจ้าของวัวให้รู้ว่าจะต้องใช้เงินสักเท่าไรเพื่อซื้อวัวตัวนั้นครั้นตกลงราคากันเรียบร้อยแล้วเฉิน ซิง ถั่น จึงเดินกลับมาคุยกับเพื่อนๆ ที่รอเขาอยู่ว่า

"ที่พวกเราเตรียมตัวมากินเลี้ยงในวันนี้ มีเงินกันคนละเท่าไร?

ข้าพเจ้าอยากขอเรี่ยรายรวบรวมจากทุกคน

เพื่อนำไปซื้อวัวที่กำลังจะถูกส่งไปฆ่า หวังว่าเพื่อนๆ ทั้งหลายจะร่วมจิตร่วมใจกันสร้างความดีสักครั้งหนึ่งจะดีไหม ไม่รู้ว่าทุกคนจะคิดอย่างไร?"

เพื่อนนักศึกษาคนหนึ่ง ได้แสดงความคิดเห็นว่า

"ไม่เห็นด้วย ถ้าทำเช่นนี้เราก็อดใช้เงินซิ"

อีกคนหนึ่งก็กล่าวว่า

"มันเป็นเรื่องของวัว พวกเราเพียงแต่จะมากินเลี้ยงกันเท่านั้นไม่น่าจะไปเกี่ยวข้องเลย"

ส่วนหนึ่งที่เหลือก็สนับสนุนว่า

"ใช่แล้ว...ใช่แล้ว ถ้าเอาเงินทั้งหมดไปซื้อวัว วันนี้เราก็อดเลี้ยงสังสรรค์กันน่ะซี"

เฉิน ซิง ถั่น นักศึกษาหนุ่มผู้มีจิตใจเมตตา ได้ยินเพื่อนๆพูดเช่นนั้นแล้วเขาก็ยังไม่ละความพยายามที่จะเชิญชวนให้ทุกคนช่วยกันซื้อวัวให้จงได้

นักศึกษาหนุ่มจึงเสนอขึ้นว่า

"สำหรับเรื่องกินเลี้ยงไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้ามีความยินดีขอเชิญทุกท่านไปทานอาหารที่บ้านของข้าพเจ้าแทน รับรองว่าจะไม่ทำให้ทุกคนต้องผิดหวังเลย หวังว่าเพื่อนๆ คงจะให้เกียรติและรับน้ำใจของข้าพเจ้าไว้ด้วย"

ถึงขั้นนี้แล้ว เพื่อนๆ ทุกคนก็ไม่รู้จะโต้แย้งอย่างไร จึงตกลงยินยอมตามที่ เฉิน ซิง ถั่น

ขอร้อง

พวกเขาทุกคนช่วยกันนำวัวที่ซื้อมาได้ ไปปล่อยที่วัดใหญ่แห่งหนึ่งพร้อมกับถวายเงินที่เหลือแก่พระสงฆ์ผู้ให้การดูแล

เช้าวันรุ่งขึ้น เฉิน ซิง ถั่น ได้เล่าให้ภรรยาฟังถึงเรื่องราวการเรี่ยรายเงินจากเพื่อนและคำสัญญาที่จะเลี้ยงทดแทนพวกเขาทุกคน แต่ในบ้านไม่มีเงินพอ ขณะที่กำลังคิดหาวิธีกันอยู่ ภรรยาของ เฉิน ซิง ถั่น จึงลุกขึ้นกล่าวว่า

"เกิดเป็นคนต้องมีสัจจะ
วาจาที่พูดออกไปแล้วต้องทำให้ได้"

และแล้วทั้งสองก็ช่วยกันขนทรัพย์สินเสื้อผ้ารวมทั้งของใช้ที่มีอยู่ไปจำนำทั้งหมด แล้วเอาเงินที่ได้มาจัดเตรียมอาหารอย่างดีไว้เลี้ยงแขก สร้างความพออกพอใจแก่เพื่อนๆ ทุกคนตามคำสัญญาที่ให้ไว้

อีกหนึ่งปีต่อมา หลังจากวันขึ้นปีใหม่ผ่านพ้นไป เฉิน ซิง ถั่น ได้ไปสอบแข่งขันเข้ารับราชการ ผลการสอบของเขาเป็นที่น่าพอใจแก่ทุกฝ่าย นักศึกษาผู้มีน้ำใจดีงามจึงได้ดำรงตำแหน่งเป็นถึง ผู้ตรวจราชการแผ่นดิน

คนที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจจริง ที่จะช่วยเหลือชีวิตผู้อื่นอย่างไม่ย่อท้อ
ย่อมนำมาซึ่งวาสนาบารมีและความเจริญรุ่งเรืองแก่ชีวิตตน
นี่คือ....ผลแห่งเมตตาจิต.

หมื่นพันภูเขามีทั้งต่ำทั้งสูง
ข้ามพ้นได้แต่ละลูกต้องอาศัยความพากเพียร
จนกว่าจะสามารถพิชิตเขาที่สูงสุด
ผู้บำเพ็ญธรรมต้องตั้งใจให้มั่นคง
ทุกย่างก้าวของชีวิต มุ่งขจัดสิ่งไม่ดีในตัวให้หมดไป
สุดท้ายแม้ตัวไม่อยู่ ก็คงเหลือแบบอย่างไว้
ให้ชนรุ่นหลังได้เจริญรอยตาม
เหมือนดังกวางป่าไม่ว่าจะเดินไปทางไหน
ก็ยังคงทิ้งรอยเท้าไว้ให้คนได้เหลียวมอง

聖手回春

๙๑

หมอที่แท้จริง

ที่มณฑล จื่อ เจียง มีนายแพทย์ท่านหนึ่งแซ่ **หวัง** นามว่า **ซิ้ว เหยียน** เป็นผู้เชี่ยวชาญในการรักษาโรคต่างๆ จนชื่อเสียงเกียรติคุณของท่านเลื่องลือไปทั่ว

ครั้งหนึ่งมีคนไข้หน้าตาอัปลักษณ์น่ากลัวมากคนหนึ่ง มาขอรับการรักษาจากคุณหมอหวัง ตั้งแต่เดินเข้ามาเขาร้องครวญครางไม่หยุด เมื่อคุณหมอตรวจดูตามร่างกายก็พบว่า ตรงกลางแผ่นหลังของคนไข้ผู้นั้นมีฝีขนาดใหญ่มาก!มันปูดนูนขึ้นจนเกือบเท่ากะลามะพร้าวและรอบๆ ฝีใหญ่ก็มีฝีเม็ดเล็กๆ มากมายกระจายอยู่เป็นวงกว้าง

ชายคนนี้อาการน่าเป็นห่วงมาก ฝีที่เป็นอยู่ใกล้จะแตกเต็มที่แล้ว คุณหมอหวังรู้สึกหนักใจไม่น้อย ท่านจึงได้สอบถามเขาว่า

"ทุกวันนี้เธอทำมาหากินอะไร? ขอให้บอกมาตรงๆ น่ะ" ชายผู้นั้นตอบว่า

"กระผมเป็นคนทำปืนสำหรับยิงนก ตอนกลางคืนก็จะออกไปซุ่มดักจับนกเพื่อนำไปขาย...ขอรับ" คุณหมอหวังได้ยินคำตอบเช่นนั้นแล้วจึงอธิบายให้เขาฟังว่า

"โรคที่เธอเป็นอยู่ขณะนี้ ตั้งแต่โบราณเรียกขานว่า "โรคฝีร้อยวิหคล้อมราชา" โดยทั่วไปพบเห็นน้อยมาก หมอเชื่อว่ามันเกิดขึ้นกับเธอ ก็เพราะกรรมชั่วที่ตัวเธอได้สะสมไว้ตั้งแต่อดีตจะเรียกว่า "โรคกรรม" ก็คงไม่ผิด

ฝีนี้ถ้าแตกออกมาแล้วก็จะไม่มีทางรักษาหมอจะพยายามช่วยเหลือจนสุดความสามารถ แต่เธอต้องให้สัจจะปฏิญาณต่อฟ้าดินว่า เมื่อหายแล้วจะเลิกทำมาหากินด้วยการฆ่าสัตว์และจับสัตว์ไปขายโดยเด็ดขาด เธอจะทำได้ไหม?"

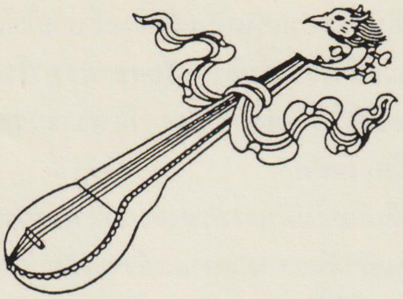
ชายผู้นั้นได้ปฏิบัติตามคำขอร้องของคุณหมอแต่โดยดี

คุณหมอหวัง ใช้เวลารักษาราวครึ่งเดือน อาการของคนไข้ผู้นั้นก็ค่อยๆ ดีขึ้น จนหายเป็นปกติได้ในที่สุด ตั้งแต่นั้นมาเขาก็หันมาทำอาชีพขายผัก เลิกล่านกโดยเด็ดขาด

เห็นไหมว่า...เพราะความไม่รู้ จึงหลงฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
ก่อกรรมทำเข็ญให้กับตัวเอง
หากรู้จักปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ที่หวังดี
เลิกทำมาหากินด้วยการเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น
ถ้าหากทำได้.....เมื่อนั้นจึงสามารถ
เปลี่ยนชะตาชีวิตของตนได้เช่นกัน.

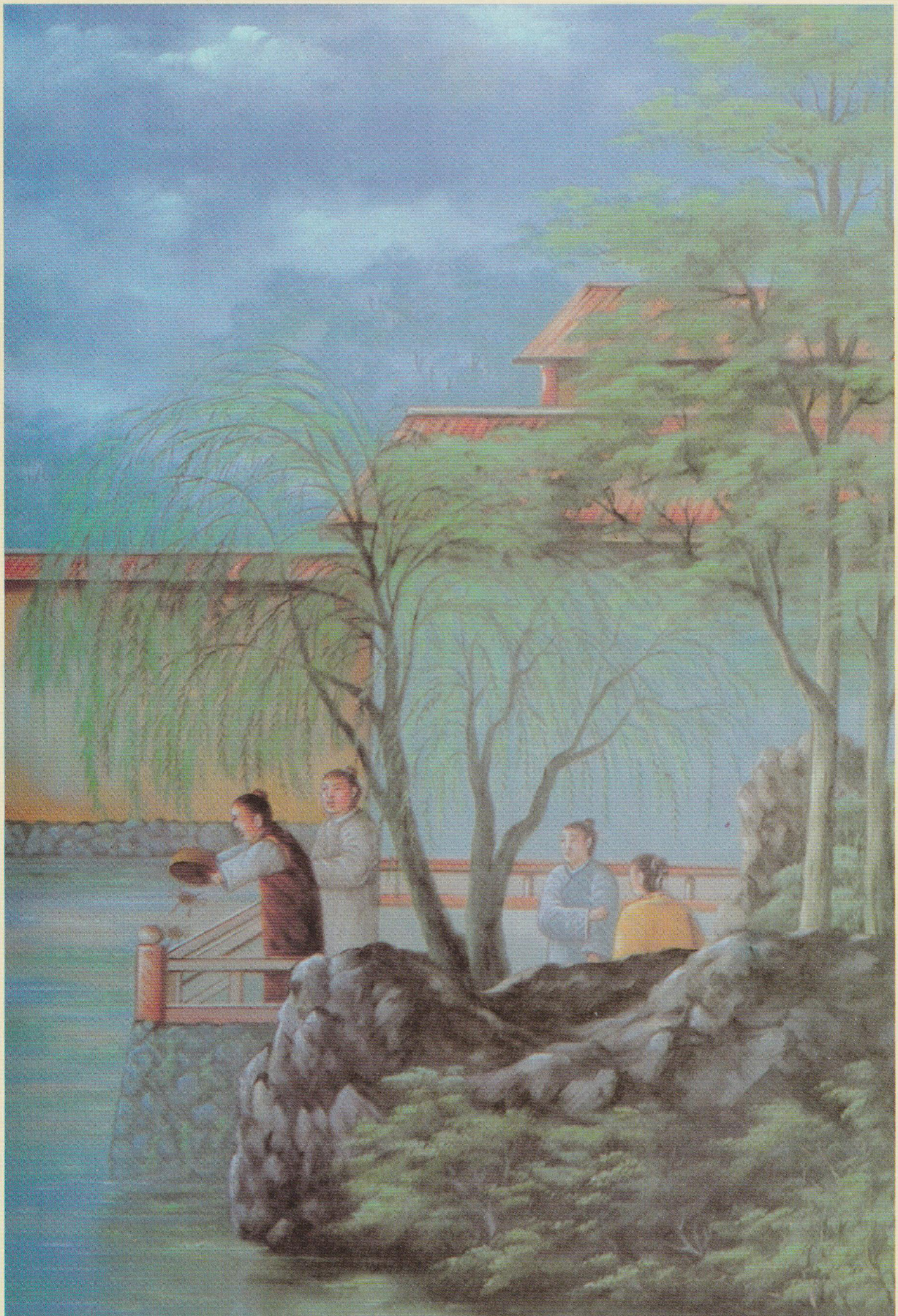
ฟ้าเบื้องบน.....ให้มนุษย์เลือกเดินด้วยตัวของตัวเองไม่ฝืนใจใคร

ท่านหมอหวัง ซิ้ว เหยียน มีจิตเมตตาสูงส่ง
ไม่เพียงรักษาโรค บำบัดทุกข์เข็ญ
ยังทำให้คนหันมาสร้างความดี เลิกฆ่าสัตว์ หยุดก่อกรรม
ท่านสามารถช่วยทั้งกายและใจ
เช่นนี้.....คือ “มหากุศลยิ่งใหญ่มิอาจประมาณ”
พูดได้ว่าท่านเป็นหมอที่แท้จริง.

คนที่ไม่เคยมีจิตคิดร้ายทำลายสัตว์
ก็ไม่ต้องหวาดกลัวว่าสัตว์จะมาทำร้าย
จิตใจผุดผ่องสว่างไสวดุจพระจันทร์เพ็ญ
สัตว์ทั้งหลายก็อยากเข้าใกล้อยู่ร่วมดั่งเพื่อนพ้อง

๙๒

เคล็ดวิธีสู่ความเจริญรุ่งเรือง

สมุดบันทึกของ เหลียง จิ้ง สู เขียนเล่าว่า

บรรพบุรุษของนายอำเภอ **ทุ้ย อัน** ชอบสร้างกุศลแจกจ่ายเสื้อผ้าอาหารและยารักษาโรคให้แก่ผู้ที่ขาดแคลนคนยากจน ตลอดชั่วชีวิตของบรรพบุรุษในแต่ละรุ่น ไม่เคยฆ่ามีแต่จะช่วยปลดปล่อยชีวิตสัตว์ทั้งหลายให้รอด ทุกครั้งที่ทำพิธีเซ่นไหว้บรรพชนหรือจัดงานเลี้ยงแขก-เหรื่อก็จัดทำแต่อาหารเจไม่เคยใช้เนื้อสัตว์เลย

ครั้งหนึ่ง เพื่อนฝูงได้ให้ปูที่ยังมีชีวิตอยู่มา ๒ ตะกร้าเต็มๆปูเหล่านั้นตัวอ้วนใหญ่ คนที่เห็นต่างพากันมองจนน้ำลายไหลด้วยความอยากกิน แต่ท่าน ทุ้ย อัน กลับนำเอาปูที่ได้ไปปล่อยลงในแม่น้ำเสียทั้งหมด

ในขณะนั้นมีชายคนหนึ่งเห็นท่าน ทุ้ย อัน กระทำเช่นนั้นก็รู้สึกชื่นชมจึงได้กล่าวกับท่านว่า

"ความประพฤติของท่านเหมือนกับท่าน จาง ฟ่ง วง ไม่มีผิด ท่านเป็นบิดาของ จาง ซื่อ หลาง ซึ่งขณะนี้รับราชการอยู่ เพราะเหตุนี้ท่าน จาง ฟ่ง วง ชอบทำบุญสร้างกุศลปล่อยสัตว์มาโดยตลอด จึงส่งผลให้ จาง ซื่อ หลาง และลูกๆทุกคนมีอำนาจวาสนา เป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อชาติบ้านเมือง ท่าน ทุ้ย อัน ทำได้เช่นนี้ ต่อไปตระกูลของท่านต้องรุ่งเรือง เหมือนกับตระกูลจาง อย่างแน่นอน"

และแล้วก็เป็นจริงตามที่ชายคนนั้นพูด หนึ่งปีหลังจากนั้นบุตรชายของท่าน ทุ้ย อัน ก็สามารถสอบติดอันดับได้เข้ารับราชการ จนกระทั่งในที่สุดมีตำแหน่งเป็นถึงนายอำเภอ

เกี่ยวกับท่าน จาง ซื่อ หลาง ผู้เป็นลูกหลานตระกูล จางมีเรื่องเล่าว่า

ตอนที่ท่าน จาง ซื่อ หลาง ดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอในมณฑล ฝู่เจี๋ยน ท่านได้เรียบเรียงหนังสืออบรมชี้แนะผู้คนทั้งหลาย ให้เลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หันมาทำบุญสร้างกุศลโดยใช้นามปากกาว่า "หลาง จิ้ง สู"

ทุกๆ วันพระและวันหยุด ท่านจาง ซื่อ หลาง จะแต่งกายด้วยชุดชาวบ้านธรรมดาออกเดินเที่ยวไปพร้อมกับขนมที่ทำจากแป้งเพียงเล็กน้อย สำหรับเป็นอาหารกลางวัน ท่านจะเดินสำรวจตรวจตราดูความเรียบร้อยและทุกข์สุขของราษฎรทั้งหลายโดยมิให้ใครทราบถึงฐานะที่แท้จริงของท่าน

ตลอดชั่วชีวิตของนายอำเภอผู้มีจิตใจสูงส่งท่านนี้ กินอยู่อย่างเรียบง่ายและประหยัด ท่านมักจะใช้เวลาอบรมคนใกล้ชิดและข้าราชการลูกน้องทุกคน ให้หยุดเบียดเบียนชีวิตผู้อื่นแล้วขยันหมั่นเพียรสร้างแต่คุณงามความดีอันจะนำมาซึ่งความเจริญรุ่งเรืองและความผาสุขทั้งต่อตนเองและครอบครัวยิ่งๆขึ้นไป.

๙๓

สร้างบุญสลายบาป

ที่อำเภอ เห่อ ไป่ มีนักศึกษาคนหนึ่งชื่อ **เมิ่ง เจ้า เสียง** กำลังจะไปสอบแข่งขัน แต่สุขภาพของเขาย่ำแย่อ่อนแอมาก มีโรคประจำตัวคือขับถ่ายไม่ปกติและอาการอยู่ในขั้นร้ายแรง

คืนหนึ่ง เมิ่ง เจ้า เสียง ฝันว่าได้ลงไปในนรกภูมิ ณ.ที่นั้นพระยามัจจุราชผู้เป็นใหญ่บอกแก่เขาว่า

"บรรพบุรุษของเจ้าหลายชั่วคนมาแล้ว ทุกคนล้วนมีแต่โรคภัยเบียดเบียน สุขภาพไม่ดี พ่อและปู่ของเจ้าก็มีอาการไม่ต่างจากตัวเจ้าเลย สุดท้ายต้องท้องร่วงจนตาย เจ้ารู้หรือไม่ว่าชีวิตของเจ้าจะสิ้นสุดลงเมื่อไหร่และจะจบลงด้วยอาการอย่างไร?"

เมิ่ง เจ้า เสียง ก้มหน้านิ่งเงียบไม่กล้าตอบ พระยามัจจุราชเจ้าแห่งนรกภูมิจึงกล่าวต่อไปว่า

"ทั้งปู่และพ่อของเจ้า ขณะที่มีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมากมายเหลือเกิน ฉะนั้นกฎแห่งกรรมจึงส่งผลให้เขาทั้งสองต้องจบชีวิตลงอย่างนั้น

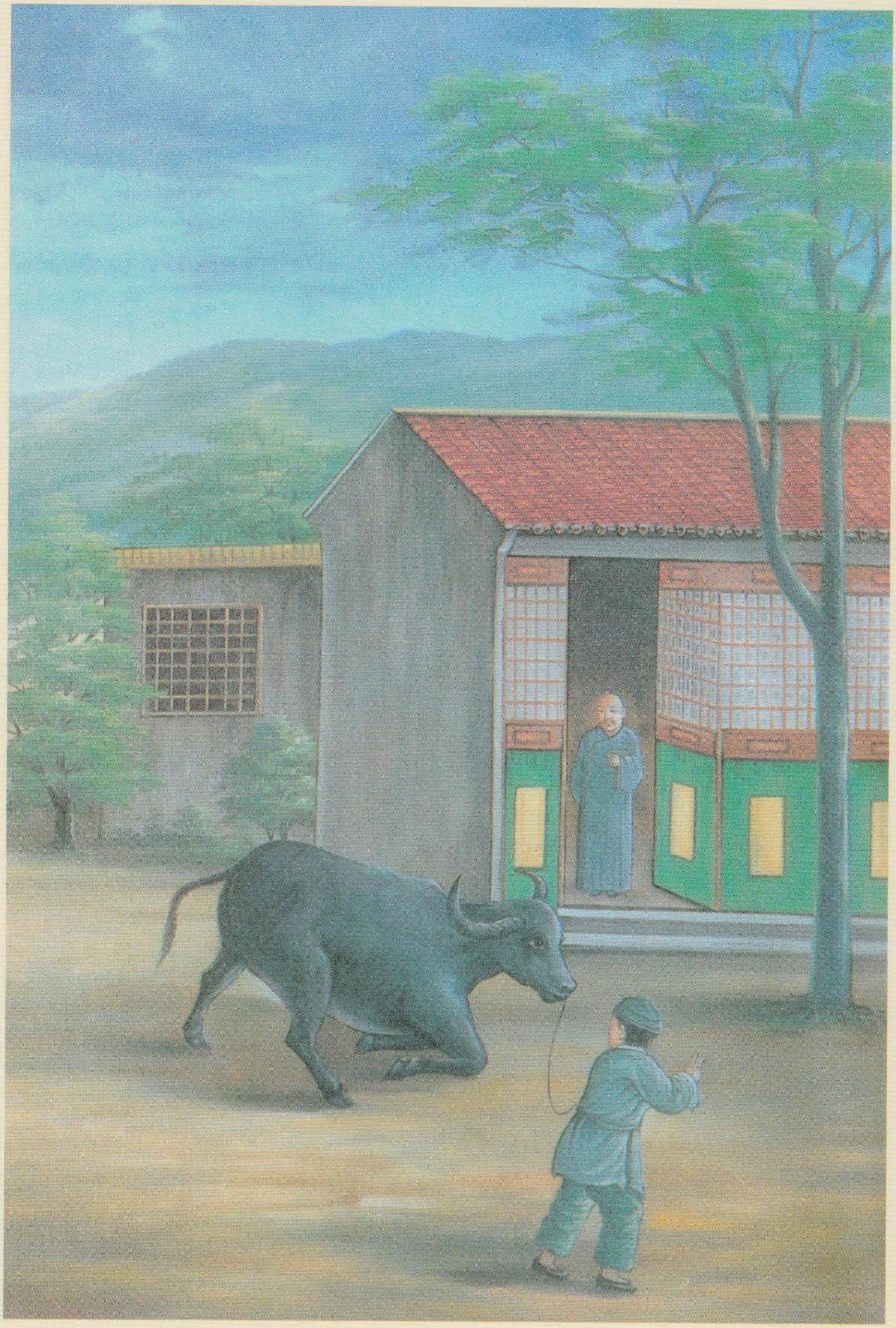
ส่วนตัวเจ้าสุขภาพไม่ดีมาตั้งแต่เกิด ก็เพราะมีหนี้สินบาปเวรติดตามมาตั้งแต่ชาติปางก่อน ต่อไปนี้หากเจ้าหยุดฆ่าสัตว์ตัดชีวิต และนำความฝันนี้ไปเผยแพร่พิมพ์เป็นหนังสือออกแจกจ่ายช่วยให้คนในโลกมนุษย์หันมาสร้างความดี ปล่อยสัตว์เลิกเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น ทำเช่นนี้แล้ว ย่อมจะเกิดกุศลบารมียิ่งใหญ่แก่ตัวเจ้า เราจึงจะสามารถผ่อนปรนโทษทัณฑ์ของเจ้าให้เบาบางลงไปได้"

นักศึกษาหนุ่มคุกเข่าโขกศีรษะคารวะ และตอบรับด้วยความดีใจว่า

"ขอบพระคุณ...ขอบพระคุณ...ที่ท่านมีเมตตาต่อข้าผู้น้อย"

พอตื่นขึ้นมาเขารีบเขียนเรื่องราวในความฝันทั้งหมดแล้วนำไปพิมพ์เป็นหนังสือให้คนทั้งหลายได้รับรู้ นอกจากนี้แล้วเขายังได้ปฏิญาณว่าจะไม่ฆ่าสัตว์ไม่เบียดเบียนสัตว์ตลอดชีวิตพร้อมทั้งตั้งใจสร้างความดีและเชิญชวนให้ทุกคนมาร่วมบุญพิมพ์หนังสือ เป็นธรรมทานสืบต่อไป

หลังจากนั้นไม่นาน มีอยู่ปีหนึ่ง เมิ่ง เจ้า เสียง สามารถสอบได้ตำแหน่ง จิ่งซื่อ เป็นข้าราชการควบคุมการสอบเข้ารับราชการ เขามีอายุยืนยาวและแข็งแรงไปจนตลอดชีวิต.

๙๔

ปล่อยสัตว์ตอบแทนพระคุณครู

ท่าน **วัง กง หวาง** เป็นครูที่ใช้ชีวิตสมถะ ท่านกินอยู่ใช้จ่ายอย่างประหยัดมาก แต่ไม่ว่าจะเป็นวันปีใหม่ วันพระ วันสารท วันเกิด หรือแม้แต่วันธรรมดา หากท่านพบเห็นสัตว์อะไรก็ตามที่ถูกจับมาขาย คุณครูท่านนี้จะต้องซื้อไปปล่อยทันที

จนกระทั่งในปีหนึ่ง เป็นวันคล้ายวันเกิดของท่าน บรรดาลูกศิษย์มากมายที่สำนึกในพระคุณ เห็นว่าท่านอาจารย์ วัง กง หลาง ชรามากแล้วจึงคิดจะจัดงานฉลองใหญ่เพื่อเป็นเกียรติแก่ท่าน ลูกศิษย์ทั้งหมดเสนอให้มีการจัดเลี้ยงอาหารและว่าจ้างคณะนักแสดงมาให้ความบันเทิงในงานด้วย

ครั้นท่านอาจารย์ วัง กง หลาง ทราบเรื่อง จึงเรียกลูกศิษย์ทั้งหมดมาชุมนุมกันในเย็นวันนั้น แล้วพูดขึ้นว่า

"ครูรู้ดีว่า ลูกศิษย์ทุกคนอยากจะแสดงน้ำใจกตัญญูต่อครู แต่การจัดงานเลี้ยงนั้นมันสิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ หากจะตอบแทนครูจริง ๆแล้วละก็ ควรนำเงินทั้งหมดไปซื้อสัตว์ปล่อยดีกว่า ทำเช่นนี้.....ครูจะมีความสุขกว่าสิ่งอื่นใดทั้งหมด"

ลูกศิษย์ทุกคนได้ยินเช่นนั้นแล้วต่างซาบซึ้งใจในคำพูดของท่าน เหตุนี้เองในวันคล้ายวันเกิดของท่านอาจารย์ปีนั้น บรรดาลูกศิษย์ทุกรุ่นจึงพร้อมใจกันบริจาคเงินซื้อสัตว์ปล่อย นับว่าเป็นการสร้างมหากุศลครั้งยิ่งใหญ่กว่าทุกปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพื่อเป็นการแสดงกตัญญู-กตเวทิตาต่อครูผู้มีพระคุณของตน

อีกหลายปีต่อมา แม้ท่านอาจารย์ วัง กง หลาง จะชราภาพมากแล้ว คราวนั้นมีคนใกล้ ๆบ้านจะนำวัวที่เลี้ยงไว้ไปขายให้แก่โรงฆ่าสัตว์ แต่วัวตัวนั้นกลับวิ่งตรงไปคุกเข่าอยู่ที่หน้าประตูบ้านของท่านราวกับจะวิงวอนขอร้องให้ท่านช่วยชีวิตเอาไว้ เมื่อท่าน วัง กง หลาง ทราบก็นำเงินออกมาซื้อแล้วพาวัวตัวนั้นมาเลี้ยงไว้ในบ้าน

ท่านอาจารย์ วัง กง หลาง ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาจิตสูงส่ง ตลอดชั่วชีวิตของท่านไม่เคยหยุดปล่อยสัตว์ท่านมีอายุยืนยาวมากและเมื่อวาระสุดท้ายมาถึง ท่านก็ได้จากไปโดยอาการสงบไม่เจ็บไข้ได้ป่วยใด ๆ เลย

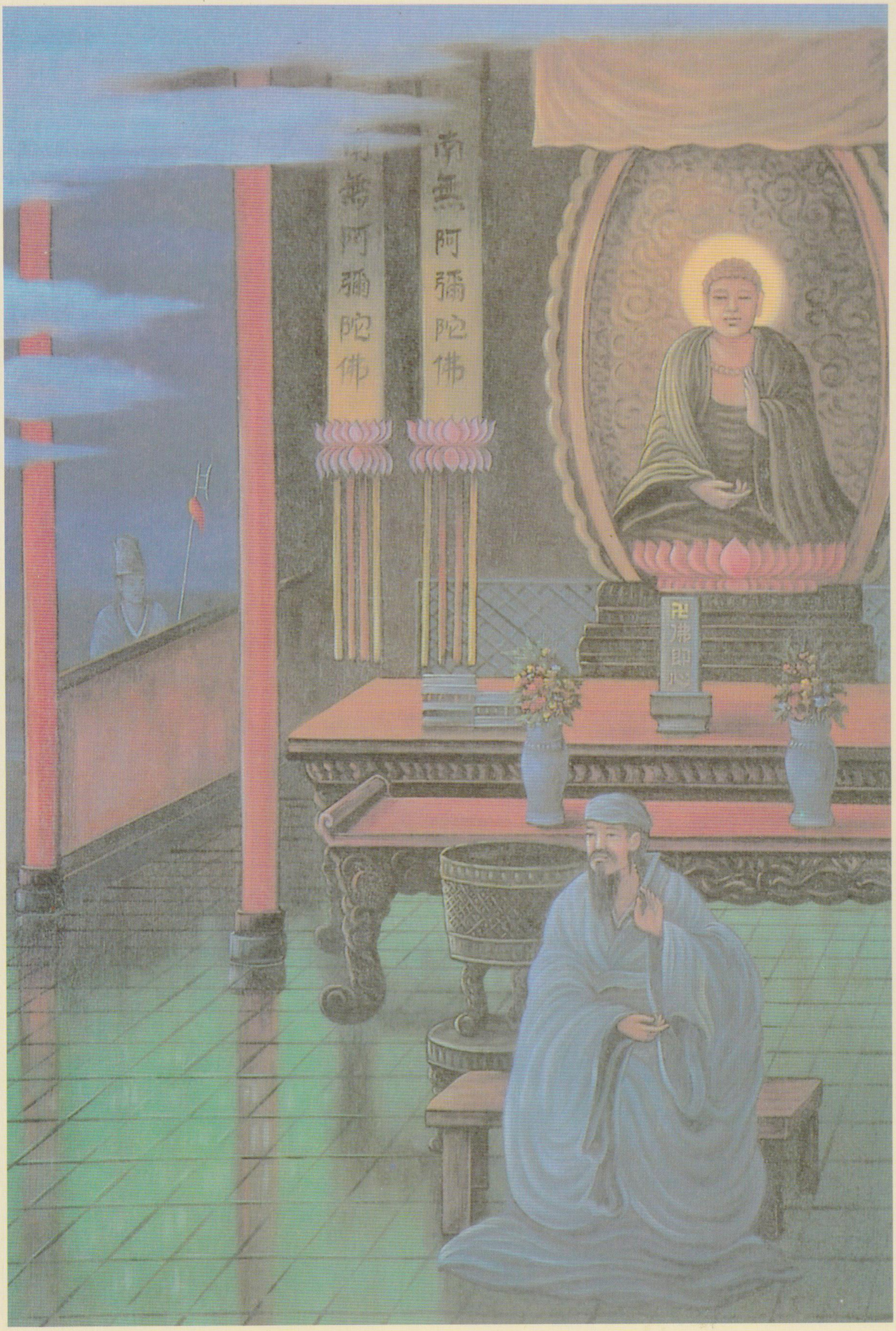
ลูกหลานของท่านทุกคนได้เป็นข้าราชการ หลายคนสร้างคุณงามความดีให้แก่ชาติบ้านเมือง จนได้รับพระราชโองการแต่งตั้งให้เป็นถึง เสนาบดี

ถ้าทุกคนในโลก ทำได้อย่างท่าน วัง กง หลาง
ก็ย่อมจะอายุยืน ลูกหลานเจริญรุ่งเรือง

สิ่งไม่ดีทั้งหลายจะอันตรธานหายไปสิ้น
ตลอดชีวิตย่อมจะประสบแต่สิ่งที่เป็นมงคล
ฉะนั้น วันคล้ายวันเกิดปีนี้ควรหันมาทำบุญปล่อยสัตว์แทนการกินเลี้ยงจะดีกว่า
กินเลี้ยงฉลองด้วยชีวิตผู้อื่นก็เท่ากับปลุกวิญญาณภูตผี!
บนโต๊ะกินเลี้ยงถูกละเลงไปด้วยเลือด
จัดงานวันเกิดต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็เท่ากับบั่นทอนอายุตนเองให้สั้นลง
เช่นนี้แล้ว.....จึงควรพิจารณาดูให้ดี
ทุกอย่างอยู่ที่ตัวของเราจะเลือกเอาเอง.

จาก “แดนใต้” มุ่งสู่ “ถิ่นเหนือ”
เส้นทางนั้นแสนยาวไกล....
หมู่วิหคที่โบยบินอยู่กลางเวหากว้าง
ไหนเลยจะรู้ว่า “ทาง” นั้นยาวไกลเพียงใด
จะมีสักกี่ชีวิตที่สามารถไปถึง.....“จุดหมาย”

南無阿彌陀佛
卍
佛即心

๙๕

พุทธานุภาพ

อิ้ง อัน เหยิน เป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่อยู่ในสมัยราชวงศ์ซุ้ย ครอบครัวของเขามั่งคั่งร่ำรวย ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาทั้งตัวเขาเองและครอบครัวชอบทำบุญทำกุศล บริจาคเงินสร้างวัดวาอารามและที่พักพิงแก่คนยากจน

ครั้งหนึ่งมีคนเดินทางมาจากแดนไกล มาขอพักค้างคืนในบ้านของท่าน อิ้ง อัน เหยิน โดยที่ท่านมิได้ล่วงรู้เลยว่า ชายผู้นั้นระหว่างทางได้แอบขโมยลาตัวหนึ่งมาด้วยและขณะที่พักอยู่ได้ฆ่าลากินเป็นอาหาร แล้วถลกหนังเก็บไว้ขาย เมื่อมาอาศัยอยู่ในบ้านนั้นก็คิดจะตอบแทนบุญคุณบ้างจึงนำเอาหนังลามอบให้ท่านเป็นของกำนัล

เวลาผ่านไปจนย่างเข้าปีที่ ๓ แห่งรัชสมัยราชวงศ์ ถัง ขณะที่ท่าน อิ้ง อัน เหยิน เดินอยู่บนถนนในเมือง ได้มีชายแปลกหน้าคนหนึ่งร้องทักขึ้นว่า

"ตัวท่านชะตาขาดเสียแล้ว! พรุ่งนี้จะมีคนมาจับตัวท่านไป" ท่านอิ้ง อัน เหยิน ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจมาก แต่เมื่อสงบสติลง เขาจึงคิดในใจว่า

"คืนนี้เราควรเข้าไปสวดมนต์อยู่ในห้องพระจะดีกว่า"

ตอนเย็นวันนั้นหลังจากทานอาหารเรียบร้อยแล้ว ข้าราชการท่านนี้ก็เข้าไปอยู่ห้องพระโดยไม่ยอมออกมาอีก

ท่าน อิ้ง อัน เหยิน สวดมนต์ตั้งแต่หัวค่ำเรื่อยมาจนกระทั่งดึกสงัดอากาศเย็นยะเยือก สักครู่ก็มีลมพัดกระโชกเข้ามาอย่างแรง เมื่อหันไปมองที่หน้าต่างก็เห็นวิญญาณภูตผีมากมายในมือถือโซ่และอาวุธ มายืนเรียกให้ออกไปพบ

ท่าน อิ้ง อัน เหยิน ขนลุกซู่พยายามสะกดอารมณ์ข่มความกลัวไม่สนใจในเสียงเรียกนั้น แล้วตั้งใจสวดมนต์ต่อหน้าพระพุทธรูป อธิษฐานขออำนาจพระพุทธคุณช่วยคุ้มครองชีวิต

วิญญาณผีตัวหนึ่งได้พูดขึ้นว่า

"เมื่อวานนี้ พวกเราไม่รีบจับตัวเขาไปทันที
วันนี้เขากำลังสวดมนต์สร้างความดีอยู่
จะเข้าไปจับตัวเขาได้อย่างไร?"

วิญญาณผีทั้งหลายคอยอยู่นานจวนใกล้สว่างแล้ว ท่าน อิ้ง อัน เหยิน ก็ยังไม่เลิกสวดมนต์ ผีเหล่านั้นจึงตกลงกันว่าให้วิญญาณผีตัวหนึ่งอยู่เฝ้าไว้เพียงตัวเดียวก็พอ นอกนั้นจึงกลับไปจนหมด

วิญญาณผีที่คอยเฝ้าอยู่ได้พูดกับท่านว่า

"ลาตัวหนึ่งได้ฟ้องร้องว่า ถูกฆ่าตายในบ้านของท่าน พวกข้าจึงต้องมาจับตัวท่านไปด้วย ขอให้ไปกับเราเสียดี ๆ" ท่าน อิ้ง อัน เหยิน ได้ยินเช่นนั้นก็นึกขึ้นได้ทันทีว่า เคยรับหนังลาชิ้นหนึ่งเป็นของกำนัล ท่านจึงตอบไปว่า *"ลาตัวนั้นเป็นของคนอื่นข้าพเจ้าไม่ทราบเลยว่า เขาจะนำมันมาฆ่าในบ้านของข้าพเจ้า แต่หนังลาตัวนั้นเขาได้มอบให้แก่ข้าพเจ้าจริง ข้าพเจ้าไม่ได้ลงมือฆ่า ทำไมจึงต้องถูกจับตัวไปด้วย ขอให้ท่านกลับไปชี้แจงให้วิญญาณของลาตัวนั้นรับรู้ด้วย ข้าพเจ้าขออโหสิกรรม ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบ้าน และจะตั้งใจทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้แก่เขาด้วย หวังว่าทั้งเขาและท่านจะให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าสักครั้ง"*

วิญญาณที่เฝ้าอยู่ ได้ยินคำตอบเช่นนั้น จึงนิ่งคิดอยู่ชั่วครู่แล้วพูดขึ้นว่า

"ข้าจะกลับไปอธิบายให้เขาฟัง แต่ถ้าเขาไม่ยอม พรุ่งนี้ข้าจะกลับมาใหม่!"

วิญญาณนั้นจากไปแล้ว คืนต่อมาก็ไม่ได้กลับมาปรากฏให้เห็นอีก นับตั้งแต่นั้นท่าน อิ้ง อัน เหยิน ก็ตั้งใจทำบุญสร้างกุศลอุทิศให้แก่วิญญาณทั้งหลาย

หลังจากเหตุการณ์นั้นแล้ว สมาชิกในครอบครัวของท่าน อิ้ง อัน เหยิน ก็พร้อมใจกินเจด้วยกันทุกคน.

๙๖

อานิสงส์ของการกินเจ

ที่ตำบล อู๋ สี เสี้ยน มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองไกล เพื่อมาเยี่ยมญาติของเขาในชนบท ด้วยความดีอกดีใจที่นานแล้วไม่ได้พบกัน ญาติของเขาจึงกุลีกุจอจัดแจงสั่งให้ภรรยาเอาแม่ไก่ไปฆ่าทำเป็นอาหารมาเลี้ยงต้อนรับ

แต่ทันทีที่ได้ยินดังนั้น ชายคนนี้ก็บังเกิดเมตตาจิตรู้สึกสงสารที่ชีวิตผู้อื่นจะต้องมาตายเพราะตนเป็นต้นเหตุ เขาจึงแสร้งพูดขึ้นว่า

"ข้าพเจ้ากินเจ...ไม่กินเนื้อสัตว์ ท่านอย่าฆ่าเลย!" เจ้าของบ้านจึงงดฆ่าไก่ แล้วจัดเตรียมอาหารเจ และผลไม้มาต้อนรับแทน ตลอดเวลา ๓ วันที่พักอยู่บ้านญาติ ทั้งตัวเขาและญาติๆทุกคน จึงต้องงดกินเนื้อไปโดยปริยาย เช้าวันต่อมาเขาก็ได้อำลากลับแต่เส้นทางที่จะกลับบ้านนั้น บางช่วงต้องอาศัยเรือโดยสารข้ามฟาก ขณะที่เขาก้าวขึ้นไปนั่งรอให้เรือออกเดินทาง ทันใดนั้นเองก็มีชายชราผมขาวโพลนท่านหนึ่ง มายืนร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า

"หยุดก่อน! บนเรือมีชายผู้หนึ่งพูดโกหกหลอกคนอื่นให้เชื่อว่า เขาเป็นคนกินเจ เป็นตายอย่างไรก็อย่าให้เขาข้ามฟากไปด้วยเด็ดขาด!" ผู้โดยสารทั้งหมดในเรือต่างงุนงงต่อคำพูดของชายชราที่ยืนอยู่บนฝั่งและสอบถามกันว่า *"ใครกันนะ? ใครกัน?"*

ชายคนนั้นทราบดีว่าท่านผู้เฒ่าหมายถึงตัวเขาเองจึงได้เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่สำนึกผิดว่า

"เป็นตัวข้าพเจ้าเอง แต่เพราะไม่ต้องการให้แม่ไก่ตัวหนึ่งต้องถูกฆ่า ข้าพเจ้าจึงโกหกว่า กินเจ"

เมื่อทุกคนได้ยินเขาสารภาพเช่นนั้นแล้วก็ยังไม่ให้อภัยจึงผลักเขาขึ้นฝั่งไม่ยอมให้ขึ้นโดยสารไปด้วย เมื่อเขากลับขึ้นฝั่งก็พยายามมองหาชายชราผู้นั้น แต่หาเท่าไหร่ก็หาไม่พบพอหันกลับมาเรือโดยสารก็แล่นออกไปไกลมากแล้ว ขณะที่เรืออยู่กลางแม่น้ำใหญ่ โดยที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนได้เกิดพายุใหญ่พัดกระหน่ำอย่างหนัก เป็นเหตุให้เรือโดยสารลำนั้น คว่ำลง! ผู้โดยสารจมน้ำตายหมดไม่มีใครรอด!

เมื่อนั้นเอง เขาจึงได้รู้ว่า

"ช่วยแม่ไก่ให้รอดตายได้ชีวิตหนึ่งจึงสามารถรอดพ้นจากเคราะห์กรรมในครั้งนี้ไปได้"

ใครเลยจะคาดคิด.....เพียงคำพูดที่พลั้งปากออกไปว่า "กินเจ" เพราะหวังให้ผู้อื่นรอดตายนั้น ยังเปี่ยมด้วยอานิสงส์ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้.

๙๗

กินเจลดกรรม

กู่ ชุ่น จือ เป็นคนที่กินเจมาตั้งแต่เกิด เขาอาศัยอยู่ที่มณฑลเจียงซูในรัชสมัยของกษัตริย์คัง เจ้า มีอยู่วันหนึ่งราวเดือน ๒ วันที่ ๑ เขาได้นอนหลับไป พอตื่นขึ้นมา กู่ ชุ่น จือ ก็เล่าให้คนในบ้านฟังว่า

"ข้าพเจ้าฝันว่า ได้ไปถึงสถานที่บำเพ็ญธรรมแห่งหนึ่ง ที่นั่นพระสงฆ์กำลังสาธยายพระสูตรว่าด้วยเรื่องบุญกุศล โดยมีชายคนหนึ่งยืนฟังอยู่อย่างสงบสำรวม เมื่อพระรูปนั้นสาธยายพระสูตรจบลง ชายผู้นั้นได้นมัสการถามท่านว่า ทำอย่างไรจึงจะเรียกว่า เป็นลูกที่กตัญญูต่อพ่อแม่" พระภิกษุสงฆ์ได้ตอบอธิบายว่า

"คนที่ตั้งใจถือศีลกินเจ สวดมนต์ภาวนาเป็นนิจ เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะสามารถฉุดช่วยดวงวิญญาณของพ่อแม่บุพการีและหยุดสร้างกรรมให้กับตัวเอง ทำเช่นนี้แล้ว จึงจะได้ชื่อว่า เป็นลูกที่กตัญญูต่อพ่อแม่"

ต่อจากนั้นท่านได้พาข้าพเจ้า ลงไปดูบ่อเลือดแห่งหนึ่งในนรก ณ ที่นั้นข้าพเจ้ามองเห็นหญิงชราคนหนึ่ง จมอยู่ในน้ำเลือดและกำลังถูกหนอนตัวยาวจำนวนมากกัดจนทั่วทั้งตัว บนศีรษะและใบหน้าของนางมีแมลงตัวเล็ก ๆ บินมาตอมอยู่ตลอดเวลา

พระสงฆ์องค์นั้นจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า

"แม่บังเกิดเกล้าของเธอในชาตินี้ เธอก็ได้ช่วยให้ขึ้นสู่สวรรค์ แต่หญิงชราคนนั้นคือแม่ในอดีตชาติของเธอ ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่นางชอบฆ่าเป็ดกิน เมื่อตายแล้วดวงวิญญาณจึงต้องมารับผลกรรมนั้นในนรก หากเธอมีจิตเวทนาสงสารอยากช่วยให้นางพ้นโทษโดยเร็วก็จงตั้งใจสร้างบุญกุศลให้มากและหมั่นสวดภาวนารำลึกถึงพระโพธิสัตว์กวนอิมอยู่เสมอ ๆ"

ตอนที่ กู่ ชุ่น จือ ตื่นขึ้นมานั้นเวลาได้ผ่านไปถึง ๗ วัน ๗ คืนแล้ว นับตั้งแต่นั้นเขาจึงตั้งใจถือศีลกินเจ สร้างบุญกุศลปลดปล่อยชีวิตสัตว์ และสวดมนต์ภาวนาขอความเมตตาจากพระโพธิสัตว์กวนอิมทุกค่ำเช้ามิได้ขาด

ต่อมาอีกไม่นาน กู่ ชุ่น จือ ผู้มีความกตัญญูก็ได้ฝันว่า แม่ในอดีตชาติของเขาพ้นจากบึงเลือดในนรกแล้ว.

๙๘

เซ่นไหว้ให้ถูกต้อง

พระอาจารย์ เหลียนฉือ ต้า ซือ ผู้เปี่ยมด้วยเมตตาจิตขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ ได้บันทึกเรื่องราวว่า

ที่มณฑล จือ เจียง มีชายคนหนึ่งแซ่ จิน ได้ล้มป่วยมานานแต่ก่อนที่เขาจะตายได้กินเจอยู่ระยะหนึ่ง หลังจากที่ตายไปแล้วคนแซ่จินได้มาเข้าฝันเด็กคนหนึ่งว่า

"ข้าบำเพ็ญความดีได้ไม่นานเลย เมื่อตายแล้ววิญญาณจึงไม่สามารถไปสู่สุคติภพ แต่ก็มีอิสระสามารถไปไหนได้อย่างเสรี" เด็กชายคนนั้นจึงนำเรื่องที่ฝันไปเล่าให้ภรรยาของคนแซ่จินฟัง

ด้วยความห่วงใย ภรรยาของนายจินคิดอยากเซ่นไหว้ให้แก่สามี จึงจัดแจงฆ่าไก่ทำเป็นอาหาร แล้วนำไปเซ่นไหว้ที่หลุมฝังศพ

แต่แล้วในคืนวันนั้นเอง นางก็ฝันเห็นสามี มาปรากฏตัวด้วยท่าทางที่ขึงขัง พร้อมกับกล่าวตำหนินางว่า

"ทำไมเจ้าถึงต้องฆ่าไก่มาเซ่นไหว้ข้า? ข้าไม่ต้องการเลย!

ก่อนหน้านี้ข้ามีอิสระไปไหนมาไหนอย่างเสรีแต่พอเจ้าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาเซ่นไหว้ที่หลุมฝังศพข้าแล้ว ตัวข้าต้องถูกยมทูตในนรก คอยติดตามควบคุมอยู่ตลอดเวลา ไม่อิสระเหมือนแต่ก่อน เจ้าไม่น่าทำเช่นนี้เลย!"

ในความฝันขณะที่คนแซ่จินกำลังจะจากไป ภรรยาของเขาซึ่งอยู่ในระหว่างตั้งครรภ์ได้ถามขึ้นว่าลูกในท้องของนางจะเป็นชายหรือหญิง นายจินผู้เป็นสามีได้ตอบว่า ลูกคนแรกจะเป็นชายแต่ต่อไปภายหน้าเมื่อนางแต่งงานใหม่ หากตั้งครรภ์อีกจะเป็นอันตรายทั้งแม่ทั้งลูก

ต่อมาไม่นาน เมื่อภรรยาของนายจินคลอดลูก ก็ปรากฏว่าได้ลูกชายจริงตามที่นางฝัน อีกหลายปีต่อมาภรรยาของนายจินได้ตั้งครรภ์กับสามีใหม่ เมื่อถึงกำหนด เด็กคลอดลำบากมาก จึงเสียชีวิตทั้งแม่และลูก! ในความฝันนั้นคนแซ่ จิน พูดไม่มีผิดเลย

เหตุฉะนี้.....หากเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไปเซ่นไหว้บรรพบุรุษแล้วกลับทำให้ท่านต้องพลอยได้รับบาปกรรมไปด้วย คนที่มีความกตัญญูจริง สมควรหรือที่จะทำให้วิญญาณของพ่อแม่ปู่ย่าตายายต้องทุกข์ยากลำบาก เพราะการกระทำของตัวเอง

หวังว่าคนที่มีความกตัญญูอย่างแท้จริง ควรรู้จักคิด
ถึงวันปีใหม่ วันเซ่นไหว้ วันพระ
ควรนำดอกไม้ ผลไม้ มากราบไหว้

ตั้งใจถือศีล กินเจ กระทำแต่สิ่งที่ดี ๆ
ทำเช่นนี้...บรรพบุรุษก็ไม่ต้องทุกข์ทรมานในนรก
ผู้ที่อยู่ในสุคติภพแล้ว ก็จะชื่นชมยินดีในกุศลกรรมของลูกหลานทุกคน
อย่างนี้จึงจะเรียกว่า “กตัญญูที่แท้จริง”

๙๙

วงเวียนกรรม

สมุดบันทึกการเข่นฆ่าของ หวง เสียง ฝ่าน เขียนเล่าว่า

"เวลานี้บ้านเมืองเกิดกุลียุค! จิตใจของผู้คนตกต่ำ ไม่ว่าจะไปทิศทางไหน ก็พบแต่การกระทำที่เหี้ยมโหด ทุกหนแห่งมีแต่ปล้น ฆ่า ฟันแทง แก่งแย่งชิงความเป็นใหญ่ มุ่งประหัตประหารซึ่งกันและกัน ผู้คนล้มตายกลาดเกลื่อนราวกับชีวิตไร้ค่า คนเห็นคนเหมือนไม่ใช่คน ฆ่าฟันกันได้เหมือนผักปลา ความหายนะปกคลุมไปทั่วทุกหย่อมหญ้า ทั้งเด็กเล็กผู้ใหญ่หนุ่มสาวและคนชราต่างมีชีวิตอยู่ในท่ามกลางความมืดมนอันน่าสะพรึงกลัว....."

ในขณะนั้น มีบัณฑิตคนหนึ่งนามว่า หลี่ เผย เต๋อ มีชีวิตอยู่เห็นเหตุการณ์ทั้งหลายที่เกิดขึ้น ก็ได้แต่รำพึงด้วยความสลดหดหู่ใจว่า *"ไม่น่าเกิดเรื่องเช่นนี้ในโลกนี้เลย...ไม่น่าเลย..."*

ต่อมาเขาได้ฝันว่าบนเขาสูงมีนักพรตผู้สำเร็จธรรมแล้วท่านหนึ่งมีนามว่า "กวน หลิน เต้า จ่าง" บัณฑิตผู้ต้องการค้นหาคำตอบจึงดั้นด้นปีนขึ้นไปบนภูเขา เมื่อพบท่านนักพรตแล้ว เขาก็กราบนมัสการเรียนถามท่านว่า

"เหตุใดในสากลโลกนี้ มนุษย์จะต้องพานพบกับชะตากรรมอันเลวร้าย. ไฉนคนดี ๆ จึงต้องล้มตายลงอย่างน่าอนาถเช่นนี้เล่า? พระคุณเจ้า"

ท่านนักพรตผู้ทรงศีลก็ทอดถอนใจใหญ่ แล้วตอบว่า

"โลกมนุษย์เวลานี้ ใจของคนเห็นการเข่นฆ่าเป็นเรื่องธรรมดา ก็เพราะ กรรมชั่วที่สะสมมานับชาติไม่ถ้วนได้ฝังลึกลงในจิตวิญญาณของผู้คน จนแทบจะไม่มีที่เหลือไว้ให้ความดีสถิตอยู่ได้เลย พวกเขาสามารถสร้างความเลวร้ายได้ทุกชนิด โดยไม่สะทกสะท้าน หากคนยังประพฤติเช่นนี้อีก ต่อไปฟ้าเบื้องบนก็ไม่ให้อภัย แรงแห่งบาปกรรมที่แต่ละคนต่างสะสมกันไว้ในจิตใจคนละมาก ๆ จะสะท้อนกลับมาเป็นมหันตภัยใหญ่ บันดาลให้โลกธาตุวิปริตแปรปรวน แผ่นดินไหว น้ำท่วม ฤดูกาลคลาดเคลื่อน ผืนดินแห้งแล้ง อาหารขาดแคลน เกิดโรคระบาดคร่าชีวิตผู้คน จิตใจของคนเร่าร้อนด้วยกิเลสตัณหา ลุกขึ้นเข่นฆ่าประหัตประหาร ล้มตายกันเป็นเบือจนซากศพกองท่วมภูเขา คนที่สร้างสมแต่กรรมชั่ว ก็จะต้องถูกทำลายลงไปเพื่อชดใช้หนี้กรรมของตน ชะตากรรมอันเลวร้ายที่โลกต้องประสบทั้งหมดก็เพราะ "คน" เป็นผู้กำหนดขึ้นเอง นี่คือ กฎแห่งกรรม.....กฎแห่งฟ้าดิน บัดนี้จึงเป็นเวลาแห่งการสะสางบัญชีกรรมครั้งยิ่งใหญ่แล้วนั่นเอง"

๑๐๐

เมตตาธรรมค้ำจุนโลก

ในสมัยราชวงศ์ หมิง มีนักปฏิบัติธรรมผู้หนึ่ง นาม ว่า **หวง จี่ ซื่อ** แม้ว่าในขณะนั้นแผ่นดินจะร้อนระอุไปด้วยเภทภัยรอบด้าน ผู้คนล้มตายลงอย่างน่าอนาถ แต่เขาก็ยังมุ่งมั่นสร้างความดี โดยมิได้หวั่นไหวแม้แต่น้อย

จิตใจของ หวง จี่ ซื่อ มีแต่ความเมตตาห่วงใย เอื้ออาทรต่อทุกชีวิต เขาทราบว่าบนเขามีพระสงฆ์ผู้ซึ่งบรรลุธรรมสูงสุดสามารถหยั่งรู้ฟ้าดินและเหตุการณ์ความเป็นไปทั้งหลาย-ในโลก หวง จี่ ซื่อ ผู้บำเพ็ญธรรมจึงเดินทางขึ้นเขาเพื่อขอคำชี้แนะจากท่าน เขาได้กราบนมัสการถามพระอริยสงฆ์องค์นั้นว่า

"ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้สูงยิ่งด้วยบารมีธรรม เวลานี้ผู้คนนับล้านล้มตายลงมากมายเนื่องด้วยภัยพิบัตินานับประการ ยากที่จะมีใครรอดพ้นได้ ขอพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตาชี้แนะวิธีที่สามารถจะหยุดยั้งมหันตภัยนั้นให้ได้ทันการ ด้วยเถิด"

พระอริยเจ้าผู้เปี่ยมด้วยเมตตา ดวงหน้าของท่านมีรอยยิ้มปรากฏขึ้น พร้อมกับกล่าวว่า

"มีอย่างเดียว.... อย่าฆ่าสัตว์ ! จงช่วยกันปลดปล่อยชีวิตสัตว์ทั้งหลายเถิด"

กล่าวจบ ท่านก็หลับตาลงนิ่งเงียบ ไม่พูดอะไรอีกเลย.

บทสรุป

ตั้งแต่โบราณกาลมา ตราบจนกระทั่งวินาทีนี้ **"กฎแห่งกรรม"** ยังคงปรากฏให้เห็นกระจ่างชัด ไม่เคยปิดบังอำพราง ทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุมีผล ประจักษ์พยานหลักฐานยืนยันมีให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาทุกคน แล้วยังจะมีอะไรที่ต้องลังเลสงสัยอีกหรือ?

ทุกวันนี้ทั่วทั้งโลกต่างรบราฆ่าฟันกัน จนแม้แต่อาหารก็ไม่มีจะกิน ภัยพิบัติมากมายก็กระหน่ำซ้ำเติมไม่หยุด ผู้มีญาณปัญญาทั้งหลายล้วนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า **"เพราะการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นั่นแหละ!"** หาใช่ ผีสาง เทวดา เจ้าป่าเจ้าเขา ลงโทษไม่ แท้จริงภัยพิบัติทั้งหลายเป็นผลจากความชั่วที่มนุษย์เป็นผู้ก่อเอาไว้เองทั้งสิ้น

พระอริยะเจ้าทุกพระองค์ เมื่อบรรลุสัจจธรรมยิ่งใหญ่แล้วมีพระองค์ใดบ้างที่ไม่สอนให้มนุษย์เว้นจากการ **"ฆ่า"**

อาศัยเมตตาธรรมเท่านั้นจึงสามารถค้ำจุนโลกนี้ให้สงบลงได้ หากมีหนึ่งคนที่ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็จะต้องมีหนึ่งคนที่รอดพ้นภัยพิบัติไปได้ หากมีหนึ่งครอบครัวที่ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็จะต้องมีหนึ่งครอบครัวที่รอดตาย หากมีหนึ่งตำบล.....หนึ่งอำเภอ.....หนึ่งประเทศที่ไม่คิดฆ่า ผลก็เป็นเช่นเดียวกันคือ **"ไม่ตายเพราะบาปกรรม"** คนที่ไม่เชื่อไม่เข้าใจใน "กฎแห่งกรรม" รู้ว่าการเข่นฆ่านั้นมันไม่ดี แต่ก็ยังทำ! หารู้ไม่ว่าตัวเองกำลังสร้างภัยพิบัติให้มาทำลายล้างผลาญตัวเอง

สาธุชนผู้ตั้งมั่นอยู่ในความดี จงรู้ไว้เถิดว่า แม้จะต้องประสบกับความลำบาก ยากแค้น ไม่มีแม้ข้าวจะกินน้ำจะดื่ม ต้องตกอยู่ในท่ามกลางการเข่นฆ่าประหัตประหาร ต้องเผชิญหน้าภัยพิบัติใหญ่หลวงสักเท่าใด ผลานุภาพแห่งความดีงามที่สร้างสมไว้ จะปกป้องคุ้มครองเราท่านทั้งหลาย ให้สามารถผ่านพ้นมหันตภัยไปได้แม้ปลายผมสักเส้นหนึ่งก็จะไม่ขาดหาย

ขอให้ผู้มุ่งมั่นบำเพ็ญธรรมทั้งหลาย จงบรรลุเป้าหมายสูงสุดเข้าสู่ "แดนนิพพาน" ได้โดยถ้วนทั่วพร้อมเพรียงกันทุกรูปทุกนามเทอญ.

อานิสงส์แห่งเมตตาจิต

บุคคลใดเป็นผู้ที่มีจิตเมตตา บุคคลนั้นย่อมได้รับอานิสงส์ดังนี้

๑. ยามหลับอยู่ก็เป็นสุข
๒. ยามตื่นขึ้นก็เป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย
๖. เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา
๗. ไฟ ยาพิษ ศัตราวุธ ไม่สามารถทำอันตรายได้
๘. จิตย่อมเป็นสมาธิได้รวดเร็ว
๙. ผิวหน้าย่อมผ่องใส มีสง่าราศี
๑๐. ยามสิ้นชีวิตสติย่อมไม่หลง
๑๑. หากแม้ยังไม่บรรลุคุณวิเศษอันยิ่งๆขึ้นไป ก็ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลก

รายการพบพระพบธรรม ประจำวันเสาร์ทุกสัปดาห์

ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนาแห่งแรกของประเทศไทย ที่จัดให้มีการแสดงธรรมทุกสัปดาห์ โดยมีพระเถรานุเถระเมตตามาแสดงธรรมสลับกับโครงการอยู่ไปไม่มีตาย แก่พุทธศาสนิกชน ทุกวันเสาร์ เวลา ๑๕.๐๐น.-๑๗.๐๐น. ขอเชิญสอบถามได้ที่ ๐๘๖-๐๐๓-๕๔๗๘

ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย เผยแพร่หนังสือและสื่อธรรมของธรรมสภาสำนักพิมพ์และสำนักปฏิบัติธรรมทั่วประเทศ ตั้งอยู่ที่ ๑/๔-๑๒ ถ.บรมราชชนนี แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐ โทร.๐๒-๔๔๑-๑๙๑๗, ๐๒-๔๔๑-๑๕๓๕ Mobile ๐๘๙-๒๑๐-๕๑๓๓ เปิดบริการทุกวันเพิ่มเวลาตั้งแต่ ๘.๐๐ - ๒๐.๐๐ น. เชิญติดต่อได้ที่ www.thammasapa.com

ธรรมสภา และ สถาบันบันลือธรรม

มีลาภมียศ สุขทุกข์ปรากฏ สรรเสริญนินทา เสื่อมลาภเสื่อมยศ เป็นกฎธรรมดา อย่ามัวโศกา นึกว่า "ชั่งมัน"

๑/๔ - ๕ ถนนบรมราชชนนี แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐ โทร. (๐๒)๔๔๑๑๕๓๕ โทรสาร. (๐๒) ๘๘๘๗๙๙๐

๗ มิถุนายน ๒๕๕๖

ที่...ธ ๐๔๗/๒๕๕๖

เรื่อง ขออนุญาตจัดพิมพ์หนังสือ **"นิทานปล่อยสัตว์"**
เผยแพร่เป็นธรรมทานและจำหน่ายแก่พุทธศาสนิกชน

กราบเรียน **ท่าน ศิริชัย ค้าดี**
ประธานมูลนิธิรัศมีธรรม จ.เชียงใหม่ ที่เคารพอย่างสูง

กระผม นายสุทธิรักษ์ สุขธรรม, นายวิชาวุธ สุขธรรม และนายธรรมะ สุขธรรม ผู้ดำเนินงานของธรรมสภา สถาบันบันลือธรรม และศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ทำหน้าที่เผยแพร่ธรรมะตามเจตนารมย์ของนายบันลือ สุขธรรม (อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ป.ธ. ๘) ผู้ก่อสร้างธรรมสภา ณ วัดธรรมาธิปไตย อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์ ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี และได้รับพระมหากรุณาธิคุณจาก สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี สมเด็จพระราชินีในรัชกาลที่ ๗ เสด็จพระราชดำเนินเป็นประธานตัดลูกนิมิตเอกในปี พ.ศ. ๒๔๙๒ ธรรมสภาดำเนินการเผยแพร่พระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดาและพระเถระผู้ทรงคุณอันประเสริฐมาตลอดระยะเวลากว่า ๒๖ ปี

หนังสือ "นิทานปล่อยสัตว์" เป็นหนังสือที่มีคุณค่า อ่านง่าย มีเรื่องราวประกอบกับคุณธรรมจริยธรรม อันจักทำประโยชน์ซึ่งสามารถจะนำไปปฏิบัติให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และสังคมได้ต่อไป

ธรรมสภา สถาบันบันลือธรรม มีความปรารถนาเป็นส่วนหนึ่งที่จักส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม ด้วยการจัดพิมพ์หนังสือ **"นิทานปล่อยสัตว์"** เผยแพร่จำหน่าย จึงนำความนี้กราบเรียนท่านเพื่อกราบขออนุญาตจัดพิมพ์ตามวัตถุประสงค์ที่ได้กล่าวข้างต้น

กราบเรียนด้วยความเคารพอย่างสูง

(นายสุทธิรักษ์ สุขธรรม)
ผู้ดำเนินงานธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

นายรัสนันทน์ พรชื่น เจ้าหน้าที่ฯ
โทร. ๐๘๖ ๐๐๓ ๕๔๗๘
โทรสาร. ๐๒ ๔๔๑ ๑๙๘๐
e - mail : thammasapa@yahoo.com

มูลนิธิรัศมีธรรม

๒๖๙/๑ ถ.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๐๐

โทร : (๐๕๓) ๒๒๑๕๐๑,๒๑๖๗๑๖

RASSAMEEDHAMMA FOUNDATION

269/1 Changpuak Road, Chiangmai 50300

Thailand Tel : (053) 221501,216716

---

๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๖

ที่......อ.๐๑๖/๒๕๕๖

เรื่อง อนุญาตให้จัดพิมพ์หนังสือ " นิทานปล่อยสัตว์ " เผยแพร่จำหน่าย

เรียน คุณสุทธิรักษ์ สุขธรรม และคณะผู้ดำเนินงานธรรมสภา-สถาบันบันลือธรรม

อ้างถึงจดหมาย ที่......ธ ๐๔๗/๒๕๕๖ ซึ่งท่านได้แจ้งความประสงค์ขออนุญาตดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ "นิทานปล่อยสัตว์" เพื่อเผยแพร่จำหน่าย

คณะกรรมการมูลนิธิได้พิจารณาเห็นถึงเจตนารมณ์อันเป็นมหากุศลของท่าน จึงยินดีอนุญาตให้ **ธรรมสภา-สถาบันบันลือธรรม** ดำเนินการจัดพิมพ์หนังสือ **" นิทานปล่อยสัตว์ "** ได้ตามวัตถุประสงค์ โดยปฏิบัติตามข้อกำหนดของมูลนิธิดังต่อไปนี้

๑. หนังสือ " นิทานปล่อยสัตว์ " ฉบับที่พิมพ์เผยแพร่โดยสำนักพิมพ์ของท่าน จะต้องไม่พิมพ์ข้อความคำว่า " สงวนลิขสิทธิ์ "

๒. อนุญาตให้ท่านเปลี่ยนแปลงภาพหน้าปกและรูปแบบตามความเหมาะสมของเนื้อหาภายในเล่ม

๓. ขอความกรุณานำส่ง หนังสือที่ท่านได้จัดพิมพ์เสร็จแล้วจำนวน ๕ เล่มมายังมูลนิธิ เพื่อบันทึกเป็นรายงานประจำปีของมูลนิธิ

คณะกรรมการมูลนิธิขออนุโมทนาในกุศลจิตที่ท่านและคณะทำงานมุ่งมั่นปฏิบัติภารกิจอันนำมาซึ่งประโยชน์สุขอย่างใหญ่หลวงแก่มวลมนุษย์และสรรพชีวิตทั้งปวงมาโดยตลอด.

ด้วยความเคารพอย่างสูง

นายศิริชัย ค้าดี

ประธานมูลนิธิรัศมีธรรม

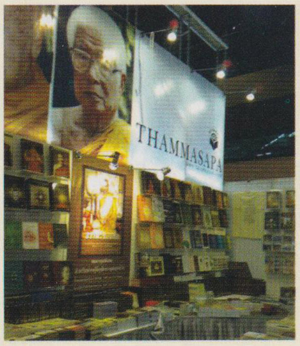
นายกิตติศักดิ์ ขันตี

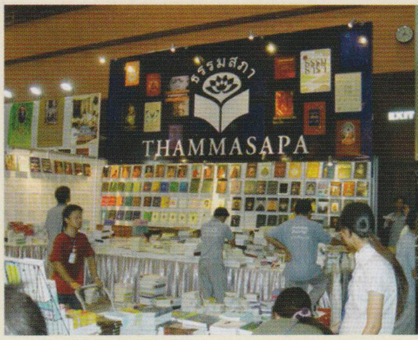
เจ้าหน้าที่เอกสาร-ธุรการ

โทร. ๐๘๑-๗๘๔๒๘๙๕

e-mail:kittisak933@gmail.com

การเผยแพร่ธรรมของธรรมสภา และ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา

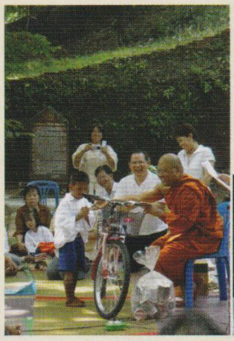

โครงการอยู่กันด้วยความรัก

ของสถาบันบันลือธรรม โดยมีพระพรหมมังคลาจารย์หลวงพ่อปัญญานันทะ เป็นประธานสถาบันบันลือธรรม

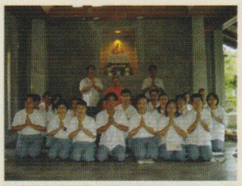

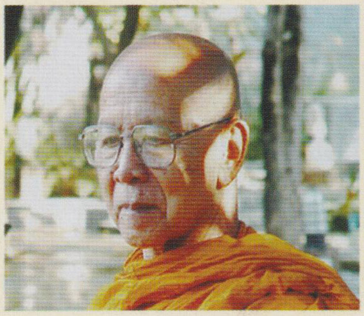
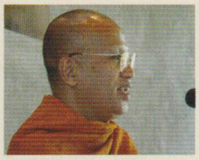

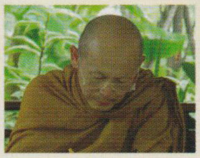
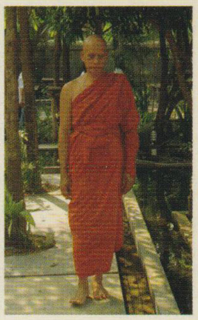

ขอเชิญร่วมปฏิบัติธรรมทุกวันเสาร์ต้นเดือน เวลา ๘.๐๐-๑๗.๐๐ น. สมัครได้ที่ธรรมสถานสวนมุทิตาธรรมาราม ๐๘๖-๐๐๓-๕๔๗๘

ปณิธานของธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม

สำนักพิมพ์ธรรมสภาก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๐ มีปณิธานในการเผยแพร่พระพุทธศาสนาตามเจตนารมณ์ของท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี (นายบันลือ สุขธรรม ป.ธ.๘) อดีตเจ้าคณะจังหวัดอุตรดิตถ์ ผู้ก่อสร้างธรรมสภา อันเป็นธรรมสภา แห่งแรกของประเทศไทย สมัย จอมพล ป. พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจาก สมเด็จพระนางเจ้ารำไพพรรณี พระบรมราชินีในรัชกาลที่ ๗ ทรงปิดทองลูกนิมิตเอก ในวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๔๙๒

สืบเนื่องตามกาลเวลา ในยุคก่อนปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ หนังสือธรรมะที่ได้จัดพิมพ์จำหน่ายในท้องตลาด ส่วนมากมีเนื้อหาสาระและมีคุณค่าเป็นอย่างมาก แต่ไม่มีผู้คนสนใจเท่าที่ควร เป็นเพราะรูปเล่มส่วนใหญ่ไม่มีความสวยงาม ไม่มีคุณสมบัติที่จะดึงดูดประชาชนให้สนใจหนังสือธรรมะ ทำให้ในอดีตหนังสือธรรมะไม่ได้รับความนิยมเป็นที่แพร่หลาย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม ได้ตั้งปณิธานภายใน ๑๐ ปี จะต้องเปลี่ยนวัฒนธรรมการเผยแพร่หนังสือธรรมะให้มีรูปแบบสวยงาม น่าจับต้อง เป็นที่สนใจของประชาชน และจะทำให้หนังสือธรรมะขึ้นชั้นโชว์ตามร้านหนังสือชั้นนำ ติดอันดับ Best Seller เหมือนหนังสือชนิดอื่นทั่ว ๆ ไปที่วางจำหน่ายอยู่ จึงได้พัฒนารูปแบบปกและรูปเล่มให้มีความน่าสนใจอย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาถึง ๑๐ ปี และตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นต้นไป ทำให้ประชาชนเปลี่ยนวัฒนธรรมการอ่านมาสนใจหนังสือธรรมะเพิ่มมากขึ้น ธรรมสภามีความภูมิใจที่ได้นำเสนอและพัฒนาการอ่านหนังสือธรรมะของประชาชน ดังที่ท่านจะเห็นได้ในปัจจุบัน

ตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่ผ่านมา ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานให้หนังสือธรรมะเป็นหนังสือที่มีคุณภาพดี และราคาถูก จะพัฒนาหนังสือและสื่อธรรมะให้ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า **"หนังสือธรรมะ ทั้งสวยทั้งดี มีคุณภาพ และราคาเหมาะสม"**

ในปีพุทธศักราช ๒๕๕๐ เป็นต้นไป เป้าหมายของสำนักพิมพ์ธรรมสภา และสถาบันบันลือธรรม คือการเผยแพร่ธรรมะที่ส่งเสริมให้ประชาชน ลด ละ เลิก อบายมุข และสิ่งเสพติดทั้งหลาย เพื่อการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องดีงามและการนำมาซึ่งความสุขของมนุษยชาติ

ธรรมสภาได้ตั้งปณิธานไว้ว่า ในปีพุทธศักราช ๒๕๖๐ ประชาชนชาวไทยจักมีอิสระปราศจากความงมงาย ปราศจากสิ่งเหลวไหล และจะส่งเสริมให้อบายมุขหมดไปจากประเทศไทย ซึ่งอาจจะเป็นไปไม่ได้ แต่ขอให้ลดลง ๆ เรื่อย ๆ รวมถึงการสนับสนุนให้ประชาชนมีศีลธรรม มีวัฒนธรรมของชาวพุทธ และมีความปีติในการปฏิบัติธรรม เพื่อความสุขของชีวิต และเพื่อความสุขของสังคมโดยทั่วกัน

ด้วยความสุจริต หวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบกับความสงบสุข

สถาบันบันลือธรรม เป็นองค์กรเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อสืบทอดและเผยแพร่พระพุทธศาสนา สานต่อเจตนารมณ์**หลวงพ่อพุทธทาสภิกขุ** แห่งสวนโมกขพลาราม **หลวงพ่อปัญญานันทภิกขุ** องค์ประธานสถาบันบันลือธรรม และ**ท่านเจ้าคุณพระสุธรรมเมธี** ป.ธ. ๘ (นายบันลือ สุขธรรม) ผู้ให้กำเนิดธรรมสภา

สถาบันบันลือธรรม และ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา www.thammasapabooks.com

กิจกรรมของสถาบันบันลือธรรม **สื่อสารข้อมูลได้ที่** www.facebook.com/thammasapa

๑. โครงการ **พบพระ พบธรรม** พระเถระแสดงธรรม ณ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ทุกวันเสาร์ เวลา ๑๕.๐๐-๑๗.๐๐ น. สอบถามองค์บรรยายธรรมที่ ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘

๒. โครงการ **อยู่กันด้วยความรัก** จัดกิจกรรมเพื่อสาธารณกุศล ช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติและช่วยเหลือชุมชนในถิ่นทุรกันดาร จัดกิจกรรมวันเด็กแห่งชาติทุกปี โทร. ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘

๓. ธรรมสถาน **"สวนมุทิตาธรรมาราม"** อบรมการเรียนรู้ชีวิตตามธรรมใน ๑ วัน ทุกวันเสาร์ต้นเดือน เวลา ๐๘.๐๐-๑๖.๐๐ น. สอบถามองค์แสดงธรรมและเข้าร่วมกิจกรรมที่ โทร. ๐๘๖-๐๐๓๕๔๗๘

๔. กองทุน **"คลังธรรมทาน"** บริจาคหนังสือเป็นสาธารณกุศล เพื่อประโยชน์แก่สาธารณชน โดยแจ้งความจำนงเป็น**จดหมายขอรับบริจาค**ได้ที่ธรรมสภา และสถาบันบันลือธรรม

๕. **หอสมุดธรรมสมาธิ** ห้องสมุดธรรมะและนั่งสมาธิภาวนา พร้อมกับฟังธรรมะในสวนใต้ร่มเงาไม้ตามธรรมชาติ สถานที่รื่นรมย์ ณ สวนมุทิตาธรรมาราม เปิดบริการ ๐๙.๐๐-๑๖.๐๐ น. สอบถามข้อมูลเพื่อขอใช้สถานที่เพื่ออบรมฟรี โทร ๐๒-๔๘๒-๑๑๙๖, ๐๘๗-๙๐๘๑๑๙๘ www.thamsamati.com

๖. **เรือนทานวันพระ** ขอเชิญ**รับประทานอาหารฟรี** ตั้งแต่เวลา ๐๗.๐๐-๑๓.๐๐ น. ทุกวันพระ ณ ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา ถ. บรมราชชนนี ๑๑๙ กทม. ๑๐๑๗๐ โทร ๐๘๑-๗๓๕-๑๗๖๖

๗. **โครงการสร้างศูนย์เผยแพร่หนังสือและสื่อธรรมะทางพระพุทธศาสนาเพื่อถวายวัด**
สถาบันบันลือธรรม มีปณิธานที่จักจัดสร้าง**ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา**ทั่วประเทศ เพื่อการเผยแพร่ธรรมะแก่ประชาชนอย่างแพร่หลาย และเพื่อความมั่นคงยั่งยืนของพระพุทธศาสนา

การพิมพ์หนังสือธรรมเป็นอนุสรณ์ นอกจากเป็นการจัดทำสิ่งซึ่งมีประโยชน์ ที่คงอยู่ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญธรรมทานที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้ ชื่อว่าได้มีส่วนร่วมในการเผยแพร่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์ที่แท้จริงแก่ประชาชน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์หนังสือธรรมะที่ดีมีคุณภาพ เพื่อมอบเป็นที่ระลึกในทุกโอกาสของงานประเพณี อันเป็นการใช้จ่ายเงินอย่างมีคุณค่าและเกิดประโยชน์สูงสุด โปรดติดต่อที่...ธรรมสภา เลขที่ ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐ โทร. ๐๒-๘๘๘-๗๙๔๐, ๐๘๙-๒๑๐๕๑๓๓ โทรสาร. ๐๒-๔๔๑-๑๔๖๔ www.thammasapa.com

อุดมการณ์โพธิสัตว์

สุทธิ ปัญญา เมตตา ขันติ

นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง

ISBN : 978-616-03-0633-6

ธรรมสภา

สื่อสารข้อมูลที่.....
www.thammasapa.com mobile : 089-210-5133

ขอกราบขอบพระคุณแด่ทุกท่านที่สนับสนุนและสมทบการจัดพิมพ์หนังสือธรรมะเล่มนี้
โปรดช่วยอุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์หนังสือ นิทานปล่อยสัตว์ ๑๐๐ เรื่อง ราคาเล่มละ ๒๕๐ บาท